GEOLOGIAN TUTKIMUSKESKUS
Turvetutkimusraportti 385
2008

Ikaalisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat

Abstract: The peatlands and peat reserves of Ikaalinen

Tapio Toivonen ja Onerva Valo

GTK

GEOLOGIAN TUTKIMUSKESKUS **GEOLOGICAL SURVEY OF FINLAND**

Turvetutkimusraportti 385 **Report of Peat Investigation 385**

Tapio Toivonen ja Onerva Valo

IKAALISISSA TUTKITUT SUOT JA NIIDEN TURVEVARAT

Abstract:
The peatlands and peat reserves of Ikaalinen

Espoo 2008

Toivonen, Tapio ja Valo, Onerva 2008. Ikaalisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 385, 95 sivua, 73 kuvaa, 3 taulukkoa ja 4 liitettä.

Geologian tutkimuskeskus (GTK) tutki Ikaalisten alueella vuosina 1978, 1980, 1982, 1983, 1991, 1992 ja 2002 valtakunnan turvevarojen kartoitukseen ja maaperäkartoitukseen liittyen 65 suoaluetta yhteispinta-alaltaan 4 039 ha. Ikaalisissa on tutkittu kaikki kokonsa puolesta turvetuotantoon mahdollisesti soveltuvat suot.

Ikaalisissa tutkituissa soissa on turvetta yhteensä 57,7 milj. suo-m^3. Soiden keskisyvyys on 1,4 m, josta heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen osuus on 0,3 m. Turpeen keskimaatuneisuus on 5,7. Yli 2 m syvän alueen pinta-ala on 1 076 ha, ja sen turvemäärä on 31,6 milj. suo-m^3.

Turpeista on rahkavaltaisia 54 % ja loput 46 % saravaltaisia. Ikaalisten soille on tyypillistä ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatuneempaa sararahka- tai rahkasaraturvetta. Suoalasta on ojitettu 82 %. Yleisimpiä suotyyppejä ovat rahkaräme, isovarpuräme ja tupasvillaräme.

Turpeen keskimääräinen tuhkapitoisuus on 2,5 % kuivapainosta, vesipitoisuus märkäpainosta 90,9 %, kuiva-aineen määrä eli tiheys 85 kg/suo-m^3 ja rikkipitoisuus 0,14 % kuivapainosta. Kuivan turpeen tehollinen lämpöarvo on keskimäärin 20,7 MJ/kg.

Tutkituista soista 32 soveltuu turvetuotantoon. Niistä 13 suota soveltuu aluksi kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon ja sen jälkeen energiaturvetuotantoon ja loput 19 energiaturvetuotantoon. Turvetuotantoon soveltuvien alueiden kokonaispinta-ala on 705 ha. Tuotantokelpoiset energiaturvevarat ovat 13,9 milj. suo-m^3 ja energiasisältö 50 %:n kosteudessa 6,8 milj. MWh. Kasvu- ja ympäristöturpeen tuotantoon soveltuvien alueiden pinta-ala on 167 ha ja tuotantokelpoinen turvemäärä 1,8 milj. suo-m^3. Näiden lisäksi viisi tutkittua suota on turvetuotannossa.

Avainsanat: suo, turve, inventointi, energiaturve, kasvuturve, Ikaalinen

Tapio Toivonen ja Onerva Valo
Geologian tutkimuskeskus
PL 97
67101 Kokkola

Sähköposti: tapio.toivonen@gtk.fi
onerva.valo@gtk.fi

ISBN 978-952-217-062-0
ISSN 1235-9440

Toivonen, Tapio ja Valo, Onerva 2008. Ikaalisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. The peatlands and peat reserves of Ikaalinen. Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 385. Geological Survey of Finland, Peat Researches, Report of Peat Investigation 385, 95 pages, 73 figures, 3 tables and 4 appendices.

The Geological Survey of Finland studied peatlands and peat reserves in the town of Ikaalinen, 200 km northwest of Helsinki. The field studies took place in 1978, 1980, 1982, 1983, 1991, 1992 and 2002. Sixty five mires covering a total of 4 039 hectares were studied.

The studied mires contain a total of 57.7 million m^3 of peat in situ. The mean depth of the mires is 1.4 m, including the poorly humified *Sphagnum* predominant surface layer, which averages 0.3 m in thickness. The mean humification degree (H) of the peat is 5.7. The area deeper than 2 m covers 1 076 ha and contains 55% of the total peat quantity (31.6 million m^3).

Fifty-four per cent of the peat is *Sphagnum* predominant, and the remaining 46% *Carex* predominant. The majority of the mires are drained. The most common site types are *Sphagnum fuscum* pine bog, dwarf-shrub pine bog and cottongrass pine bog.

The average ash content of peat is 2.5% of dry weight, the water content 90.9% of wet weight, the dry bulk density 85 kg per m^3 in situ and the sulphur content 0.14% of dry weight. The effective calorific value of the dry peat is 20.7 MJ/kg on an average.

Thirty-two of the investigated mires are suitable for peat production; 13 of them are suitable for horticultural peat production before fuel peat production. The total area suitable for peat production is 705 ha. The available amount of fuel peat is 13.9 million m^3 in situ and the energy content at 50% moisture content 6.8 million MWh. The area suitable for horticultural and environmental peat is 167 ha and the available amount of the peat is 1.8 million m^3 in situ. In addition, peat is currently being produced on five of the studied mires.

Key words: raised bog, peatland, mire, peat, inventory, fuel peat, horticultural peat, Ikaalinen

Tapio Toivonen and Onerva Valo
Geological Survey of Finland
P.O. Box 97
FI-67101 Kokkola
Finland

E-mail: *tapio.toivonen@gtk.fi*
onerva.valo@gtk.fi

SISÄLLYSLUETTELO

JOHDANTO ... 7

TUTKIMUSMENETELMÄT ... 8
Kenttätutkimukset ... 8
Laboratoriotutkimukset ... 11

AINEISTON KÄSITTELY ... 11

ARVIOINTIPERUSTEET ... 11
Energiaturve ... 11
Kasvu- ja ympäristöturve ... 12

TUTKIMUSAINEISTON TULOSTEET ... 13

IKAALISISSA TUTKITUT SUOT ... 13
1. Ruoksamansuot ... 13
2. Ulvaansuo ... 14
3. Hosiaskorpi ... 15
4. Isoneva ... 16
5. Isoneva ... 17
6. Sunttineva ... 19
7. Porrasneva ... 20
8. Silmäkkeeneva ... 21
9. Kortteenmäensuo ... 23
10. Konkankeidas ... 24
11. Vainiokeidas ... 25
12. Korpineva ... 27
13. Vesisuo ... 28
14. Isoneva ... 29
15. Jouhineva ... 31
16. Heinilampi ... 33
17. Tuuleksenneva ... 34
18. Rytöneva ... 35
19. Sepänneva ... 36
20. Pikkujärvenkeidas ... 37
21. Susineva ... 38
22. Saarisuo ... 39
23. Kurkisuo ... 40
24. Kauppiasneva ... 41
25. Polvenneva ... 42
26. Haukkaneva ... 43
27. Lauttaneva ... 44
28. Vatilähteenneva ... 46
29. Lauttalamminneva ... 47
30. Heinikeidas ... 48
31. Unnanneva ... 50
32. Muurainneva ... 52
33. Pikkumäenneva ... 53
34. Kiimaneva ... 54
35. Suovanneva ... 56
36. Rajaneva ... 57
37. Huhdanneva ... 58

38. Vähäneva ... 59
39. Isoneva ... 60
40. Kouranneva ... 61
41. Levonsuo ... 62
42. Ahvenlamminneva ... 64
43. Kivineva ... 65
44. Rahkaneva ... 66
45. Isoneva ... 67
46. Isoneva ... 68
47. Ämmänneva ... 69
48. Parvilahdenneva ... 70
49. Pudotusneva ... 71
50. Isoneva ... 72
51. Kyntöneva ... 73
52. Latoneva ... 74
53. Rihkusenneva ... 75
54. Mekkoneva ... 76
55. Susineva ... 77
56. Hirvihiedanneva ... 78
57. Hoseusneva ... 79
58. Hoseuslampi ... 80
59. Särkilampi ... 81
60. Hirviharjunsuo ... 82
61. Koivuneva ... 83
62. Koivusuo ... 84
63. Alinen Hähkälammi ... 85
64. Kaletonlampi ... 86
65. Koivuneva ... 87

TULOSTEN TARKASTELU ... 88
Suot ja turvekerrostumat ... 88
Laboratoriomääritysten tulokset ... 89
Soiden soveltuvuus turvetuotantoon ... 90
Soidensuojelu ... 94
Kiitokset ... 94

KIRJALLISUUTTA ... 95

LIITTEET ... 96

JOHDANTO

Geologian tutkimuskeskus (GTK) on tehnyt maaperäkartoitukseen ja valtakunnan turvevarojen kartoitukseen liittyviä turvetutkimuksia Ikaalisten kaupungin alueella vuosina 1978, 1980, 1982,1983, 1991, 1992 ja 2002. Pääosa tutkimuksista on tehty vuonna 2002.

Turvetutkimusten tarkoituksena on etsiä kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon sekä energiaturvetuotantoon soveltuvat suoalueet huomioiden myös soiden mahdolliset luontoarvot. Tähän raporttiin on koottu alueella eri aikoina tutkittujen soiden perustiedot. Ikaalisissa on tutkittu kaikkiaan 65 suota yhteispinta-alaltaan 4 039 ha (kuva 1). Tutkimukset ovat kohdistuneet lähinnä yli 20 ha suuruisiin soihin. Kaikki kokonsa puolesta turvetuotantoon mahdollisesti soveltuvat suot on tutkittu.

Tässä tutkimustuloksia esittelevässä raportissa on lyhyet suoselostukset kaikista Ikaalisissa tutkituista soista sekä kuntakohtainen tulosten tarkasteluosa. Jokaisesta tutkitusta suosta esitetään tutkimuspistekartta, jonka mittakaava on 1:20 000, ellei muuta mainita. Tämä paperitulosteena tehty raportti löytyy myös GTK:n internet-sivuilta (www.gtk.fi).

Raportissa esitettyjen soiden yksityiskohtaisemmat suoselostukset, jotka sisältävät suokartan, suurimmista soista poikkileikkauskuvat ja laboratorioanalyysien tulokset, ovat tilattavissa GTK:n Länsi-Suomen yksiköstä. Esimerkki suokartasta on kuvassa 2 ja suon poikkileikkauksesta kuvassa 3.

TUTKIMUSMENETELMÄT

Kenttätutkimukset

Kenttätutkimukset suoritettiin siten, että suurimmille tutkittaville soille laadittiin linjaverkosto, joka koostuu suon hallitsevan osan poikki vedetystä selkälinjasta ja sitä vastaan kohtisuoraan sijoittuvista poikkilinjoista (Lappalainen ym. 1984). Tutkimuspisteet ovat linjoilla 100 m:n välein. Useimmat tutkimuslinjat vaaittiin suon pinnan kaltevuussuhteiden selvittämiseksi. Pienialaiset ja rikkonaiset suoalueet tutkittiin hajapistein.

Tutkimuspisteillä määritettiin suotyyppi, mättäisyys peittävyysprosentteina tasopinnasta ja mättäiden keskimääräinen korkeus. Lisäksi määritettiin puuston puulajisuhteet, tiheysluokka ja kehitysluokka. Kairauksin tutkittiin turvekerrostuman rakenne 10 cm:n tarkkuudella. Pääturvelajien ja mahdollisten lisätekijöiden suhteelliset osuudet määritettiin 6-asteikolla, turpeen maatuneisuus von Postin 10-asteikolla, kosteus 5-asteikolla sekä kuituisuus asteikolla 0–6. Lisäksi erotettiin mahdolliset liejukerrostumat ja määritettiin pohjamaalaji.

Kaikkien vuonna 1992 tai sen jälkeen tutkittujen soiden heikosti maatunut (H1–4) rahkaturve on kenttätutkimuksen yhteydessä jaoteltu kasvijäännekoostumuksen mukaan kolmeen ryhmään (*Acutifolia*-, *Cuspidata*- ja *Palustria*-ryhmät).

Suossa olevan lahoamattoman puuaineksen (liekojen) määrän arvioimiseksi kunkin yli metrin syvyisen tutkimuspisteen ympäristö pliktattiin metallisauvalla 2 m:n syvyyteen asti kymmenessä eri kohdassa.

Laboratoriotutkimukset

Useimmista soista, jotka kenttätutkimusten perusteella soveltuvat turvetuotantoon, otettiin suon koosta riippuen 1–5 näytesarjaa laboratoriotutkimuksia varten. Näytteistä määritettiin laboratoriossa pH-arvo, vesipitoisuus painoprosentteina (105 °C:ssa kuivaamalla), tuhkapitoisuus prosentteina (815 ± 25 °C:ssa hehkutettuna) kuivapainosta. Lämpöarvot on määritetty Kuopiossa IKA (C 5000 DUO) -kalorimetrillä (ASTM D 3286-77). Samoista näytteistä analysoitiin rikkipitoisuus prosentteina kuivapainosta Leco SC-132 -rikkianalysaattorilla. Tilavuustarkoista näytteistä määritettiin lisäksi kuiva-aineen määrä eli tiheys (kg/suo-m3). Laboratoriotutkimusten perusteella määritetään mm. energiaturpeen laatu uusien ohjearvojen mukaisesti (Energiaturpeen laatuohje 2006).

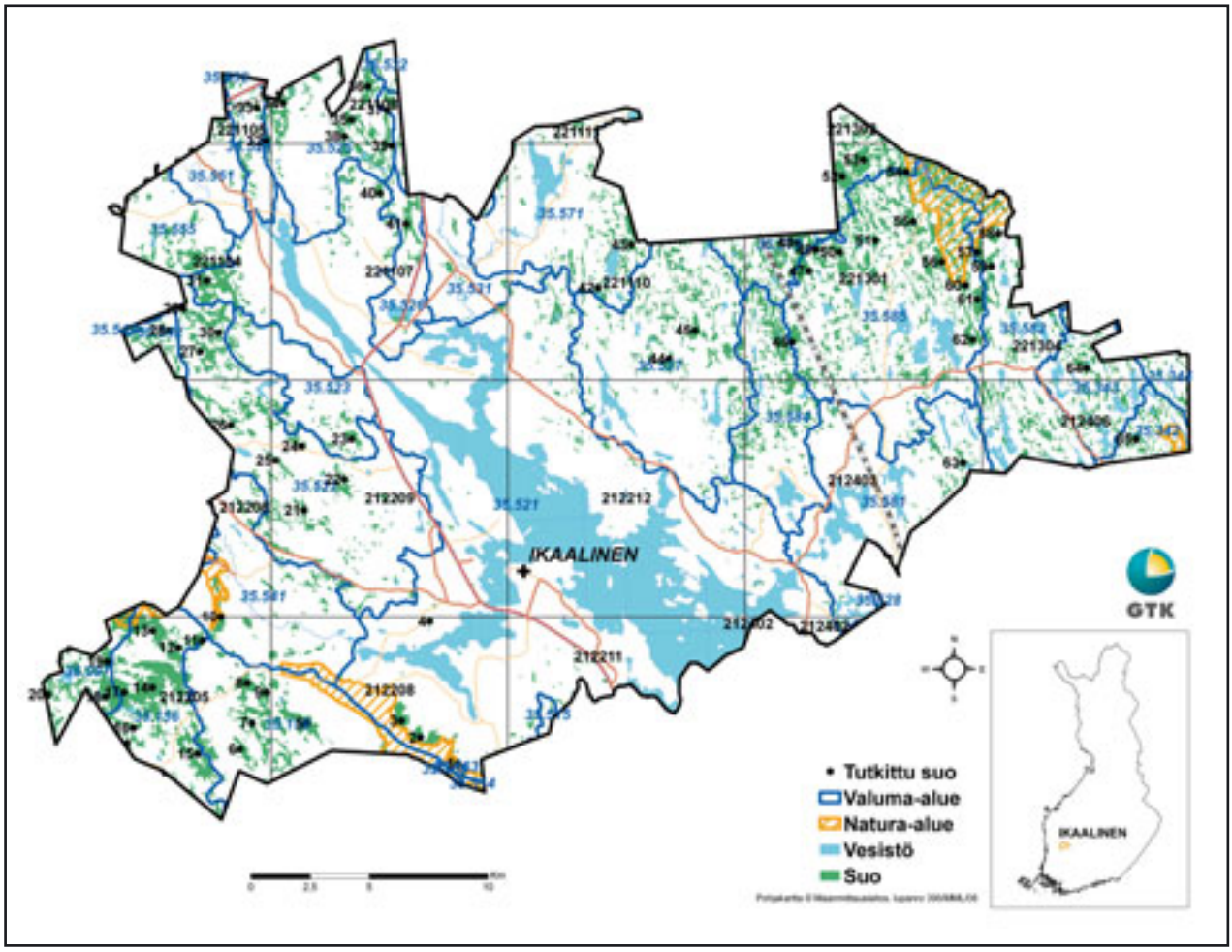

Kuva 1. Ikaalisissa tutkitut suot.

1 RUOKSAMANSUOT
2 ULVAANSUO
3 HOSIASKORPI
4 ISONEVA
5 ISONEVA
6 SUNTTINEVA
7 PORRASNEVA
8 SILMÄKKEENEVA
9 KORTTEENMÄENSUO
10 KONKANKEIDAS
11 VAINIOKEIDAS
12 KORPINEVA
13 VESISUO
14 ISONEVA
15 JOUHINEVA
16 HEINILAMPI
17 TUULEKSENNEVA
18 RYTÖNEVA
19 SEPÄNNEVA
20 PIKKUJÄRVENKEIDAS
21 SUSINEVA
22 SAARISUO
23 KURKISUO
24 KAUPPIASNEVA
25 POLVENNEVA
26 HAUKKANEVA
27 LAUTTANEVA
28 VATILÄHTEENNEVA
29 LAUTTALAMMINNEVA
30 HEINIKEIDAS
31 UNNANNEVA
32 MUURAINNEVA
33 PIKKUMÄENNEVA
34 KIIMANEVA
35 SUOVANNEVA
36 RAJANEVA
37 HUHDANNEVA
38 VÄHÄNEVA
39 ISONEVA
40 KOURANNEVA
41 LEVONSUO
42 AHVENLAMMINNEVA
43 KIVINEVA
44 RAHKANEVA
45 ISONEVA
46 ISONEVA
47 ÄMMÄNNEVA
48 PARVILAHDENNEVA
49 PUDOTUSNEVA
50 ISONEVA
51 KYNTÖNEVA
52 LATONEVA
53 RIHKUSENNEVA
54 MEKKONEVA
55 SUSINEVA
56 HIRVIHIEDANNEVA
57 HOSEUSNEVA
58 HOSEUSLAMPI
59 SÄRKILAMPI
60 HIRVIHARJUNSUO
61 KOIVUNEVA
62 KOIVUSUO
63 ALINEN HÄHKÄLAMMI
64 KALETONLAMPI
65 KOIVUNEVA

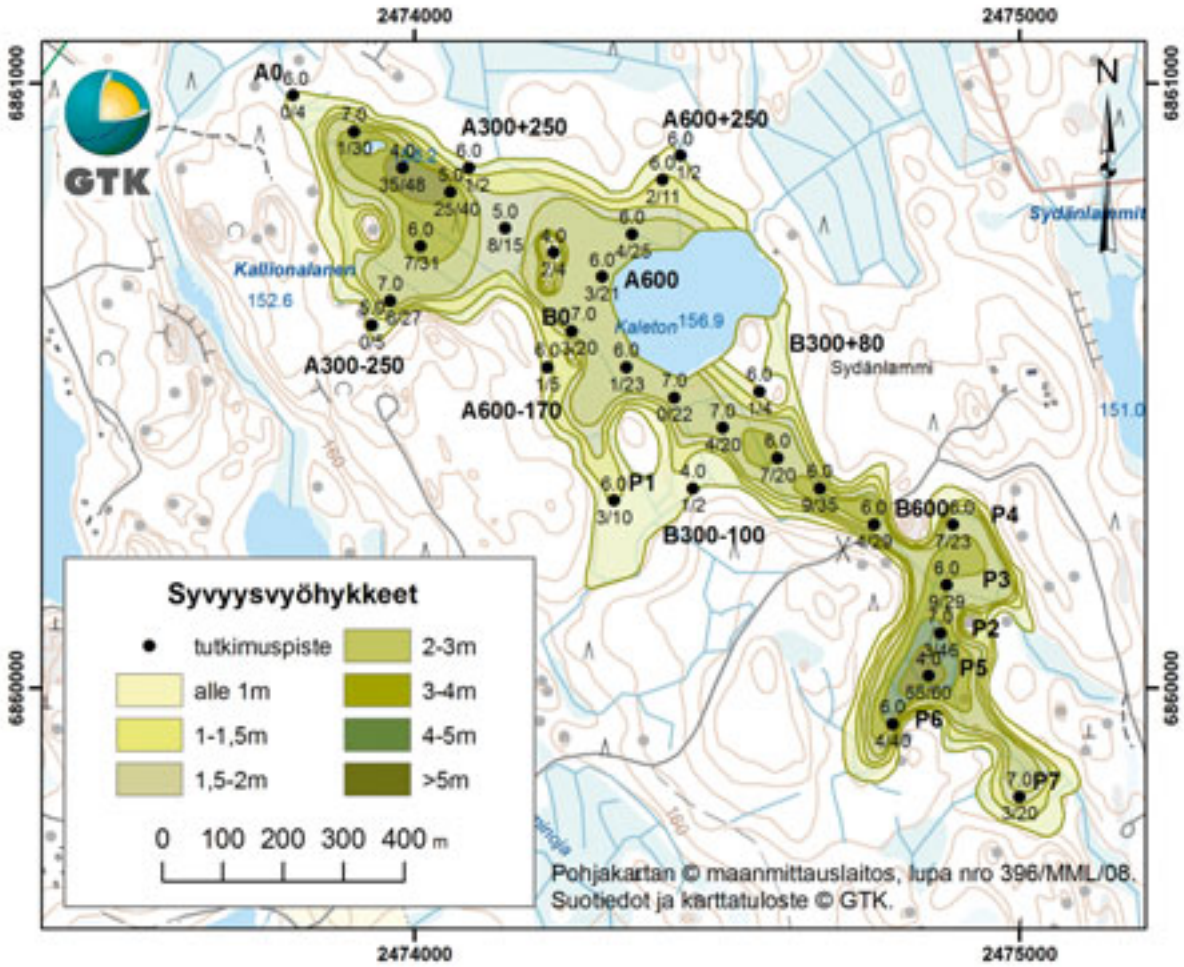

Kuva 2. Esimerkki suokartasta. Tutkimuspisteen yläpuolella oleva luku ilmoittaa keskimaatuneisuuden ja alapuolella olevat heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen paksuuden ja koko turvekerroksen paksuuden desimetreinä.

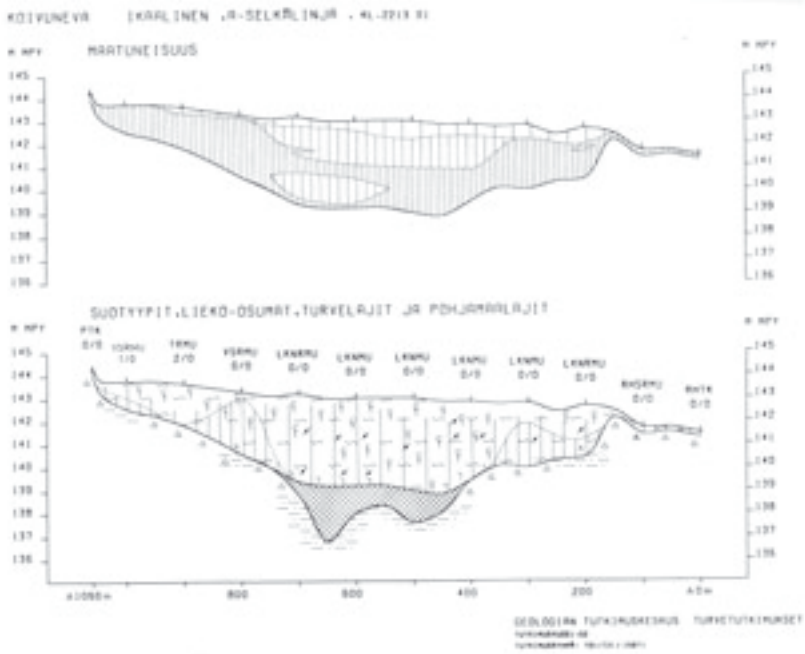

Kuva 3. Esimerkki maatuneisuus- ja turvelajiprofiilista. Merkkien selitykset ovat liitteissä 1 ja 2.

AINEISTON KÄSITTELY

Turvemäärät, maatuneisuudet sekä turvelajien ja turvetekijöiden osuudet on laskettu ns. vyöhykelaskutapaa käyttäen (Hänninen, Toivonen ja Grundström 1983). Siinä jokainen suokartalle piirretyn kahden vierekkäisen syvyyskäyrän tai syvyyskäyrän ja suon reunan välinen alue on oma syvyysvyöhykkeensä (0–1 m, 1–1,5 m, 1,5–2 m jne). Jokaiselta syvyysvyöhykkeeltä lasketaan erikseen turvemäärä, jotka yhdistämällä saadaan suon kokonaisturvemäärä selville. Heikosti maatuneen pintarahkaturpeen (H1–3) ja H4-maatuneen rahkavaltaisen väliturpeen määrät ja turvetekijöiden osuudet on laskettu erillisellä kasvuturveohjelmalla.

Maatuneisuudet sekä turvelajien ja turvetekijöiden määrät ja suhteet on laskettu turvemäärillä painotta-en. Pliktauksien lieko-osumat on laskettu erikseen 0–1 ja 1–2 m:n välisissä syvyyskerroksissa kantopitoisuusprosentteina turvemäärästä. Kun liekoisuusprosentti on alle 1 %, liekoja on ilmoitettu olevan erittäin vähän. Liekoisuusprosentissa 1–2 % liekoja on vähän, 2–3 %:ssa kohtalaisesti, 3–4 %:ssa runsaasti ja yli 4 %:ssa erittäin runsaasti.

Tuotantokelpoisen turpeen energiasisältö on laskettu sekä täysin kuivalle turpeelle että jyrsinturpeen tuotantokosteudessa (50 %) olevalle turpeelle. Jos suolta ei ole otettu tilavuustarkkoja laboratorionäytteitä, on energiasisällön arvioimisessa käytetty Mäkilän (1994) esittämää laskentamenetelmää.

ARVIOINTIPERUSTEET

Energiaturve

Soiden soveltuvuus energiaturvetuotantoon riippuu mm. turvelajikoostumuksesta, maatuneisuudesta ja tuhkapitoisuudesta. Rahkaturpeen (S) katsotaan soveltuvan energiaturpeeksi, jos sen maatuneisuus on korkeampi kuin H4, kun taas saravaltainen (C) turve sopii energiaturpeeksi heikomminkin maatuneena. Toisinaan käytetään myös H1–3-maatunutta rahkaturvetta ja H4-maatunutta rahkavaltaista turvetta energiaturpeena jyrsinmenetelmällä tuotettuna varsinkin, jos kuljetusetäisyys tuotantoalueelta käyttökohteeseen ei ole kovin pitkä.

Suo on tässä raportissa katsottu soveltuvan energiaturvetuotantoon, mikäli siltä löytyy vähintään 5 ha:n laajuinen yhtenäinen, turvelajiltaan ja maatuneisuudeltaan tuotantoon soveltuva yli 1,5 m syvä alue. Paksu, heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros eli ns. pintarahka on usein este palaturvetuotannon aloittamiselle. Ohutta pintarahkakerrosta ei kuitenkaan ole vähennetty tuotantokelpoista turvemäärää laskettaessa, koska se voidaan sekoittaa alla olevaan turpeeseen ja tuottaa heikkolaatuisena energiaturpeena. Tuotantokelpoisen turpeen määrää laskettaessa on keskisyvyydestä vähennetty pohjan epätasaisuudesta riippuen 0,2–0,5 m, mikä vastaa suon pohjalle jäävää, yleensä vaikeasti hyödynnettävää, usein runsastuhkaista kerrosta. Suokohtaisissa selostuksissa on ilmoitettu turvetuotantoon soveltuvaksi määritelty pinta-ala ja alueen tuotantokelpoinen turvemäärä. Nämä suot ovat mukana turvetuotantoon soveltuvien alueiden kokonaismäärässä.

Arvioitaessa turpeen kelpoisuutta polttoaineeksi on nojauduttu energiaturpeen uusiin laatuohjeisiin (Energiaturpeen laatuohje 2006). Soista, joista on otettu näytteitä laboratoriomäärityksiä varten, ja jotka soveltuvat energiaturvetuotantoon, on ilmoitettu jyrsinturpeen laatuluokka energiaturpeen laatuohjeessa olevan taulukon 6 mukaisesti (liite 4). Oletuksena on ollut, että turpeen kosteus vastaa M50-kosteusarvoa. Palaturpeen laatuluokat ovat taulukossa 5 (liite 4).

Kasvu- ja ympäristöturve

Heikosti maatunutta rahkaturvetta käytetään ympäristö- ja kasvualustakäytössä. Ympäristöturpeella tarkoitetaan viherrakentamiseen, maatalouskäyttöön, nesteiden, kaasujen, ravinteiden ja raskasmetallien sitomiseen sekä erilaisten jätteiden kompostointiin ja biologiseen hajotukseen soveltuvia turpeita. Heikosti maatunut rahkaturve soveltuu hyvin karjan ja turkiseläinten kuivikkeeksi. Jätehuollossa turve soveltuu orgaanisten yhdyskunta- ja teollisuusjätteiden, kuten jätevesilietteiden ja elintarviketeollisuusjätteiden kompostointiin. Heikosti maatunutta rahkaturvetta käytetään myös jonkin verran öljyntorjunnassa sekä suodatinaineena ilman ja jäteveden puhdistuksessa. Teollisuudessa ja jätevesien puhdistuksessa turve toimii paitsi ravinteiden pidättäjänä, myös tehokkaana raskasmetallien sitojana. Vaaleaa rahkaturvetta käytetään lisäksi maataloudessa maanparannusaineena lisäämässä maaperän kuohkeutta ja orgaanisen aineksen määrää.

Korkealaatuisen kuivike- ja jätevesien imeytysturpeen tunnusmerkkejä ovat hyvä nesteen ja hajun pidätyskyky sekä kompostoitavuus. Parhaiten ne täyttyvät tutkimusten mukaan *Acutifolia*-valtaisella rahkaturpeella (mätästurve) ja heikoimmin *Cuspidata*-valtaisella rahkaturpeella (kuljuturve).

Kasvualustakäytössä vaalea rahkaturve on kasvien lasinalaisviljelyn tuotantomenetelmien uudistumisen myötä menettämässä aiempaa valta-asemaansa tummille turvelaaduille. Heikosti maatuneiden vaaleiden rahkaturpeiden käyttö kasvuturpeina perustuu rahkasammalten veden ja ravinteiden pidätyskykyyn sekä suureen huokostilavuuteen, joilla ei ole nykyisessä lasinalaisviljelytekniikassa niin suurta merkitystä kuin aiemmin. Vihannesten ja kukkien kasvihuoneviljelyssä ollaan usein siirtymässä maatuneen kasvuturpeen käyttöön. Uudet kasvuturpeet koostuvat usein eri maatumisasteella olevien turvelaatujen ja muiden materiaalien sekoituksista.

Arvioitaessa suon soveltuvuutta kasvuturvetuotantoon on yhtenä arviointiperusteena huomioitu Maa- ja metsätalousministeriön päätöstä eräistä lannoitevalmisteista (Suomen säädöskokoelma N:o 45–47 1994). Kasvu- ja maanparannusturpeen määritelmä on melko väljä. Turpeen on oltava koostumukseltaan vain pääosin suokasvien jäännöksiä ja maatuneisuuden H1–6.

Kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvan alueen pinta-ala on ilmoitettu raportissa vain sellaisten soiden kohdalla, joissa on ainakin 5 ha:n laajuisella alueella vähintään 0,6 m paksu H1–4-maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros.

Vuoden 1991 jälkeen tutkittujen soiden tuotantokelpoisen alueen heikosti maatunut (H1–3) rahkaturve on tässä raportissa jaettu rahkasammalkoostumuksen perusteella kolmeen päälaatuluokkaan, joiden määräytymisperusteet on selitetty liitteessä 3 (Toivonen 1997). H4-maatunut rahkavaltainen väliturve on jaettu kahteen laatuluokkaan, mikäli kerros on yhtenäinen. Usein tämä kerros on kuitenkin hyvin epäyhtenäinen. Pintakerroksen maatuneisuusvaihtelun takia kaikkien tuotantoon soveltuvien soiden rahkavaltaista pintakerrosta ei ole voitu jakaa eri laatuluokkiin.

TUTKIMUSAINEISTON TULOSTEET

Jokaisesta tutkitusta suosta on tässä raportissa olevan selostuksen lisäksi laadittu yksityiskohtaisempi tutkimusselostus, jossa on tiedot suon sijainnista, ympäristöstä, tutkimuspisteistä, ojitustilanteesta, laskusuhteista, turvemääristä, turvelajeista, maatuneisuudesta, liekoisuudesta, laboratoriotuloksista sekä soveltuvuudesta turvetuotantoon.

Yksityiskohtaiseen tutkimusselostukseen liittyy suokartta, johon on merkitty tutkimuslinjat ja -pisteet, pisteiden turvepaksuudet sekä turpeen keskimääräinen maatumisaste. Suokartassa on erotettu turvekerrostuman paksuutta osoittavat syvyysvyöhykkeet eri väreillä (kuva 2).

Turvekerrostuman rakenteen selventämiseksi on vaaituista linjoista laadittu poikkileikkausprofiileja, joihin maatuneisuudet, turvelajit ja pohjamaalajit on merkitty symbolein. Niihin on lisäksi merkitty lyhentein suotyypit sekä lieko-osumien määrät (kuva 3).

Edellä mainittujen perustulosteiden lisäksi GTK:n turvetutkimuksista on laadittu atk-ohjelmia, joiden avulla on mahdollista saada monipuolisia tulosteita suosta tai halutusta suon osasta. Tulosteet voivat olla karttoja, taulukkomuotoisia listauksia tai näiden yhdistelmiä. Tällaisia ovat esimerkiksi kartat, joilla tutkimuspisteittäin voidaan esittää mm. suotyyppi, liekoisuus, suon pinnan korkeus, pohjamaalaji, liejukerroksen paksuus, tietoja puustosta, suon pinnan mättäisyys ja vetisyys. Samaan karttaan yhdelle tutkimuspisteelle voidaan merkitä kerralla kaksi edellä mainittua tietoa.

IKAALISISSA TUTKITUT SUOT

1. Ruoksamonsuot

Ruoksamonsuot (kl. 2122 08, x = 6843,8, y = 2447,9) sijaitsee noin 10 km Ikaalisten keskustasta lounaaseen. Se rajoittuu etelässä ja lounaassa Ulvaanharjuun ja muualla hiekkamaastoon. Suo koostuu kahdesta lähes erillisestä alueesta, joiden välistä kulkee metsäautotie. Suolla on 15 tutkimuspistettä ja 15 syvyyspistettä (kuva 4). Tutkimuspisteitä on 2,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 61 ha, yli 1 m syvän alueen 6 ha, yli 1,5 m syvän 3 ha ja yli 2 m syvän 2 ha.

Suon pinnan korkeus on merenpinnasta on 119–135 m, ja pinta viettää koilliseen noin 30 m/km. Ruoksamonsuot on kokonaan ojitettu. Suon pohjoispäästä vedet laskevat Laaksonojaa pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,2 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (63 %), hieta (20 %) ja hiesu (10 %).

Ruoksamonsoiden tutkimuspisteistä on rämeellä 43 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 53 %. Sekä pohjois- että eteläosa koostuvat vaihtelevasti isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttumasta ja turvekankaista. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 7 % ja mättäiden korkeus 1,4 dm. Puusto on keskitiheää, riuku- ja pinotavara-asteen männikköä, seassa kuusta ja koivua.

Ruoksamonsoiden turpeista on rahkavaltaisia 84 % ja saravaltaisia 16 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 71 %, sararahkaturve (CS) 13 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 14 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 5 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa suosta on ohutturpeista, lähes biologista suota. Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros (H1–4) on ohuehko. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin runsaasti.

Ohuen turvekerroksen takia Ruoksamonsuot eivät sovellu turvetuotantoon.

Kuva 4. Ruoksamonsoiden tutkimus- ja syvyyspisteet.

2. Ulvaansuo

Ulvaansuo (kl. 2122 08, x = 6844,9, y = 2446,3) sijaitsee noin 11 km Ikaalisten keskustasta lounaaseen. Se rajoittuu etelässä ja lounaassa Ulvaanharjuun ja muualla hiekkamaastoon. Suon eteläreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 30 tutkimuspistettä ja 26 syvyyspistettä (kuva 5). Tutkimuspisteitä on 4,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 64 ha, yli 1 m syvän alueen 35 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 1 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 116–134 m, ja pinta viettää itään ja koilliseen 10–20 m/km. Ulvaansuo on kokonaan ojitettu. Suon pohjoispäästä vedet laskevat Hannunojaa ja Laaksonojaa pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,6 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (77 %), hieta (9 %) ja moreeni (7 %).

Ulvaansuon tutkimuspisteistä on rämeellä 18 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 78 %. Suo on enimmäkseen turvekangasta, yleisimpänä tyyppinä mustikkaturvekangas. Myös varpu- ja puolukkaturvekangasta esiintyy yleisesti. Suon keskiosassa on jonkin verran isovarpurämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 1 % ja mättäiden korkeus 1,0 dm. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen pinotavara-asteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää. Paikoin suolla kasvaa myös varttuneempaa tukkipuustoa.

Ulvaansuon turpeista on rahkavaltaisia 56 % ja saravaltaisia 44 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 34 %, sararahkaturve (CS) 22 % ja rahkasaraturve (SC) 44 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 9 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 5 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on vähän.

Ulvaansuolla on noin 15 ha yhtenäistä yli 1,5 m syvää aluetta, joka turvelajin ja maatumisasteen puolesta soveltuu energiaturvetuotantoon. Haittana on suon pinnan erittäin voimakas vietto (10 m 500 m:n matkalla). Alueella on noin 0,21 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

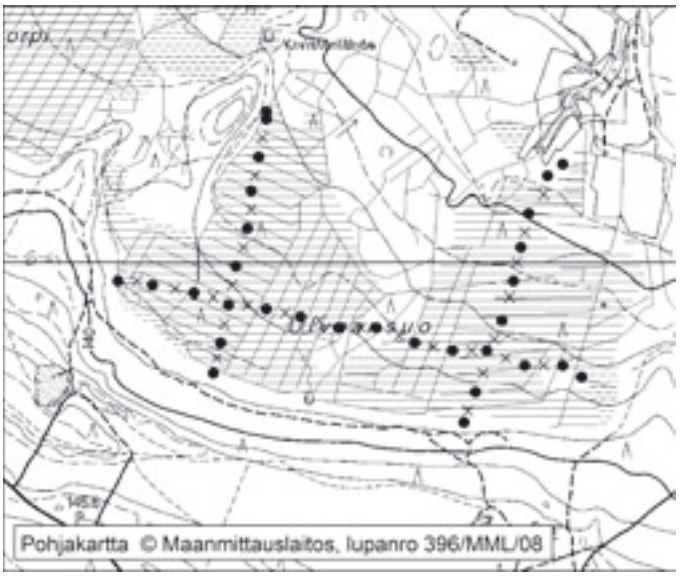

Kuva 5. Ulvaansuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

3. Hosiaiskorpi

Hosiaiskorpi (kl. 2122 08, x = 6845,6, y = 2445,5) sijaitsee noin 12 km Ikaalisten keskustasta lounaaseen. Se rajoittuu jyrkkäpiirteiseen hiekkamaastoon Ulvaanharjun kupeessa. Länsireunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 34 tutkimuspistettä ja 26 syvyyspistettä (kuva 6). Tutkimuspisteitä on 5,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 65 ha, yli 1 m syvän alueen 35 ha, yli 1,5 m syvän 29 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 122–134 m, ja pinta viettää koilliseen noin 12 m/km. Hosiaiskorpi on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat suon pohjois- ja koillispäästä Kylmäojan ja Hannunojan kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,6 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (95 %) ja hieta (10 %).

Hosiaiskorven tutkimuspisteistä on rämeellä 37 % ja turvekankaalla 63 %. Suon eteläosassa on keskellä isovarpurämemuuttumaa. Reunoilla ja pohjoisosassa suo on varpu-, puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 9 % ja mättäiden korkeus 1,9 dm. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen pinotavara-asteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää. Paikoin suolla kasvaa myös varttuneempaa tukkipuustoa.

Hosiaiskorven turpeista on rahkavaltaisia 87 % ja saravaltaisia 13 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 70 %, sararahkaturve (CS) 17 % ja rahkasaraturve (SC) 13 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 4 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 29 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 7 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on hyvin ohut heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatumisasteeltaan vaihtelevaa rahkaturvetta. Pohjalla on ohut kerros saravaltaista turvetta. Puun jäännökset ovat pohjalla yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Ohuen heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,8. Liekoja on erittäin vähän. Hosiaiskorvesta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Hosiaiskorven turve soveltuu energiaturvetuotantoon. Huomioitava on suon pinnan erittäin voimakas vietto. Suon 29 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on noin 0,44 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A2.0, Q8.0, S0.15.

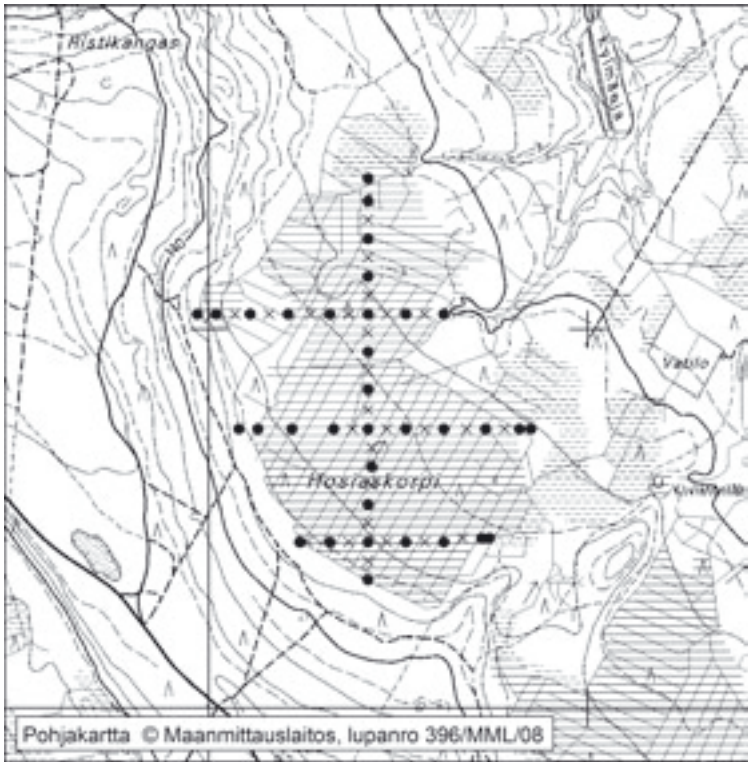

Kuva 6. Hosiaiskorven tutkimus- ja syvyyspisteet.

4. Isoneva

Isoneva (kl. 2122 08, x = 6849,8, y = 2446,7) sijaitsee noin 7 km Ikaalisten keskustasta länteen, ja se rajoittuu peltoihin. Suon itäreunaan ulottuu tilustie. Suolla on 3 tutkimuspistettä, pistetiheys on 2,7/10 ha (kuva 7). Suon kokonaispinta-ala on 11 ha, yli 1 m syvän alueen 9 ha, yli 1,5 m syvän 7 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 96–99 m, ja pinta viettää kaakkoon. Isoneva on kokonaan ojitettu. Suon etelä- ja kaakkoispäästä on laskuoja Kyrösjärveen, josta vedet laskevat edelleen Kyröskosken, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,9 m. Suon pohja on tasainen, ja pohjamaalaji on savi.

Isoneva on suotyypeiltään rahkaräme- ja isovarpurämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 10 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on keskitiheää männikköä, seassa koivua.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 58 % ja saravaltaisia 42 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 48 %, sararahkaturve (CS) 10 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 40 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 31 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 32 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paksu, heikosti maatunut (H1–4) rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Tupasvilla on pintakerroksessa ja puun jäännökset pohjakerroksessa yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,4. Liekoja on runsaasti.

Isonevalla on pienimuotoinen ympäristöturpeen tuotanto mahdollista. Suon 7 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on 0,08 milj. suo-m^3 tuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta rahkaturvetta, jonka alla on noin 0,06 milj. suo-m^3 energiaturvetta.

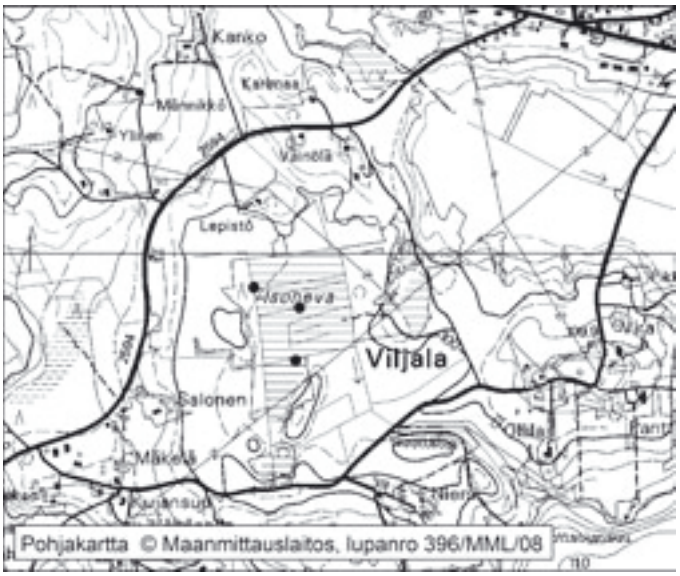

Kuva 7. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

5. Isoneva

Isoneva (kl. 2122 08, x = 6846,4, y = 2441,6) sijaitsee noin 13 km Ikaalisten keskustasta länsilounaaseen. Se rajoittuu pohjoisessa ja koillisessa Ulvaanharjuun, muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Sekä suon länsi- että itäreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 125 tutkimuspistettä (kuva 8), pistetiheys on 3,1/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 403 ha, yli 1 m syvän alueen 49 ha, yli 1,5 m syvän 42 ha ja yli 2 m syvän 34 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 121–129 m, ja pinta viettää etelään noin 4 m/km. Isoneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin lounaaseen Jyräjokeen, siitä Oksjokea pitkin Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on tasainen. Vallitseva pohjamaalaji on hiekka (95 %). Liejua on suon pohjalla lounaislaidalla ohut kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 78 %, avosuolla 6 %, korvessa 6 %, turvekankaalla 7 % ja pellolla 3 %. Suon yleisin suotyyppi on kangasrämemuuttuma. Etelä- ja lounaisosassa on varsinaista sararämettä ja –nevamuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 9 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on enimmäkseen keskitiheää riukuja pinotavara-asteen mäntyvaltaista sekametsää.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 34 % ja saravaltaisia 66 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 10 %, sararahkaturve (CS) 24 %, saraturve (C) 30 % ja rahkasaraturve (SC) 36 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 26 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 35 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 18 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa suosta on ohutturpeista, usein biologista suota. Yli 1 m syvä alue sijaitsee suon lounaisosassa. Heikosti maatunut pintakerros puuttuu suolta monin paikoin lähes kokonaan. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Myös puhdasta saraturvetta esiintyy yleisesti. Puun jäännökset ovat yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on vähän.

Isonevan lounaisosan 42 ha:n laajuinen yli 1,5 m syvä alue soveltuu energiaturvetuotantoon. Turve on saravaltaista. Alueella on 1,01 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

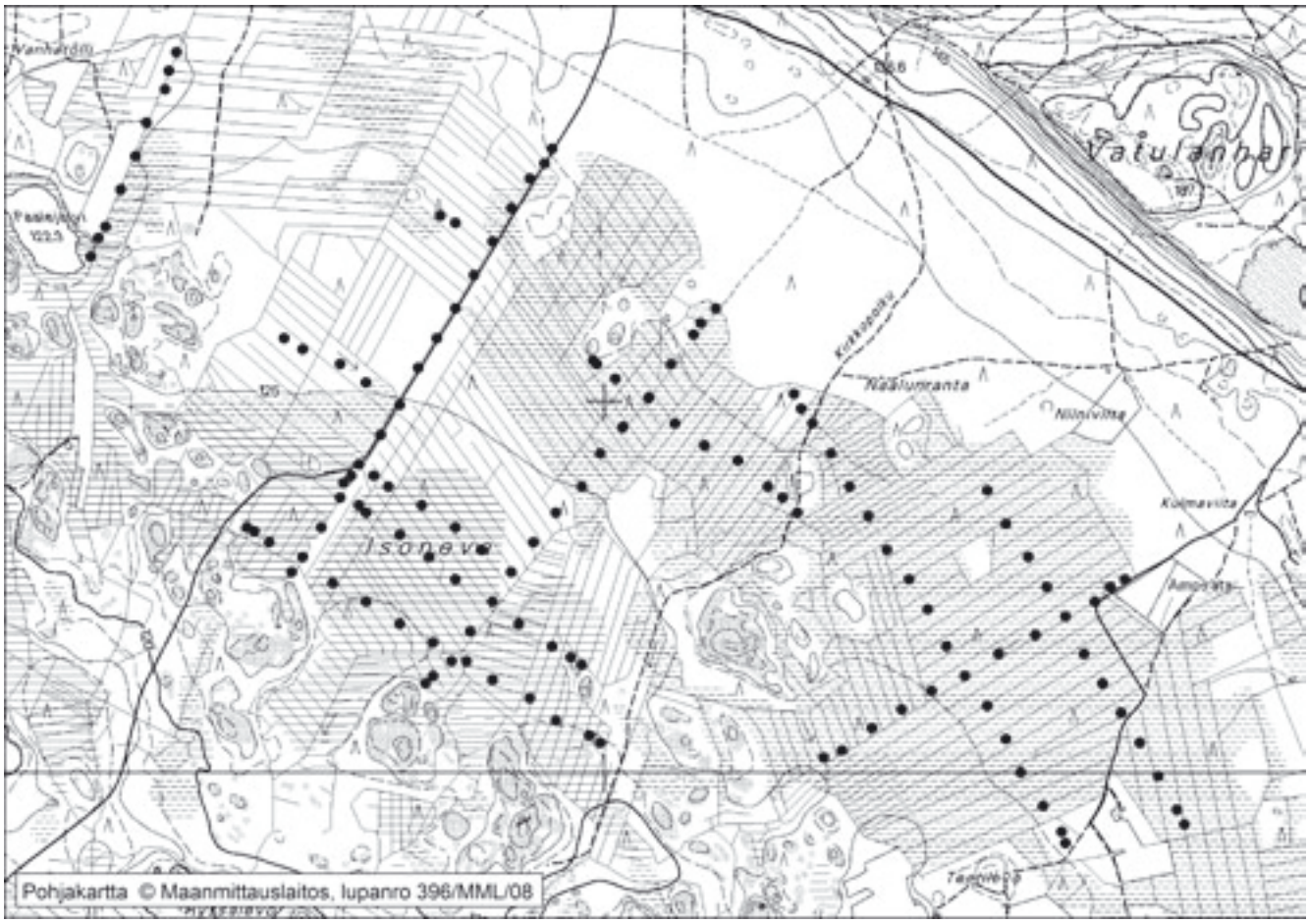

Kuva 8. Isonevan tutkimuspisteet.

6. Sunttineva

Sunttineva (kl. 2122 05, x = 6844,4, y = 2438,7) sijaitsee noin 16 km Ikaalisten keskustasta lounaaseen. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon pohjois- ja länsipuolelle johtaa tilustie. Suolla on 25 tutkimuspistettä, pistetiheys on 9,6/10 ha (kuva 9). Suon kokonaispinta-ala on 26 ha, yli 1 m syvän alueen 19 ha, yli 1,5 m syvän 16 ha ja yli 2 m syvän 12 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 107–113 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 3 m/km. Sunttineva on suurimmaksi osaksi luonnontilainen. Suon vedet virtaavat ojia pitkin länteen Oksjoen kautta Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (85 %), moreeni (10 %) ja savi (5 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä ohut kerros.

Sunttinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 28 %, avosuolla 32 % ja korvessa 40 %. Yleisimmät suotyypit ovat varsinainen sararäme, nevakorpi, kalvakkaneva ja varsinainen saraneva. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 7 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on suon keskellä pääosin kitukasvuista ja harvaa männikköä. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Sunttinevan turpeista on rahkavaltaisia 10 % ja saravaltaisia 90 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 2 %, sararahkaturve (CS) 8 %, saraturve (C) 26 % ja rahkasaraturve (SC) 64 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 9 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 15 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 18 % kokonaisturvemäärästä.

Suon heikosti maatunut (H1–4) rahkavaltainen pintaturvekerros on ohut. Suuri osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasara- ja sararahkaturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,2. Liekoja on erittäin vähän.

Sunttineva on suurimmaksi osaksi luonnontilainen. Turve on saravaltaista ja soveltuu energiaturvetuotantoon. Suon 16 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on noin 0,34 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

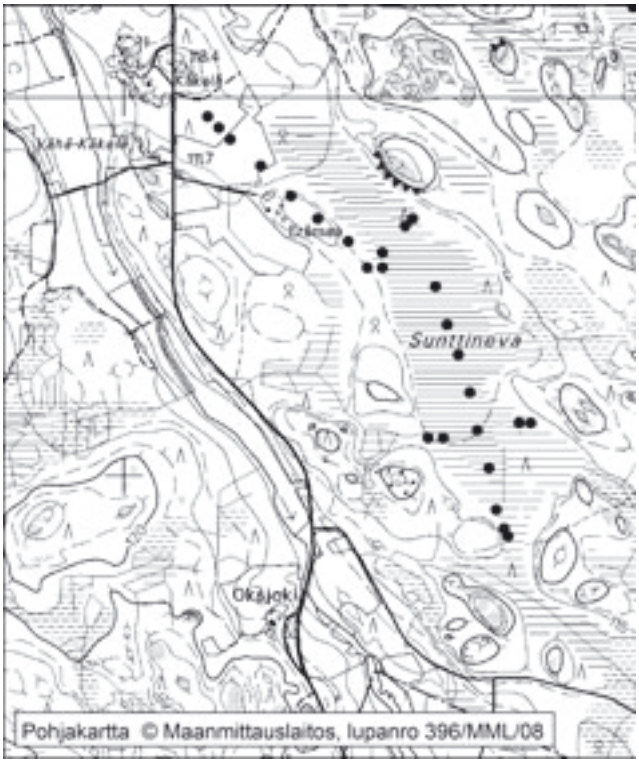

Kuva 9. Sunttinevan tutkimuspisteet.

7. Porrasneva

Porrasneva (kl. 2122 05, x = 6845,5, y = 2439,2) sijaitsee noin 15 km Ikaalisten keskustasta länsilounaaseen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon pohjoispuolelle johtaa metsäautoteitä. Suolla on 19 tutkimuspistettä ja 8 syvyyspistettä (kuva 10). Tutkimuspisteitä on 4,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 44 ha, yli 1 m syvän alueen 32 ha, yli 1,5 m syvän 24 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 112–118 m, ja pinta viettää etelään noin 2 m/km. Porrasneva on osittain ojitettu. Keskiosa on luonnontilassa. Suon vedet virtaavat ojia pitkin länteen ja lounaaseen Oksjoen kautta Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,3 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (48 %) ja moreeni (41 %). Liejua on suon pohjalla keskialueella noin puolen metrin paksuinen kerros.

Porrasnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 26 %, avosuolla 67 % ja turvekankaalla 7 %. Suon pohjoisosa on varsinaista sararämemuuttumaa, muualla vallitsevat varsinainen saraneva ja lyhytkorsineva. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 17 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista ja harvaa, reunoilla keskitiheää riuku- ja pinotavara-asteen männikköä, seassa koivua.

Porrasnevan turpeista on rahkavaltaisia 22 % ja saravaltaisia 78 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 12 %, sararahkaturve (CS) 10 % ja rahkasaraturve (SC) 78 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 25 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 3 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskellä on paikoin paksuhko, heikosti maatunut ja vetinen pintaturvekerros, joka koostuu pääasiassa sararahkaturpeesta. Sen alla ja muualla usein pinnasta saakka on kohtalaisen hyvin maatunutta saravaltaista turvetta pohjaan asti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,6. Liekoja on erittäin vähän. Porrasnevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Porrasneva on muodoltaan rikkonainen. Keskiosan luonnontilaisella alueella turvekerros on pintaosassa vetinen, ja tiheys on siten alhainen. Pohjaosan kuivattaminen voi olla hankalaa. Suo soveltuu välttävästi energiaturvetuotantoon. Sen 24 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on noin 0,53 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0, S0.20.

Kuva 10. Porrasnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

8. Silmäkkeenneva

Silmäkkeenneva (kl. 2122 05, x = 6847,2, y = 2439,0) sijaitsee noin 16 km Ikaalisten keskustasta länsilounaaseen. Se rajoittuu luoteessa hietamaastoon, kaakossa hiekka-alueeseen ja muualla osin kallioiseen moreenimaastoon. Kulkuyhteydet ovat hyvät, suon luoteisreunaa sivuaa paikallistie, ja tilustie kulkee suon halki. Suolla on 7 tutkimuspistettä, pistetiheys on 1,5/10 ha (kuva 12). Suon kokonaispinta-ala on 48 ha, yli 1 m syvän alueen 37 ha, yli 1,5 m syvän 33 ha ja yli 2 m syvän 27 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 114–116 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 2 m/km. Silmäkkeenneva on kokonaan ojitettu. Länsi- ja lounaisreunasta on laskuoja Oksjokeen, josta vedet virtaavat Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,4 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (72 %), hiekka (14 %) ja hieta (14 %). Liejua on suon pohjalla yhdellä pisteellä alle puolen metrin paksuinen kerros.

Silmäkkeennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 43 %, avosuolla 43 % ja turvekankaalla 14 %. Suon keskiosa on pääasiassa varsinaista saranevamuuttumaa. Itäosassa on varsinaista sararämemuuttumaa. Paikoin on silmäkenevaa ja rahkarämettä. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 11 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on suon eteläosassa kitukasvuista ja harvaa, muualla järeämpää, keskitiheää mäntyä ja koivua.

Silmäkkeennevan turpeista on rahkavaltaisia 26 % ja saravaltaisia 74 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 22 %, sararahkaturve (CS) 4 %, saraturve (C) 36 % ja rahkasaraturve (SC) 38 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 5 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 13 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 15 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta saravaltaista turvetta. Paikoin saravaltainen turve ulottuu pintaan asti. Myös puhdasta saraturvetta esiintyy melko runsaasti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,8. Liekoja on vähän.

Silmäkkeenneva soveltuu energiaturvetuotantoon. Noin 30 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on tuotantoon soveltuvaa turvetta 0,81 milj. suo-m^3.

Kuva 11. Pitkälle muuttunutta sararämettä Silmäkkeennevan luoteisosassa (kuva Onerva Valo).

Kuva 12. Silmäkkeennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

9. Kortteenmäensuo

Kortteenmäensuo (kl. 2122 05, x = 6846,8, y = 2439,8) sijaitsee noin 13 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu pohjoisessa hiekkamaastoon ja etelässä kallioiseen moreenimaastoon. Suon länsipuolella kulkee metsäautotie. Suolla on 26 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 12). Tutkimuspisteitä on 5,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 50 ha, yli 1 m syvän alueen 9 ha ja yli 1,5 m syvän 2 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 119–122 m, ja pinta viettää länteen noin 4 m/km. Kortteenmäensuo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin länteen ja lounaaseen Oksjoen kautta Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,2 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (64 %), hiekka (21 %) ja hiesu (10 %).

Kortteenmäensuon tutkimuspisteistä on rämeellä 45 %, korvessa 31 % ja turvekankaalla 24 %. Suon keskiosa on pääasiassa rahkaräme-, isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttumaa. Reunaosat ovat pääosin kangaskorpimuuttumaa, paikoin on mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 15 % ja mättäiden korkeus 3,0 dm. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen järeää mäntyvaltaista tukkipuustoa, paikoin on koivua.

Kortteenmäensuon turpeista on rahkavaltaisia 86 % ja saravaltaisia 14 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 72 %, sararahkaturve (CS) 14 % ja rahkasaraturve (SC) 14 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 24 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 25 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa suosta on ohutturpeista, osaksi biologista suota. Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros on yleensä ohut. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta. Paikoin on myös sarapitoisia tai -valtaisia kohtia.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,6. Liekoja on vähän.

Kortteenmäensuo on ohutturpeinen ja muodoltaan rikkonainen. Se ei sovellu turvetuotantoon.

Kuva 13. Kortteenmäensuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

10. Konkankeidas

Konkankeidas (kl. 2122 05, x = 6850,0, y = 2437,9) sijaitsee noin 17 km Ikaalisten keskustasta länteen, ja se koostuu kolmesta lähes erillisestä altaasta. Se rajoittuu lännessä Hämeenkankaan harjujensuojelualueeseen ja muualla hiekkamaastoon. Suon länsi- ja eteläpuolella kulkee autotie. Suolla on 39 tutkimuspistettä ja 25 syvyyspistettä (kuva 14). Tutkimuspisteitä on 6,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 60 ha, yli 1 m syvän alueen 29 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 107–126 m, ja pinta viettää koilliseen noin 15 m/km. Konkankeidas on suurimmaksi osaksi ojitettu. Pohjoisosassa on ojittamatonta aluetta. Suon länsireunassa on luonnonlähteitä. Suolta on laskuojia koilliseen läheiseen Jyllinjokeen, joka johtaa Kyrösjärveen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.541, Jyllinjoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (78 %) ja savi (8 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella jopa metrin paksuinen kerros.

Konkankeitaan tutkimuspisteistä on rämeellä 45 %, korvessa 8 % ja turvekankaalla 47 %. Suon eteläosassa on pääasiassa varpu- ja puolukkaturvekangasta. Monin paikoin on myös isovarpurämemuuttumaa ja länsireunassa korpisuutta. Pohjoisosassa on ravinteikkaita suotyyppejä: mm. lettorämettä ja ruohoheinäkorpea. Alueen pohjoisreunassa on myös vedenottamo. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 2 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on pääasiassa keskitiheää pinotavara- ja tukkipuuasteen mäntyä, paikoin myös männyn, koivun ja kuusen sekapuustoa.

Konkankeitaan turpeista on rahkavaltaisia 86 % ja saravaltaisia 14 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 43 %, sararahkaturve (CS) 43 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 13 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 8 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 10 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohuehko heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta. Pohjalla on paikoin saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on vähän.

Konkankeidas rajoittuu lännessä harjujensuojelualueeseen. Lisäksi suon keskikohta on merkitty suojelualueeksi. Siten suota ei suositella turvetuotantoon.

Kuva 14. Konkankeitaan tutkimus- ja syvyyspisteet.

11. Vainiokeidas

Vainiokeidas (kl. 2122 05, x = 6849,0, y = 2437,1) sijaitsee noin 18 km Ikaalisten keskustasta länteen. Se rajoittuu pohjoisessa ja koillisessa Hämeenkankaan hiekkamaastoon, idässä ja lännessä moreenimaastoon ja etelässä hieta-alueeseen. Suon itälaitaa kiertää metsäautotie. Suolla on 23 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 16). Tutkimuspisteitä on 6,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 34 ha, yli 1 m syvän alueen 20 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 8 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 124–129 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 6 m/km. Vainiokeidas on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon keskellä on pienehkö ojittamaton alue, jolta on joskus nostettu turvepehkua. Suon vedet laskevat suo-ojia pitkin lounaaseen ja etelään Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (51 %), hiekka (28 %) ja moreeni (21 %).

Vainiokeitaan tutkimuspisteistä on rämeellä 74 %, avosuolla 3 %, korvessa 3 %, turvekankaalla 15 % ja pellolla 5 %. Suon keskiosa on pääasiassa rahkarämettä, sekä luonnontilaisena että muuttumana. Reunoilla on eniten varputurvekangasta ja kangasrämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 38 % ja mättäiden korkeus 3,1 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista, harvaa männikköä. Reunemmalla puusto on keskitiheää pinotavara-asteen männikköä, paikoin jopa tukkipuustoa.

Vainiokeitaan turpeista on rahkavaltaisia 98 % ja saravaltaisia 2 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 95 %, sararahkaturve (CS) 3 % ja rahkasaraturve (SC) 2 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 17 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 6 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yli metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Acutifolia*- ja *Cuspidata*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä. Pohjalla on noin metrin paksuudelta hyvin maatunutta rahkaturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,3. Liekoja on erittäin vähän. Vainiokeitaalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä

Kuva 15. Varputurvekangasta Vainiokeitaan pohjoisosassa (kuva Onerva Valo).

Vainiokeitaan pintaosa soveltuu kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa energiaturvetuotantoon. Suon 15 ha:n laajuisella, yli 1,5 m syvällä alueella on 0,12 milj. suo-m^3 kasvuturvetuotantoon soveltuvaa H1–3-maatunutta turvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3a. Lähinnä H4-maatunutta kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa, laatuluokkaan 2b sijoittuvaa turvetta on 0,06 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,11 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A2.0, Q8.0, S0.15.

Turvetuotantoa vaikeuttavia tekijöitä ovat Hämeenkankaan läheisyys ja pinnan voimakas vietto.

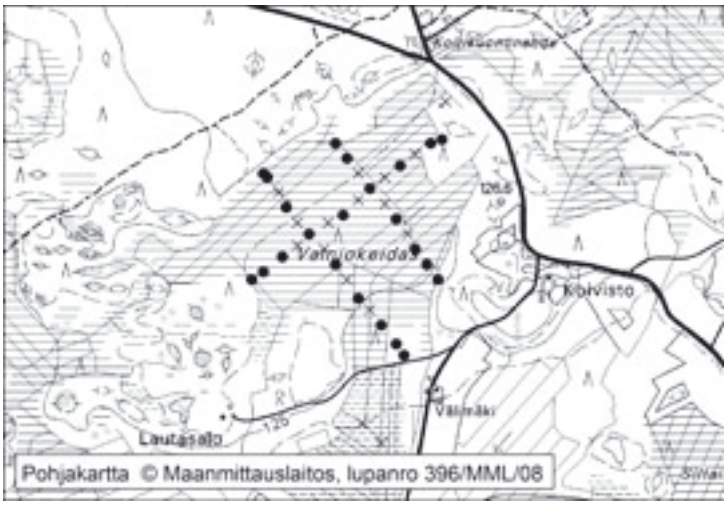

Kuva 16. Vainiokeitaan tutkimus- ja syvyyspisteet.

12. Korpineva

Korpineva (kl. 2122 05, x = 6848,7, y = 2436,1) sijaitsee noin 19 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo koostuu kolmesta lähes erillisestä altaasta, ja se rajoittuu pääasiassa kallioiseen moreenimaastoon, idässä hietamaastoon. Suon eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 15 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 17). Tutkimuspisteitä on 3,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 39 ha, yli 1 m syvän alueen 16 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 4 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 122–126 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 4 m/km. Korpineva on kokonaan ojitettu. Suon vedet laskevat ojia pitkin etelään Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,9 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (29 %), moreeni (23 %), hiesu (16 %) ja hieta (16 %). Liejua ei ole havaittu.

Korpinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 68 %, turvekankaalla 29 % ja turpeen nostoalueella 3 %. Yleisimmät suotyypit ovat varsinainen sararäme- ja rahkarämemuuttuma. Myös isovarpurämemuuttumaa esiintyy. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Pohjoisosassa on pienialainen hylätty turvepehkun nostoalue. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 25 % ja mättäiden korkeus 2,1 dm. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen riukuasteella olevaa koivunsekaista männikköä.

Korpinevan turpeista on rahkavaltaisia 48 % ja saravaltaisia 52 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 19 %, sararahkaturve (CS) 29 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 51 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 23 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 2 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suon pinnassa on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on erittäin vähän.

Korpinevan yli 1,5 m syvä alue koostuu kahdesta erillisestä pienehköstä alueesta. Pienimuotoinen energiaturvetuotanto on mahdollista.

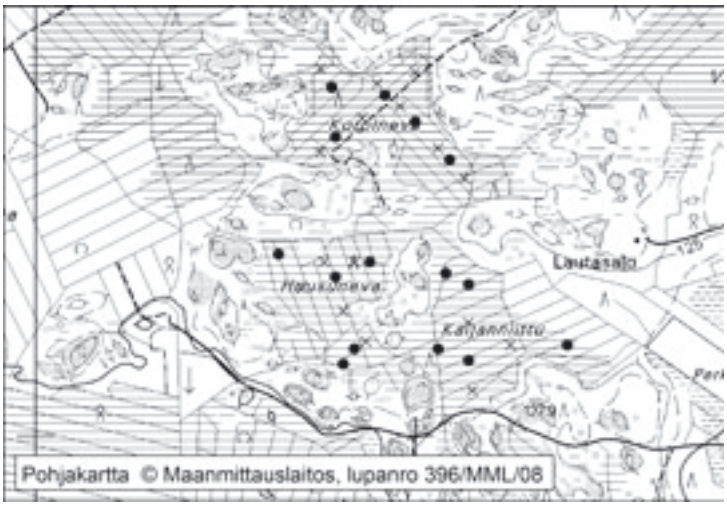

Kuva 17. Korpinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

13. Vesisuo

Vesisuo (kl. 2122 05, x = 6849,4, y = 2435,0) sijaitsee noin 20 km Ikaalisten keskustasta länteen. Se rajoittuu pohjoisessa Hämeenkankaaseen, lännessä hiekka-alueeseen ja kaakossa kallioiseen moreenimaastoon. Suon pohjois- ja länsireunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 19 tutkimuspistettä ja 17 syvyyspistettä (kuva 18). Tutkimuspisteitä on 5,1/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 37 ha, yli 1 m syvän alueen 19 ha ja yli 1,5 m syvän 5 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 123–124 m, ja pinta on tasainen. Vesisuo on kokonaan ojitettu. Suon vedet laskevat ojia pitkin etelään Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,0 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (69 %), moreeni (17 %) ja hiesu (8 %). Liejua ei ole havaittu.

Vesisuon tutkimuspisteistä on rämeellä 19 % ja turvekankaalla 80 %. Suo on pääasiassa puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Paikoin on varsinaista sararämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 2 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on keskitiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntykoivu –sekametsää.

Vesisuon turpeista on rahkavaltaisia 7 %, saravaltaisia 92 % ja ruskosammalvaltaisia 1 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 3 %, sararahkaturve (CS) 4 %, saraturve (C) 50 %, rahkasaraturve (SC) 42 % ja ruskosammalturve (B) 1 %. Puun jäännöksiä (L) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 2 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros puuttuu suolta lähes kokonaan. Turvekerros muodostuu valtaosin kohtalaisen hyvin maatuneesta sara- ja rahkasaraturpeesta. Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Liekoja on erittäin vähän.

Vesisuon eteläosassa on noin 5 ha:n laajuinen yli 1,5 m syvä alue, joka soveltuu pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon. Alueella on 0,07 milj. suo-m^3 energiaturpeeksi soveltuvaa turvetta. Huomioitava tekijä on paikoin lähes puhdas saraturve, jonka maatumisaste on melko alhainen.

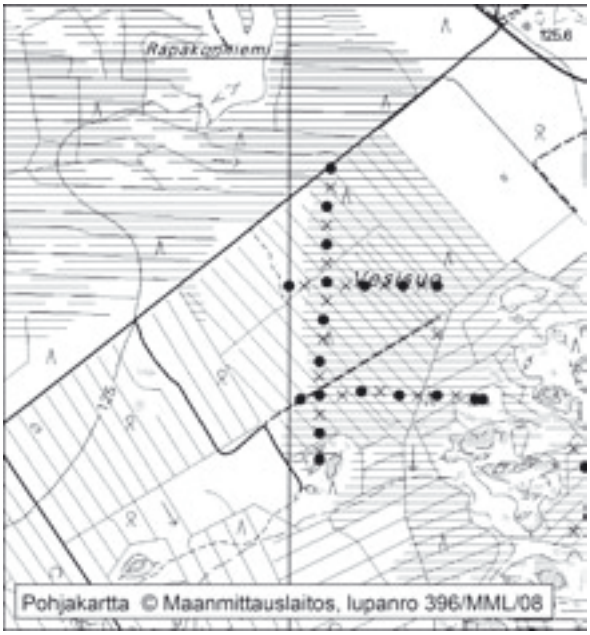

Kuva 18. Vesisuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

14. Isoneva

Isoneva (kl. 2122 05, x = 6847,0, y = 2435,0) sijaitsee noin 20 km Ikaalisten keskustasta länteen. Tutkittu alue kattaa myös eteläisen Uusinevan alueen. Suo rajoittuu idässä ja pohjoisessa paikoin hieta-alueeseen ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suolla on lukuisia kallio- ja moreenisaarekkeita. Suon pohjois- ja eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 136 tutkimuspistettä ja 104 syvyyspistettä (kuva 20). Tutkimuspisteitä on 5,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 253 ha, yli 1 m syvän alueen 167 ha, yli 1,5 m syvän 135 ha ja yli 2 m syvän 91 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 116–120 m, ja pinta viettää etelään noin 2 m/km. Isoneva on suurimmaksi osaksi ojitettu, lounaisosassa on keskellä ojittamatonta aluetta. Suon vedet laskevat suo-ojia pitkin etelään Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,9 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiesu (34 %), paikoin lohkareinen moreeni (30 %) ja hieta (25 %). Hiesua ja hietaa on eniten suon pohjoisosassa Isonevan alueella. Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 57 %, avosuolla 3 %, korvessa 1 % ja turvekankaalla 39 %. Yleisimmät suotyypit ovat pohjoisosassa varsinainen sararämemuuttuma, puolukka- ja mustikkaturvekangas. Itäpäässä on keidasrämettä ja rahkarämettä. Tällä alueella on myös vanhoja turvepehkun nostohautoja. Etelässä Uusinevan alueella on laajahko ojittamaton keidasrämealue. Reunemmalla on mm. lyhytkorsinevarämemuuttumaa, tupasvillarämemuuttumaa, varsinaista sararämemuuttumaa ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 13 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on keidasrämealueilla kitukasvuista ja harvaa männikköä, muualla keskitiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa koivunsekaista männikköä. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 44 % ja saravaltaisia 56 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 36 %, sararahkaturve (CS) 8 %, saraturve (C) 7 % ja rahkasaraturve (SC) 49 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 18 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 3 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Pohjoisosassa Isonevan alueella turvekerros on yleensä pinnasta pohjaan hyvin saravaltaista ja kohtalaisesti maatunutta. Itäpäässä on kuitenkin pinnassa paksu heikosti maatunut rahkaturvekerros. Etelässä Uusinevan alueella on monin paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jossa on maatuneempia rahkaturvelinssejä. Pintakerroksen alla on maatuneempaa rahkaturvetta ja pohjalla noin metrin paksuudelta saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,8. Liekoja on erittäin vähän. Isonevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten viideltä pisteeltä.

Isoneva soveltuu turvetuotantoon. Isonevan alueen itäpäässä ja Uusinevan alueella on noin 28 ha kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa aluetta. Alueilla on yhteensä noin 0,23 milj. suo-m^3 tuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta. Turve on rahkasammalkoostumukseltaan vaihtelevaa, samoin maatumisasteessa on vaihtelua. Se soveltuu vaalean kasvuturpeen ja ympäristöturpeen raaka-aineeksi.

Suolla on noin 120 ha energiaturvetuotantoon soveltuvaa yli 1,5 m syvää aluetta, joka koostuu useasta lähes erillisestä alueesta. Energiaturve on paikoin kasvuturvekerroksen alla. Tuotantokelpoinen turvemäärä on noin 1,87 milj. suo-m^3, ja energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan se kuuluu laatuluokkaan M50, A6.0, Q8.0, S0.25.

Isonevan rikkonainen muoto ja suolla olevat mineraalimaa- ja kalliosaarekkeet vaikeuttavat paikoin yhtenäisen tuotantoalueen muodostamista.

Kuva 19. Rahkarämettä Isonevan itäosassa (kuva Tapio Toivonen).

Kuva 20. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

15. Jouhineva

Jouhineva (kl. 2122 05, x = 6844,2, y = 2436,9) sijaitsee noin 19 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen moreenimaastoon. Suon reunoille ulottuu metsäautoteitä. Suolla on 15 tutkimuspistettä (kuva 21). Pistetiheys on 0,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 161 ha, yli 1 m syvän alueen 88 ha, yli 1,5 m syvän 65 ha ja yli 2 m syvän 41 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 109–120 m, ja pinta viettää länteen ja kaakkoon. Jouhineva on suurimmaksi osaksi ojitettu, mutta suon keskellä on ojittamatonta aluetta. Suurimmasta osasta Jouhinevaa vedet virtaavat länteen Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Tämä osa suosta kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Jouhinevan koillisosan vedet virtaavat itään Oksjokeen, edelleen Vesajärveen, siitä Niemenjoen, Hirvonjärven, Hirvonjoen ja Toijasjoen kautta Märkäjärveen, siitä Kirjasjärveen, edelleen Taipaleenjoen ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen. Koillisosa kuuluu vesistöalueeseen 35.159, Vesajärven valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,9 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (27 %), hiekka (27 %) ja moreeni (27 %). Liejua on suon pohjalla muutamalla pisteellä ohut kerros.

Jouhinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 20 % ja avosuolla 80 %. Suon yleisin suotyyppi on lyhytkorsineva, luonnontilaisena tai muuttumana. Paikoin esiintyy rahkanevaa. Rämeistä yleisimpiä ovat varsinainen sararäme ja rahkaräme. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 25 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on enimmäkseen kitukasvuista ja harvahkoa mäntyvaltaista sekapuustoa.

Jouhinevan turpeista on rahkavaltaisia 41 % ja saravaltaisia 59 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 16 %, sararahkaturve (CS) 25 %, saraturve (C) 10 % ja rahkasaraturve (SC) 49 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 36 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 7 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 21 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka sisältää paikoin toisena päätekijänä saraa. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä. Kerroksen alla on yleensä kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta, paikoin myös puhdasta saraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 2,9 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on erittäin vähän.

Jouhinevan yli 1,5 m syvä alue koostuu kolmesta erillisestä altaasta, joissa on moreenisaarekkeita. Suolla on noin 30 ha lähinnä energiaturvetuotantoon soveltuvaa aluetta. Tuotantokelpoinen turvemäärä on noin 0,75 milj. suo-m^3. Turvetuotantoon vaikuttavia tekijöitä ovat suon rikkonainen muoto ja paikoin paksu heikosti maatunut rahkainen pintaturvekerros.

Kuva 21. Jouhinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

16. Heinilampi

Heinilampi (kl. 2122 05, x = 6845,3, y = 2434,2) sijaitsee noin 21 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen ja kallioiseen moreenimaastoon. Suon pohjoisreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 22 tutkimuspistettä ja 22 syvyyspistettä (kuva 22). Tutkimuspisteitä on 5,6/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 39 ha, yli 1 m syvän alueen 27 ha, yli 1,5 m syvän 22 ha ja yli 2 m syvän 11ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 113–114 m, ja pinta on tasainen. Suon pohjoisosassa on pieni Heinilampi (113,1 m mpy). Suo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin Luomanojaan, siitä Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat syvimmissä kohdissa savi (55 %), ja muualla hiesu (16 %) ja moreeni (16 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella jopa metrin paksuinen kerros.

Heinilammen tutkimuspisteistä on rämeellä 61 %, avosuolla 2 %, turvekankaalla 34 % ja palaturpeen nostoalueella 2 %. Suon keskiosat ovat pääosin tupasvillaräme-, varsinainen sararäme- ja isovarpurämemuuttumaa. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 17 % ja mättäiden korkeus 1,7 dm. Puusto on nuorehkoa, keskitiheää männikköä, seassa koivua.

Heinilammen turpeista on rahkavaltaisia 55 % ja saravaltaisia 45 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 37 %, sararahkaturve (CS) 18 % ja rahkasaraturve (SC) 45 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 29 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 5 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti mentäessä muuttuu saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,6. Liekoja on erittäin vähän.

Heinilampi on muodoltaan rikkonainen, ja yli 1,5 m syvä alue koostuu kolmesta erillisestä altaasta, joista suurimman keskellä Heinilampi sijaitsee. Suota ei suositella turvetuotantoon.

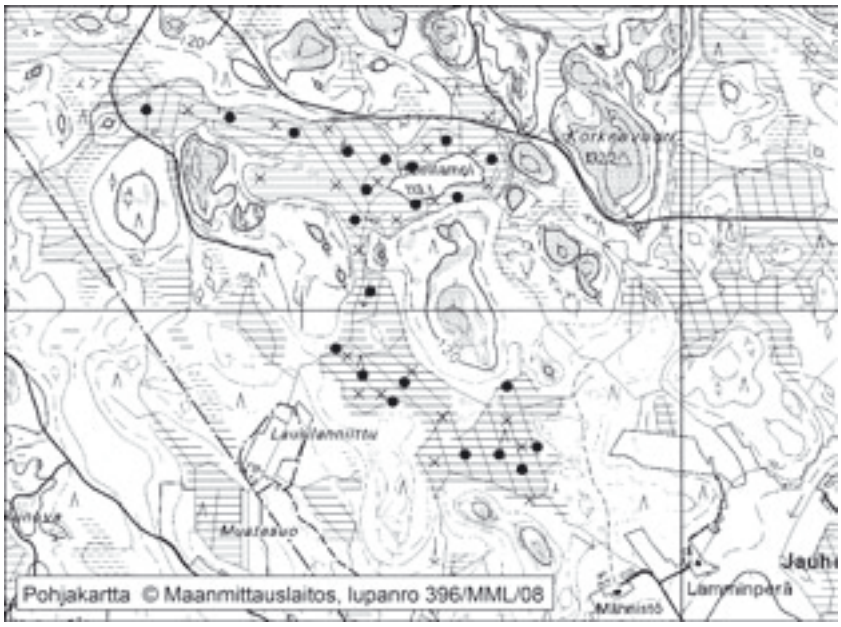

Kuva 22. Heinilammen tutkimus- ja syvyyspisteet.

17. Tuuleksenneva

Tuuleksenneva (kl. 2122 05, x = 6846,8, y = 2433,8) sijaitsee noin 21 km Ikaalisten keskustasta länteen. Se rajoittuu etelässä Tervajärveen (115,2 m mpy), idässä Uusinevaan ja muualla mäkiseen kalliomaastoon. Suon lounaisreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 32 tutkimuspistettä ja 25 syvyyspistettä (kuva 23). Tutkimuspisteitä on 5,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 55 ha, yli 1 m syvän alueen 49 ha, yli 1,5 m syvän 43 ha ja yli 2 m syvän 36 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 115–117 m, ja pinta viettää loivasti etelään. Tuuleksenneva on länsiosiltaan ojitettu, Uusinevaan rajoittuva itäosa on ojittamaton. Suon vedet virtaavat pääasiassa etelään Tervajärveen ja siitä ojia pitkin Luomanojaan, Sävijärven kautta Sävijokeen, edelleen Leppälammiin ja Leppijoen kautta Koivuniemenjärveen, Kirkkojärveen, Kourajärveen ja edelleen Kourajokea pitkin Mouhijärveen, Mouhijokeen, Kiikoisjärveen, Jaaranjokeen, Piilijokeen ja Sääksjärveen, ja lopulta Kauvatsanjoen, Puurijärven ja Ala-Kauvatsanjoen kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,2 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (65 %), moreeni (32 %) ja hieta (2 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella, paikoin jopa yli kahden metrin paksuisena kerroksena.

Tuuleksennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 63 %, avosuolla 28 %, korvessa 5 % ja turvekankaalla 4 %. Suon luonnontilaisessa itäosassa on lyhytkorsi- ja silmäkenevaa. Muualla yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme-, rahkaräme- ja lyhytkorsinevarämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista ja harvaa männikköä. Reunemmalla on keskitiheää, varttuneempaa mäntyvaltaista sekametsää.

Tuuleksennevan turpeista on rahkavaltaisia 81 % ja saravaltaisia 19 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 65 %, sararahkaturve (CS) 16 % ja rahkasaraturve (SC) 19 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 22 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 5 % kokonaisturvemäärästä.

Suurimmassa osassa suota on yli 1 m paksu heikosti (H1–4) maatunut pintakerros, joka koostuu suurimmaksi osaksi *Cuspidata*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvilla on melko yleinen lisätekijä. Pohjalla on kerros kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Reunoilla tämä kerros ulottuu paikoin lähelle pintaa.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,1. Liekoja on erittäin vähän. Tuuleksennevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Tuuleksennevan pintaosa soveltuu parhaiten ympäristöturvetuotantoon. Suon keskiosassa on noin 20 ha:n laajuisella alueella 0,12 milj. suo-m^3 H1–3-maatunutta turvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3a. Lähinnä H4-maatunutta, laatuluokkaan 3b sijoittuvaa turvetta on 0,06 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla ja ympärillä pinnasta asti on noin 30 ha:n laajuisella alueella 0,33 milj. suo-m3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A2.0, Q8.0, S0.15.

Turvetuotantoon vaikuttavia tekijöitä ovat suon eteläpään rajoittuminen Tervajärveen ja pintakerroksen heikkolaatuinen *Cuspidata*-turve.

Kuva 23. Tuuleksennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

18. Rytöneva

Rytöneva (kl. 2122 05, x = 6846,6, y = 2433,0) sijaitsee noin 22 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu lännessä Voistetunjärveen (113,4 m mpy) ja muualla kallioiseen moreenimaastoon. Suon pohjoisreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 21 tutkimuspistettä ja 4 syvyyspistettä (kuva 24). Tutkimuspisteitä on 4,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 44 ha, yli 1 m syvän alueen 29 ha, yli 1,5 m syvän 17 ha ja yli 2 m syvän 8 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 114–117 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 2 m/km. Rytöneva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon luoteispäästä vedet virtaavat ojia pitkin Isoon Pirttijärveen, siitä Pirttijärvenojaa, Sammakkaojaa ja Pikkujokea pitkin Vihteljärveen, siitä Isojokea pitkin Kaukojärveen, edelleen Ruojärveen, siitä Sannasjokea pitkin Susijärven kautta Karhijärveen, edelleen Lassilanjoen kautta Inhottujärveen, siitä Pomarkunjokea pitkin Isojärveen ja lopulta Merikarvianjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 36.097, Pikkujoen valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,3 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (48 %), paikoin lohkareinen moreeni (48 %) ja kallio (4 %). Liejua on suon pohjalla pohjoisosassa paikoin jopa puolen metrin paksuinen kerros.

Rytöneva on kokonaan rämettä. Vallitseva suotyyppi suon pohjoisosassa on tupasvillarämemuuttuma ja eteläosassa rahkarämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 57 % ja mättäiden korkeus 3,2 dm. Puusto on enimmäkseen nuorehkoa, keskitiheää männikköä.

Rytönevan turpeista on rahkavaltaisia 89 % ja saravaltaisia 11 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 66 %, sararahkaturve (CS) 23 % ja rahkasaraturve (SC) 11 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 53 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on monin paikoin noin puolen metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatuneempaa rahkaturvetta. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen lisätekijä. Pohjalla on sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,1. Liekoja on erittäin vähän.

Rytönevaa ei suositella turvetuotantoon, koska se on muodoltaan rikkonainen ja rajoittuu järveen.

Kuva 24. Rytönevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

19. Sepänneva

Sepänneva (kl. 2122 05, x = 6848,1, y = 2433,1) sijaitsee noin 22 km Ikaalisten keskustasta länteen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu pohjoisessa hieta-alueeseen ja muualla kallioiseen moreenimaastoon. Suolle johtaa metsäautoteitä monesta suunnasta. Suolla on 22 tutkimuspistettä ja 15 syvyyspistettä (kuva 25). Tutkimuspisteitä on 3,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 59 ha, yli 1 m syvän alueen 22 ha, yli 1,5 m syvän 10 ha ja yli 2 m syvän 4 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 115–123 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 8 m/km. Sepänneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin lounaaseen Isoon Pirttijärveen, siitä Pirttijärvenojaa, Sammakkaojaa ja Pikkujokea pitkin Vihteljärveen, siitä Isojokea pitkin Kaukojärveen, edelleen Ruojärveen, siitä Sannasjokea pitkin Susijärven kautta Karhijärveen, edelleen Lassilanjoen kautta Inhottujärveen, siitä Pomarkunjokea pitkin Isojärveen ja lopulta Merikarvianjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 36.097, Pikkujoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,4 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiesu (24 %), hieta (22 %) ja savi (22 %). Liejua ei ole havaittu.

Sepännevan tutkimuspisteistä on rämeellä 86 % ja turvekankaalla 14 %. Suon eteläosa on pääasiassa varsinaista sararämemuuttumaa. Muualla esiintyy yleisesti myös rahkaräme- ja isovarpurämemuuttumaa. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 21 % ja mättäiden korkeus 1,6 dm. Puusto on keskitiheää, melko nuorta männikköä, seassa koivua. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Sepännevan turpeista on rahkavaltaisia 41 % ja saravaltaisia 59 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 16 %, sararahkaturve (CS) 25 % ja rahkasaraturve (SC) 59 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 31 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Turve on suurimmaksi osaksi kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- tai rahkasaraturvetta. Tupasvillan jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,6. Liekoja on erittäin vähän.

Sepännevan on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja yli 1,5 m syvä alue koostuu useasta erillisestä altaasta. Suota ei suositella turvetuotantoon.

Kuva 25. Sepännevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

20. Pikkujärvenkeidas

Pikkujärvenkeidas (kl. 2122 05, x = 6846,7, y = 2430,6) sijaitsee noin 26 km Ikaalisten keskustasta länteen, osittain Kankaanpään puolella. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon eteläosassa on Pikku Pirttijärvi (114,6 m mpy). Suon itäreunaa myötäilee metsäautotie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 12 syvyyspistettä (kuva 26). Tutkimuspisteitä on 5,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 27 ha, yli 1 m syvän alueen 20 ha, yli 1,5 m syvän 13 ha ja yli 2 m syvän 11 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 113–115 m, ja pinta on tasainen. Pikkujärvenkeidas on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon keski- ja pohjoisosasta vedet virtaavat koilliseen Isoon Pirttijärveen ja siitä Pirttijärvenojan ja Sammakkaojan kautta Pikkujokeen. Eteläosan vedet virtaavat suo-ojia myöten etelään Isoveteen ja Niemenojaa pitkin Pikkujokeen. Pikkujoesta reitti jatkuu Vihteljärveen, siitä Isojokea pitkin Kaukojärveen, edelleen Ruojärveen, siitä Sannasjokea pitkin Susijärven kautta Karhijärveen, edelleen Lassilanjoen kautta Inhottujärveen, siitä Pomarkunjokea pitkin Isojärveen ja lopulta Merikarvianjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 36.097, Pikkujoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (61 %) ja paikoin lohkareinen moreeni (31 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Pikkujärvenkeitaan tutkimuspisteistä on rämeellä 96 % ja turvekankaalla 4 %. Yleisin suotyyppi on lyhytkorsinevarämemuuttuma. Myös tupasvillaräme- ja keidasrämemuuttumaa esiintyy yleisesti. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 18 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on keskitiheää tai tiheää, enimmäkseen pinotavara-asteen männikköä.

Pikkujärvenkeitaan turpeista on rahkavaltaisia 71 % ja saravaltaisia 29 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 64 %, sararahkaturve (CS) 7 % ja rahkasaraturve (SC) 29 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 31 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Cuspidata*- ja *Acutifolia*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Kerroksen alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta. Pohjalla on yleensä saravaltaista turvetta. Tupasvillan jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on erittäin vähän.

Pikkujärvenkeitaan keskellä oleva lampi heikentää oleellisesti suon soveltuvuutta turvetuotantoon.

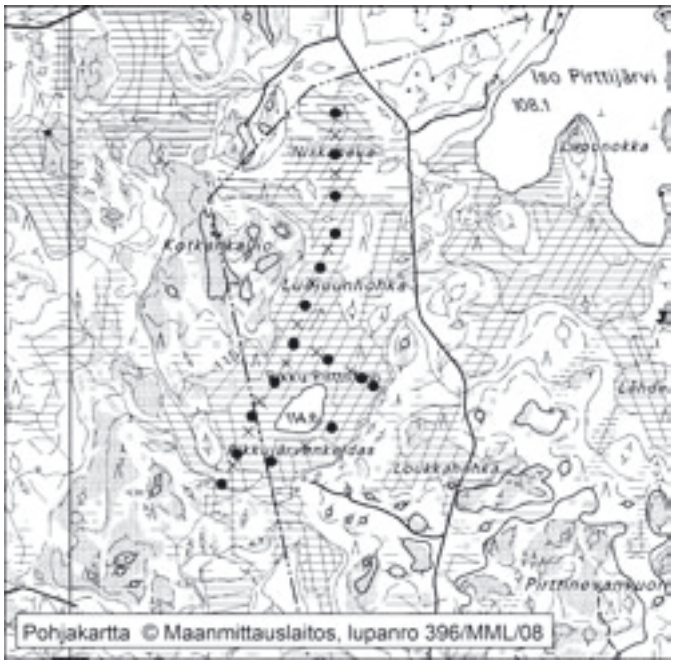

Kuva 26. Pikkujärvenkeitaan tutkimus- ja syvyyspisteet.

21. Susineva

Susineva (kl. 2122 09, x = 6854,5, y = 2441,4) sijaitsee noin 15 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu etelässä hieta-alueeseen ja muualla mäkiseen moreenimaastoon. Suon eteläreunaa kiertää metsäautotie. Suolla on 19 tutkimuspistettä ja 18 syvyyspistettä (kuva 27). Tutkimuspisteitä on 5,4/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 35 ha, yli 1 m syvän alueen 25 ha, yli 1,5 m syvän 22 ha ja yli 2 m syvän 18 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 116–122 m, ja pinta viettää etelään noin 6 m/km. Susineva on suureksi osaksi ojitettu. Suon eteläpäästä on ojayhteys Hepo-ojaan, joka johtaa Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Myös pohjoispäästä on Noro-ojan kautta yhteys Teijärveen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (81 %), hiesu (8 %) ja moreeni (8 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella jopa yli metrin paksuinen kerros.

Susinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 38 %, avosuolla 8 %, korvessa 5 %, turvekankaalla 38 % ja palaturpeen nostoalueella 11 %. Yleisin suotyyppi on puolukkaturvekangas. Myös rahkarämettä ja isovarpurämemuuttumaa sekä mustikkaturvekangasta esiintyy. Suon ojittamattomalla alueella pohjoisosassa on vanha turvepehkun nostoalue, samoin suon eteläosassa. Ojittamattomilla alueilla on mm. keidasrämettä. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 28 % ja mättäiden korkeus 2,1 dm. Puusto on suon keskiosissa kitukasvuista ja harvaa, muualla tiheää mäntytaimikkoa. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Susinevan turpeista on rahkavaltaisia 53 % ja saravaltaisia 47 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 32 %, sararahkaturve (CS) 21 % ja rahkasaraturve (SC) 47 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 25 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 9 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin yli 2 m:n paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Acutifolia-, Cuspidata-* ja *Palustria*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä. Syvemmällä on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän.

Susinevan pohjoisosassa on noin 7 ha:n laajuinen alue, jonka heikosti maatunut pintakerros soveltuu parhaiten kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon. Alueella on noin 0,14 milj. suo-m^3 H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu laatuluokkiin 2a ja 3b. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,11 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

Koska suon turvekerros on paksu, voi syvimpien kohtien kuivattaminen vaatia pumppaustoimenpiteitä.

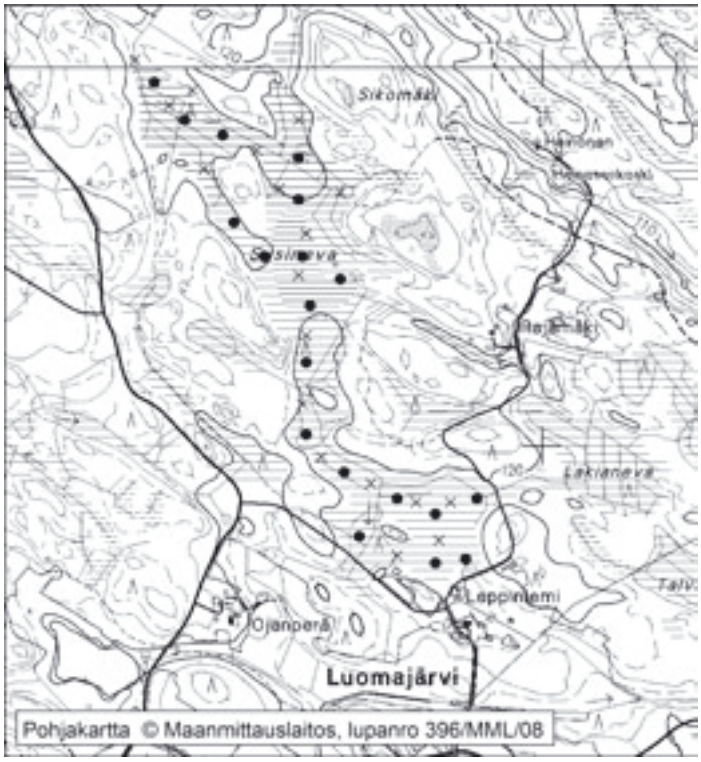

Kuva 27. Susinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

22. Saarisuo

Saarisuo (kl. 2122 09, x = 6855,8, y = 2443,1) sijaitsee noin 13 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen ja kallioiseen moreenimaastoon. Pohjois- ja itäreunan tuntumaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 14 tutkimuspistettä ja 14 syvyyspistettä (kuva 28). Tutkimuspisteitä on 3,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 36 ha, yli 1 m syvän alueen 29 ha, yli 1,5 m syvän 18 ha ja yli 2 m syvän 17 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 117–122 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 3 m/km. Saarisuo on kokonaan ojitettu. Suon eteläpäästä on laskuoja Hepo-ojaan, joka johtaa Teijärveen, siitä Myllyly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Myllyly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,8 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat savi (82 %), moreeni (14 %) ja hiesu (4 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä noin puolen metrin paksuinen kerros.

Saarisuon tutkimuspisteistä on rämeellä 54 %, turvekankaalla 39 % ja palaturpeen nostoalueella 7 %. Suon eteläosassa vallitseva suotyyppi on isovarpurämemuuttuma, pohjoisosassa tupasvillarämemuuttuma. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Suolla on vanhoja turvepehkun nostoalueita. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 31 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on enimmäkseen tiheää, nuorehkoa mäntyä, seassa koivua.

Saarisuon turpeista on rahkavaltaisia 59 % ja saravaltaisia 41 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 37 %, sararahkaturve (CS) 22 %, saraturve (C) 3 % ja rahkasaraturve (SC) 38 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 30 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 7 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta, joka pohjaa kohti muuttuu saravaltaiseksi. Paikoin sarapitoinen turvekerros ulottuu lähelle pintaa.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on vähän.

Saarisuo on muodoltaan erittäin rikkonainen, joten yhtenäisen usean hehtaarin tuotantoalueen muodostaminen on vaikeaa. Pienimuotoinen energiaturvetuotanto on mahdollista.

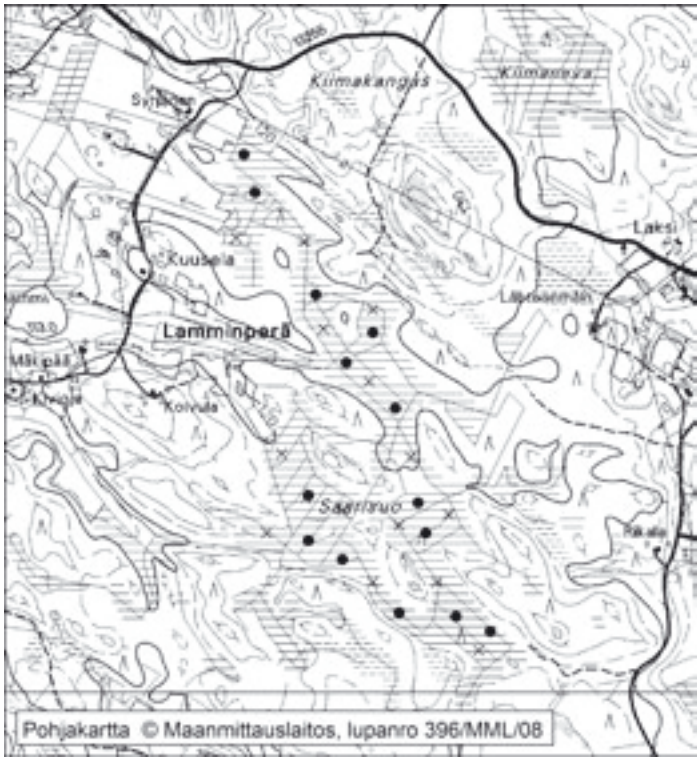

Kuva 28. Saarisuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

23. Kurkisuo

Kurkisuo (kl. 2122 09, x = 6857,5, y = 2443,4) sijaitsee noin 14 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu idässä peltoihin ja muualla pääasiassa hiesu- ja hietamaastoon. Suon poikki kulkee maatilalle johtava tie. Suolla on 4 tutkimuspistettä, pistetiheys on 1,3/10 ha (kuva 29). Suon kokonaispinta-ala on 30 ha, yli 1 m syvän alueen 21 ha, yli 1,5 m syvän 18 ha ja yli 2 m syvän 14 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 107–110 m, ja pinta viettää pohjoiseen noin 5 m/km. Kurkisuo on kokonaan ojitettu. Suon pohjoispäästä on ojayhteys Villinojaan, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.523, Villinojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,9 m. Suon pohja on tasainen. Pohjamaalaji on savi. Liejua on suon pohjalla yhdellä pisteellä.

Kurkisuon tutkimuspisteistä on rämeellä 50 %, korvessa 25 % ja turvekankaalla 25 %. Havaittuja suotyyppejä ovat isovarpuräme, korpiräme, varsinainen korpi ja karhunsammalmuuttuma. Mättäisyyttä ei ole havaittu. Puusto on tiheää, varttunutta koivuvaltaista sekametsää.

Kurkisuon turpeista on rahkavaltaisia 4 % ja saravaltaisia 96 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 2 %, sararahkaturve (CS) 2 %, saraturve (C) 73 % ja rahkasaraturve (SC) 23 %. Puun jäännöksiä (L) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 46 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros puuttuu suolta kokonaan. Turve on kohtalaisen hyvin maatunutta sara- ja rahkasaraturvetta pinnasta pohjaan. Puun jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä. Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,4. Liekoja on vähän.

Kurkisuon turvekerros soveltuu energiaturvetuotantoon. Suon noin 18 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on 0,50 milj. suo-m3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

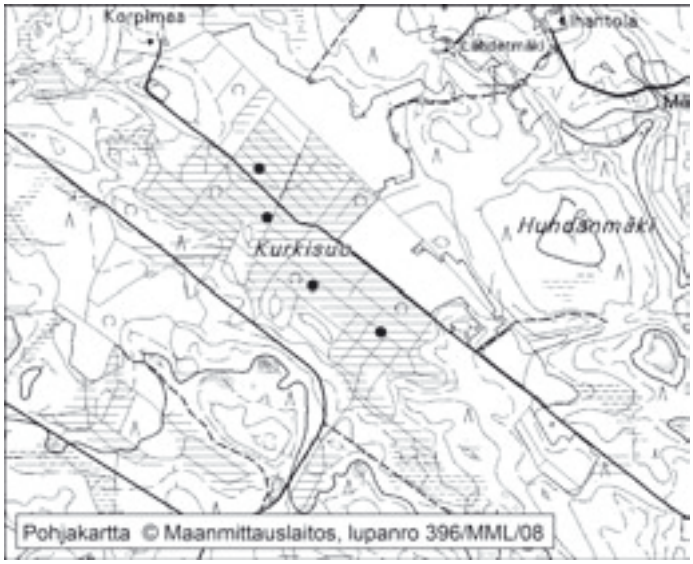

Kuva 29. Kurkisuon tutkimuspisteet.

24. Kauppiasneva

Kauppiasneva (kl. 2122 09, x = 6857,2, y = 2441,3) sijaitsee noin 15 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, ja. se rajoittuu moreenimaastoon. Suon eteläja itäpuolella kulkee kylätie. Suolla on 14 tutkimuspistettä ja 9 syvyyspistettä (kuva 30). Tutkimuspisteitä on 8,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 17 ha, yli 1 m syvän alueen 12 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 125–127 m, ja pinta on tasainen. Kauppiasneva on kokonaan ojitettu. Suon kaakkoispäästä laskuoja johtaa Suuriniemenlammiin, siitä vedet virtaavat Noroojaa pitkin Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,1 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (48 %) ja moreeni (48 %). Liejua on suon pohjalla yhdellä pisteellä lähes metrin paksuinen kerros.

Kauppiasnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 35 %, avosuolla 9 % ja turvekankaalla 56 %. Yleisimmät suotyypit ovat varpu- ja puolukkaturvekangas sekä tupasvillaräme- ja isovarpurämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 5 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on tiheää, enimmäkseen järeää männikköä.

Kauppiasnevan turpeista on rahkavaltaisia 68 % ja saravaltaisia 32 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 52 %, sararahkaturve (CS) 16 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 30 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 24 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 7 % kokonaisturvemäärästä.

Suon itäosassa on erittäin paksu (4 m) heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Cuspidata-, Palustria-* ja *Acutifolia*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Sen alla ja suon muissa osissa lähempänä pintaa on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on vähän.

Kauppiasneva on muodoltaan rikkonainen. Itäosassa on pienimuotoinen ympäristöturpeen nosto mahdollista.

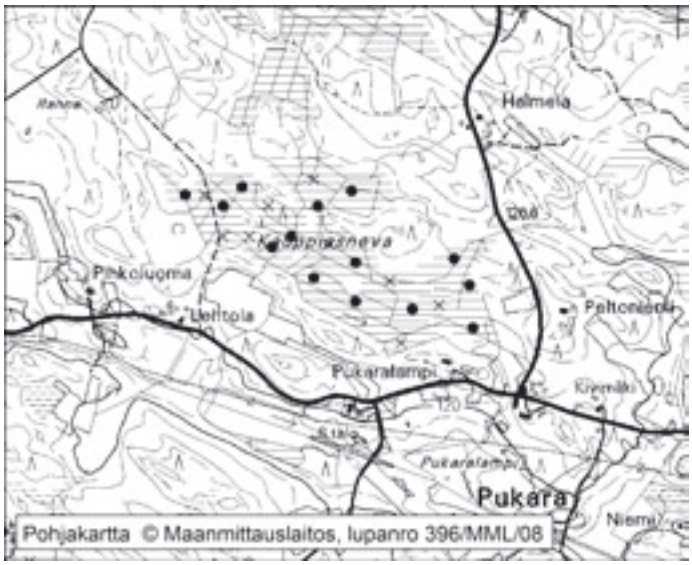

Kuva 30. Kauppiasnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

25. Polvenneva

Polvenneva (kl. 2122 09, x = 6856,6, y = 2440,2) sijaitsee noin 16 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu kaakossa hiesualueeseen ja muualla pääasiassa moreenimaastoon. Kaakkoisreunaan ulottuu kylätie. Suolla on 13 tutkimuspistettä ja 9 syvyyspistettä (kuva 31). Tutkimuspisteitä on 7,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 18 ha, yli 1 m syvän alueen 13 ha, yli 1,5 m syvän 11 ha ja yli 2 m syvän 9 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 117–121 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 3 m/km. Polvenneva on kokonaan ojitettu. Suon kaakkoispäästä vedet virtaavat ojia pitkin kaakkoon, Noro-ojan kautta Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 6,1 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (64 %), hiesu (18 %) ja moreeni (14 %). Liejua on suon pohjalla paikoin jopa metrin paksuinen kerros.

Polvennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 64 %, korvessa 5 %, turvekankaalla 27 % ja palaturpeen nostoalueella 4 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpurämemuuttuma, puolukkaturvekangas ja rahkarämemuuttuma. Suolla on merkkejä turvepehkun nostosta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 20 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on tiheää männikköä, paikoin taimikkoa, paikoin tukkipuustoa.

Polvennevan turpeista on rahkavaltaisia 54 % ja saravaltaisia 46 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 40 %, sararahkaturve (CS) 14 %, saraturve (C) 7 % ja rahkasaraturve (SC) 39 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 22 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 8 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu suureksi osaksi *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Pohjalla on yleensä kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,8 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin runsaasti.

Polvenneva on muodoltaan hyvin kapea. Pienimuotoinen ympäristöturpeen nosto on mahdollista.

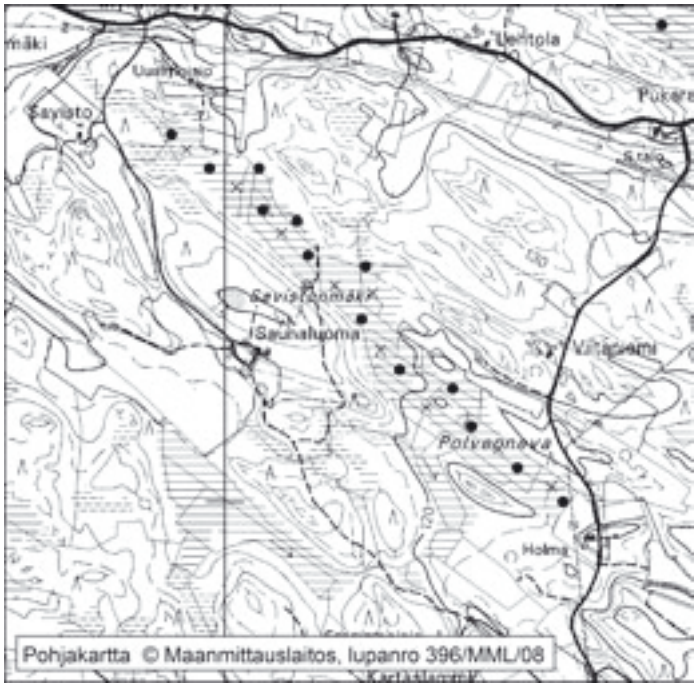

Kuva 31. Polvennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

26. Haukkaneva

Haukkaneva (kl. 2122 06, x = 6858,1, y = 2438,3) sijaitsee noin 18 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, lähellä Jämijärven rajaa. Se rajoittuu pohjoisessa peltoon ja muualla moreenimaastoon. Suon länsireunaan ulottuu tilustie. Suolla on 25 tutkimuspistettä ja pistetiheys on 4,6/10 ha (kuva 32). Suon kokonaispinta-ala on 54 ha, yli 1 m syvän alueen 37 ha, yli 1,5 m syvän 29 ha ja yli 2 m syvän 21 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 125–127 m, ja pinta on tasainen. Haukkaneva on kokonaan ojitettu, ja valtaosa suosta on nykyisin turvetuotannossa. Suon vedet virtaavat ojia pitkin itään Noro-ojaan ja sitä kautta Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,6 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (50 %), moreeni (33 %) ja savi (11 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella alle puolen metrin paksuinen kerros.

Tutkimusajankohtana (1978) Haukkanevan tutkimuspisteistä oli rämeellä 36 %, avosuolla 24 %, korvessa 36 % ja palaturpeen nostoalueella 4 %. Yleisimmät suotyypit olivat varsinainen korpi, tupasvillaräme, lyhytkorsineva ja rahkaneva. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys oli 27 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto oli tiheydeltään ja kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Haukkanevan turpeista on rahkavaltaisia 73 % ja saravaltaisia 27 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 59 %, sararahkaturve (CS) 14 %, saraturve (C) 5 % ja rahkasaraturve (SC) 22 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 39 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 19 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 7 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paksuhko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatuneempaa rahka- ja saravaltaista turvetta. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on kohtalaisesti.

Haukkanevan 29 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on pinnassa 0,29 milj. suo-m^3 parhaiten kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,49 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

Kuva 32. Haukkanevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

27. Lauttaneva

Lauttaneva (kl. 2211 04, x = 6861,2, y = 2437,0) sijaitsee noin 22 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, lähellä Jämijärven rajaa. Se rajoittuu lännessä harjuun ja muualla rikkonaiseen moreenimaastoon. Suon länsi-, pohjois- ja eteläpuolella kulkee maantie. Suolla on 67 tutkimuspistettä ja 65 syvyyspistettä (kuva 33). Tutkimuspisteitä on 4,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 168 ha, yli 1 m syvän alueen 132 ha, yli 1,5 m syvän 100 ha ja yli 2 m syvän 67 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 125–130 m, ja pinta on tasainen. Lauttaneva on kokonaan ojitettu ja nykyään suurimmaksi osaksi turvetuotannossa. Suon vedet virtaavat Lauttaojaa pitkin kaakkoon, Hangasjärveen, ja edelleen Noro-ojan kautta Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,3 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (36 %), hiesu (24 %) ja moreeni (20 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella enimmäkseen alle metrin, paksuimmillaan yli kolmen metrin paksuinen kerros.

Tutkimusajankohtana (1983) Lauttanevan tutkimuspisteistä oli rämeellä 62 %, avosuolla 23 %, korvessa 5 %, turvekankaalla 8 % ja palaturpeen nostoalueella 2 %. Yleisimmät suotyypit olivat rahkaräme, lyhytkorsineva, kangasräme ja keidasräme. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys oli 41 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto oli suon keskellä kitukasvuista, muualla harvahkoa nuorta mänty- ja koivumetsää.

Lauttanevan turpeista on rahkavaltaisia 80 % ja saravaltaisia 20 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 65 %, sararahkaturve (CS) 15 %, saraturve (C) 3 % ja rahkasaraturve (SC) 17 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 55 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 14 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on monin paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka sisältää lisätekijänä yleisesti tupasvillan jäännöksiä. Kerroksen alla on hyvin maatunutta rahkaturvetta. Pohjalla on yleensä sarapitoista tai -valtaista turvetta. Ohutturpeisilla alueilla saravaltainen turve ulottuu paikoin pintaan asti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on erittäin vähän. Lauttanevalta on otettu näytteet laboratoriomääritysiä varten yhdeltä pisteeltä.

Lauttanevan pintaosa soveltuu parhaiten kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa energiaturvetuotantoon. Suon 100 ha:n laajuisella, yli 1,5 m syvällä alueella on 0,97 milj. suo-m^3 parhaiten kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 1,10 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A2.0, Q8.0.

Kuva 33. Lauttanevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

28. Vatilähteenneva

Vatilähteenneva (kl. 2211 04, x = 6862,1, y = 2435,7) sijaitsee noin 24 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, lähellä Jämijärven rajaa. Se rajoittuu idässä harjumuodostumaan, pohjoisessa Vuorenpäänsuohon (turvetuotannossa) ja lännessä kallioiseen moreenimaastoon. Suon itäpuolella kulkee paikallistie, josta johtaa suolle pistoteitä. Suolla on 47 tutkimuspistettä ja 54 syvyyspistettä (kuva 34). Tutkimuspisteitä on 5,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 80 ha, yli 1 m syvän alueen 60 ha, yli 1,5 m syvän 45 ha ja yli 2 m syvän 29 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 124–133 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 8 m/km. Vatilähteenneva on kokonaan ojitettu ja on lähes kokonaan turvetuotannon piirissä. Suon lounaispäästä vedet virtaavat ojia myöten Jämijärveen, siitä Jyllinjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.542, Jämijärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,0 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (78 %), hieta (13 %) ja moreeni (7 %). Liejua ei ole havaittu.

Tutkimusajankohtana (1982) Vatilähteennevan tutkimuspisteistä oli rämeellä 67 %, avosuolla 17 %, korvessa 8 % ja palaturpeen nostoalueella 8 %. Yleisimmät suotyypit olivat rahkaräme ja lyhytkorsineva. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys oli 47 % ja mättäiden korkeus 2,5 dm. Puusto oli melko tiheää, nuorehkoa männyn ja koivun muodostamaa sekametsää.

Vatilähteennevan turpeista on rahkavaltaisia 70 % ja saravaltaisia 30 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 60 %, sararahkaturve (CS) 10 %, saraturve (C) 16 % ja rahkasaraturve (SC) 14 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 58 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 19 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 17 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu saravaltaiseksi. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on vähän. Vatilähteennevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Vatilähteenneva soveltuu energiaturvetuotantoon. Suon 45 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on 1,04 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0.

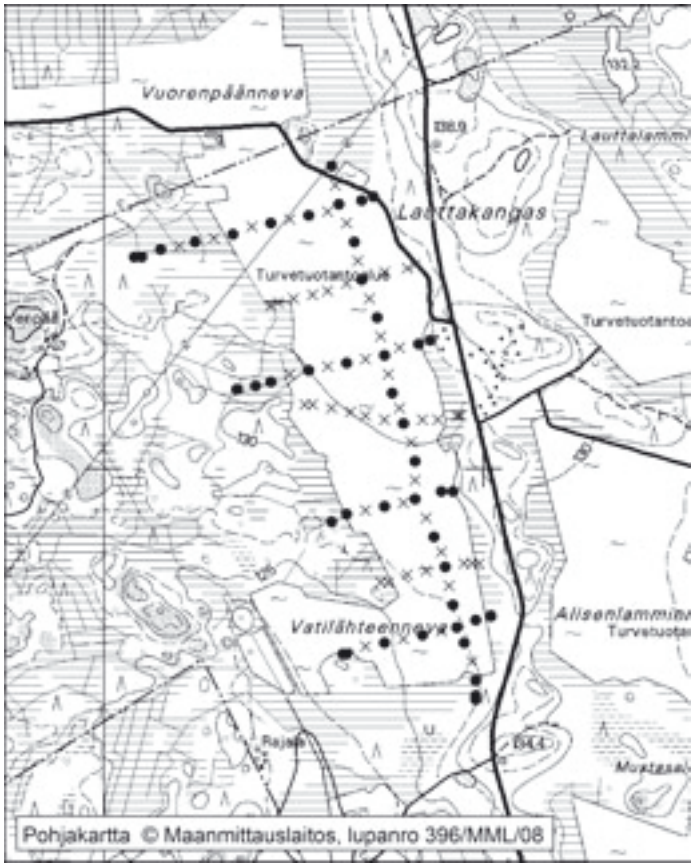

Kuva 34. Vatilähteennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

29. Lauttalamminneva

Lauttalamminneva (kl. 2211 04, x = 6863,0, y = 2436,3) sijaitsee noin 25 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu lännessä harjumuodostumaan ja muualla moreenimaastoon. Suon pohjoisosassa on kaksi pientä lampea, Lauttalammit (132,2 m mpy). Suon pohjoisreunaa sivuaa metsäautotie ja eteläosaan johtaa tie. Suolla on 34 tutkimuspistettä ja 23 syvyyspistettä (kuva 35). Tutkimuspisteitä on 4,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 71 ha, yli 1 m syvän alueen 47 ha, yli 1,5 m syvän 36 ha ja yli 2 m syvän 25 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 131–133 m, ja pinta on tasainen. Lauttalamminneva on suurimmaksi osaksi ojitettu, ja eteläosa on turvetuotantoalueena. Suon vedet virtaavat etelään, Lauttaojan kautta Hangasjärveen ja edelleen Noro-ojan kautta Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valumaalue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,0 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (51 %), hieta (40 %) ja moreeni (6 %). Liejua on suon pohjalla monin paikoin, jopa yli kahden metrin paksuisena kerroksena.

Tutkimusajankohtana (1983) Lauttalamminnevan tutkimuspisteistä oli rämeellä 70 %, avosuolla 16 %, korvessa 2 % ja palaturpeen nostoalueella 12 %. Tyypillisin suotyyppi oli rahkaräme, mutta myös keidasrämettä ja silmäkenevaa esiintyi yleisesti. Suolla oli vanhoja turvepehkun nostohautoja. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys oli 48 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto oli harvaa tai kitukasvuista nuorta männikköä.

Lauttalamminnevan turpeista on rahkavaltaisia 78 % ja saravaltaisia 22 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 66 %, sararahkaturve (CS) 12 %, saraturve (C) 4 % ja rahkasaraturve (SC) 18 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 32 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 20 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 12 % kokonaisturvemäärästä.

Varsinkin suon pohjoisosassa on monin paikoin yli 2 m paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Eteläosassa kerros on selvästi ohuempi. Syvemmällä on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta. Tupasvillan jäännökset ovat pintaosassa ja puun jäännökset pohjaosassa yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 2,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on erittäin vähän.

Lauttalamminnevan eteläosassa on noin 20 ha turvetuotantoon soveltuvaa yli 1,5 m syvää aluetta. Pohjoisosassa haittana ovat lammet. Alueella on noin 0,36 milj. suo-m^3 parhaiten energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta. Pintakerroksesta on tuotettavissa myös jonkin verran kasvu- tai ympäristöturvetta. Turvetuotantoon vaikuttavia tekijöitä ovat pohjoisosan lammet ja paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros.

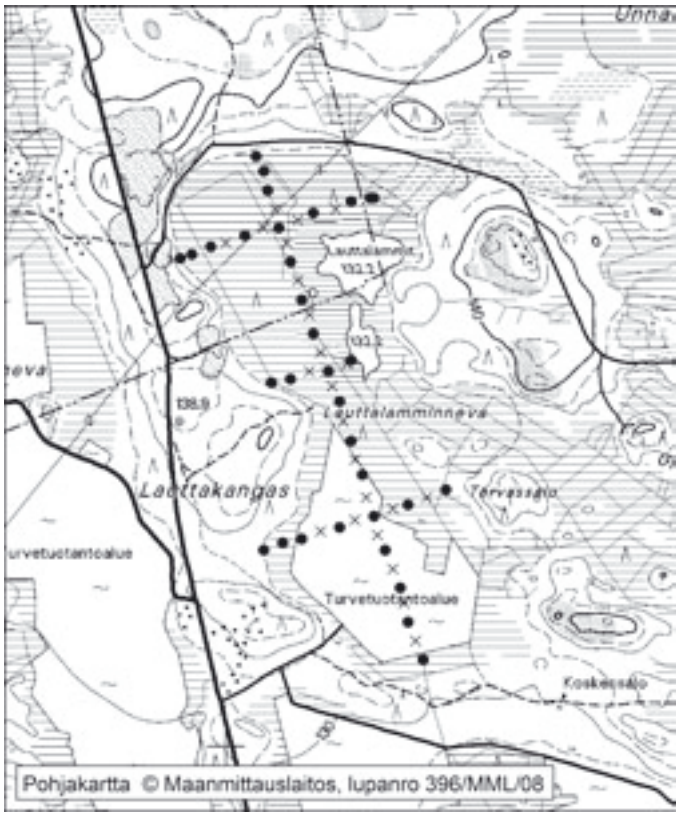

Kuva 35. Lauttalamminnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

30. Heinikeidas

Heinikeidas (kl. 2211 04, x = 6862,0, y = 2437,8) sijaitsee noin 23 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen moreenimaastoon. Suon pohjoisreunaan ja lounaisosan tuotantoalueelle ulottuu tie. Suolla on 78 tutkimuspistettä ja 49 syvyyspistettä (kuva 36). Tutkimuspisteitä on 6,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 125 ha, yli 1 m syvän alueen 79 ha, yli 1,5 m syvän 65 ha ja yli 2 m syvän 50 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 128–135 m, ja pinta viettää etelään noin 5 m/km. Heinikeidas on kokonaan ojitettu, ja suon etelä- ja keskiosa on turvetuotannossa. Suon lounaispäästä on laskuoja Lauttaojaan, josta vedet virtaavat Hangasjärveen ja edelleen Noro-ojan kautta Teijärveen, siitä Mylly-Kartunjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.522, Mylly-Kartunjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,3 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (74 %), hiesu (18 %) ja hieta (7 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Tutkimusajankohtana (1983) Heinikeitaan tutkimuspisteistä oli rämeellä 53 %, avosuolla 12 %, korvessa 12 %, turvekankaalla 21 % ja palaturpeen nostoalueella 2 %. Yleisimpiä suotyyppejä olivat varsinainen sararäme ja tupasvillaräme sekä karhunsammalmuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys oli 10 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto oli tiheydeltään ja kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Heinikeitaan turpeista on rahkavaltaisia 31 % ja saravaltaisia 69 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 25 %, sararahkaturve (CS) 6 %, saraturve (C) 36 % ja rahkasaraturve (SC) 33 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 25 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 30 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 13 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on yleensä kohtalaisen hyvin maatunutta sara- tai rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,0. Liekoja on erittäin vähän. Heinikeitaalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Heinikeidas soveltuu energiaturvetuotantoon. Suon rikkonainen muoto haittaa yhtenäisen tuotantoalueen muodostamista. Lähinnä noin 50 ha:n laajuisella yli 2 m syvällä alueella on noin 1,10 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0, S0.20.

Kuva 36. Heinikeitaan tutkimus- ja syvyyspisteet.

31. Unnanneva

Unnanneva (kl. 2211 04, x = 6863,0, y = 2437,3) sijaitsee noin 26 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, lähellä Jämijärven rajaa. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen moreenimaastoon. Suon länsi-, lounais- ja kaakkoisreunaan johtaa tie. Suolla on 78 tutkimuspistettä ja 117 syvyyspistettä (kuva 37). Tutkimuspisteitä on 3,4/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 229 ha, yli 1 m syvän alueen 107 ha, yli 1,5 m syvän 76 ha ja yli 2 m syvän 45 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 129–139 m, ja pinta viettää itäkoilliseen noin 6 m/km. Unnanneva on suurimmaksi osaksi ojitettu; lounaisosa on ojittamaton. Suon etelä- ja keskiosasta vedet virtaavat itään, Myllyojaa pitkin Kyrösjärven Kovelahteen. Tämä osa suota kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue. Suon pohjoisosasta vedet virtaavat ojia pitkin koilliseen Kuusijokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Pohjoisosa kuuluu vesistöalueeseen 35.555, Kuusijoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (46 %), hiekka (30 %) ja hieta (16 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella noin puolen metrin paksuinen kerros.

Unnannevan tutkimuspisteistä on rämeellä 93 %, korvessa 6 % ja turvekankaalla 1 %. Yleisin suotyyppi on rahkarämemuuttuma. Sitä esiintyy erityisesti suon luoteisosassa. Muita yleisiä suotyyppejä ovat kangasräme, isovarpuräme, varsinainen sararäme ja korpiräme, jotka esiintyvät vaihtelevasti muuttuneina. Suolla on vanhoja turvepehkun nostohautoja. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 27 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on harvahkoa, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Unnannevan turpeista on rahkavaltaisia 50 % ja saravaltaisia 50 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 25 %, sararahkaturve (CS) 25 %, saraturve (C) 8 % ja rahkasaraturve (SC) 42 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 35 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 26 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 24 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros on yleensä ohut. Suon pintaosassa on yleensä rahkavaltaista turvetta, joka muuttuu pohjaa kohti maatuneemmaksi ja yleensä saravaltaiseksi. Tupasvillan jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on erittäin vähän. Unnannevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Turvetuotantoon vaikuttavia tekijöitä ovat Unnannevan rikkonainen muoto, moreenisaarekkeet ja epätasainen turvepaksuus. Energiaturvetuotanto on mahdollista lähinnä kolmella suurimmalla yli 2 m syvällä alueella. Alueiden tuotantokelpoinen yhteispinta-ala on noin 35 ha. Alueilla on yhteensä noin 0,77 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0.

Kuva 37. Unnannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

32. Muurainneva

Muurainneva (kl. 2211 05, x = 6870,1, y = 2439,8) sijaitsee noin 28 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 13 tutkimuspistettä ja 9 syvyyspistettä (kuva 38). Tutkimuspisteitä on 7,2/10 ha. Suon kokonaispintaala on 18 ha, yli 1 m syvän alueen 12 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 142–144 m, ja pinta viettää etelään noin 3 m/km. Muurainneva on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin itään Kokemusjokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat paikoin lohkareinen moreeni (68 %) ja savi (32 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Muurainnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 95 % ja turvekankaalla 5 %. Suon keskiosa on yleisimmin rahkarämemuuttumaa, paikon on myös keidasrämemuuttumaa. Reunemmalla esiintyy lyhytkorsinevarämemuuttumaa. Suolta on nostettu joskus turvepehkua. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 36 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on keskitiheää, paikoin tiheääkin nuorta männikköä.

Muurainnevan turpeista on rahkavaltaisia 98 % ja saravaltaisia 2 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 89 %, sararahkaturve (CS) 9 % ja rahkasaraturve (SC) 2 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 25 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on keskimäärin runsaan puolen metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, josta noin puolet koostuu *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Kerroksen alla on selvästi maatuneempaa rahkaturvetta, jonka alla on usein uudestaan vaihtelevan paksuinen kerros heikosti maatunutta *Acutifolia*-valtaista rahkaturvetta. Heikosti ja hyvin maatuneet rahkakerrokset vuorottelevat monin paikoin pohjaan asti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on vähän.

Muurainnevan pintaosa soveltuu kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa maatumisastevaihtelun takia ympäristöturvetuotantoon tai välttävästi energiaturvetuotantoon. Suon 9 ha:n laajuisella, yli 1,5 m syvällä alueella on 0,06 milj. suo-m^3 kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu lähinnä laatuluokkaan 2a. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,14 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

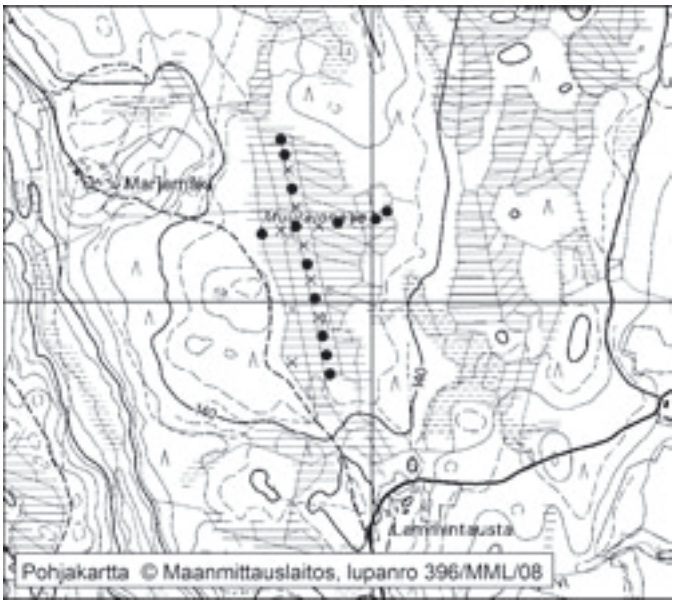

Kuva 38. Muurainnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

33. Pikkumäenneva

Pikkumäenneva (kl. 2211 05, x = 6871,5, y = 2439,4) sijaitsee noin 30 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu pohjoisessa rautatiehen ja muualla moreenimaastoon. Suon eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 10 tutkimuspistettä ja 7 syvyyspistettä (kuva 39). Tutkimuspisteitä on 7,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 13 ha, yli 1 m syvän alueen 4 ha, yli 1,5 m syvän 2 ha ja yli 2 m syvän 1 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 140–145 m, ja pinta viettää länteen noin 10 m/km. Pikkumäenneva on kokonaan ojitettu. Suon länsipäästä on laskuoja Pihnarinlampeen, joka laskee Pihnarinluomaa pitkin Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.524, Pihnarinluoman valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,4 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalaji on paikoin lohkareinen moreeni. Liejua on suon pohjalla yhdellä pisteellä ohut kerros.

Pikkumäennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 76 % ja turvekankaalla 24 %. Vallitseva suotyyppi on isovarpurämemuuttuma. Myös kangasrämemuuttumaa ja puolukkaturvekangasta esiintyy yleisesti. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 6 % ja mättäiden korkeus 3,0 dm. Puusto on keskitiheää pinotavara-asteen männikköä, missä on seassa koivua. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Pikkumäennevan turpeista on rahkavaltaisia 96 % ja saravaltaisia 4 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 72 %, sararahkaturve (CS) 24 %, ja rahkasaraturve (SC) 4 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 20 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 22 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta, jossa on paikoin heikosti maatuneita kohtia. Pohjalla turve muuttuu sarapitoiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on yleensä vähän.

Pikkumäenneva on suurimmaksi osaksi ohutturpeinen, joten sitä ei suositella turvetuotantoon.

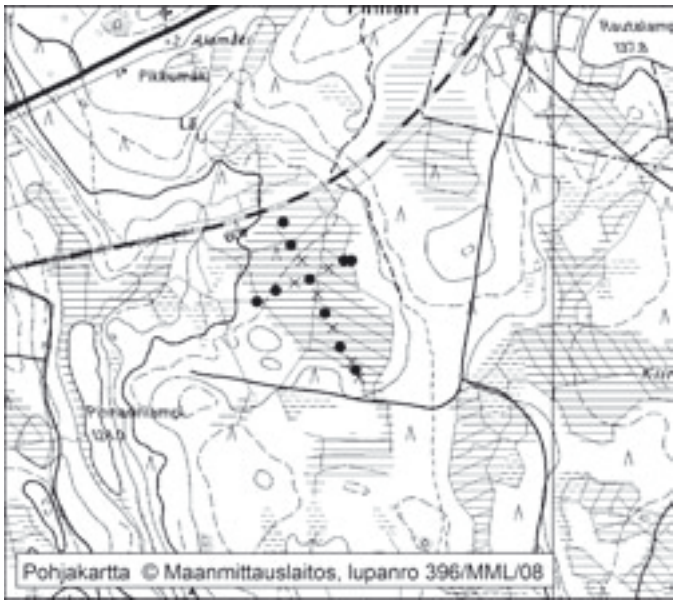

Kuva 39. Pikkumäennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

34. Kiimaneva

Kiimaneva (kl. 2211 08, x = 6871,7, y = 2440,5) sijaitsee noin 28 km Ikaalisten keskustasta luoteeseen, lähellä Parkanon rajaa. Se on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja siihen on laskettu mukaan myös pohjoinen Myllynevan alue. Suo rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon pohjoisosassa on Heinilampi (136,4 m mpy). Itäreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 36 tutkimuspistettä ja 32 syvyyspistettä (kuva 40). Tutkimuspisteitä on 4,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 80 ha, yli 1 m syvän alueen 47 ha, yli 1,5 m syvän 24 ha ja yli 2 m syvän 20 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 136–143 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 3 m/km. Kiimaneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat kaakkoon Kokemusjokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,3 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (66 %), hieta (16 %) ja hiesu (8 %). Liejua on suon pohjalla paikoin ohuelti, mutta Heinilammen ympärillä jopa yli kahden metrin paksuinen kerros.

Kiimanevan tutkimuspisteistä on rämeellä 88 %, avosuolla 2 % ja turvekankaalla 10 %. Yleisimmät suotyypit ovat rahkaräme-, tupasvillaräme- ja isovarpurämemuuttuma. Reunoilla on puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Suolla on vanhoja turvepehkun nostohautoja. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 23 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on keskitiheää riuku- ja pinotavara-asteen männikköä, seassa koivua.

Kiimanevan turpeista on rahkavaltaisia 70 % ja saravaltaisia 30 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 44 %, sararahkaturve (CS) 26 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 29 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 32 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 9 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahka- tai sararahkaturvetta. Pohjalla turve muuttuu yleensä saravaltaiseksi. Paikoin saravaltainen turve ulottuu lähelle pintaa. Tupasvillan jäännökset ovat turpeen yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,6. Liekoja on erittäin vähän. Kiimanevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Kiimanevan kaksi laajinta yli 1,5 m syvää aluetta soveltuu välttävästi energiaturvetuotantoon. Alueiden pinta-ala on yhteensä noin 15 ha. Tuotantokelpoinen turvemäärä on 0,38 milj. suo-m3, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0, S0.15.

Suurin turvetuotantoon vaikuttava tekijä on suon rikkonainen muoto. Yli 1,5 m syvä alue koostuu kolmesta erillisestä altaasta.

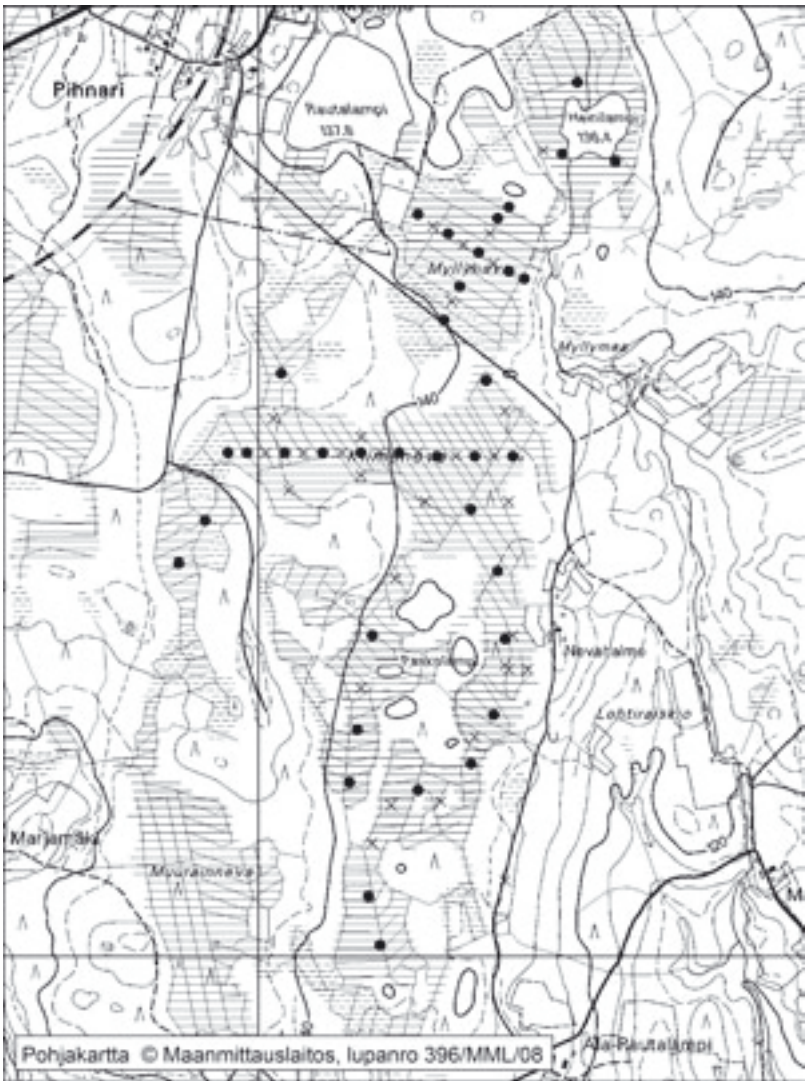

Kuva 40. Kiimanevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

35. Suovanneva

Suovanneva (kl. 2211 08, x = 6871,0, y = 2443,4) sijaitsee noin 29 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen, lähellä Parkanon rajaa. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu pohjoisessa peltoon ja muualla kallioiseen moreenimaastoon. Suon poikki kulkee metsäautotie. Suolla on 29 tutkimuspistettä ja 44 syvyyspistettä (kuva 41). Tutkimuspisteitä on 4,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 65 ha, yli 1 m syvän alueen 32 ha, yli 1,5 m syvän 22 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 145–152 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 6 m/km. Suovanneva on kokonaan ojitettu. Suon eteläpäästä on laskuojat Isoon Kokeveteen, mistä vedet virtaavat Kokemusjokea pitkin Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,0 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (99 %) ja hiekka (1 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Suovannevan tutkimuspisteistä on rämeellä 95 %, avosuolla 1 %, korvessa 1 % ja turvekankaalla 3 %. Suon yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme-, kangasräme- ja lyhytkorsinevarämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 25 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on enimmäkseen melko harvaa, pinotavara-asteella olevaa männyn ja koivun muodostamaa sekametsää.

Suovannevan turpeista on rahkavaltaisia 51 % ja saravaltaisia 49 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 26 %, sararahkaturve (CS) 21 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 4 % ja rahkasaraturve (SC) 49 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 35 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 56 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 20 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta. Turve muuttuu kuitenkin yleensä melko nopeasti pohjaa kohti saravaltaiseksi. Tupasvillan ja puun jäännökset ovat erittäin yleisiä turpeen lisätekijöitä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,1. Liekoja on kohtalaisesti.

Suovannevan pohjoisosassa on noin 15 ha:n laajuinen yli 1,5 m syvä alue, joka soveltuu energiaturvetuotantoon. Tuotantokelpoinen turvemäärä on 0,30 milj. suo-m^3.

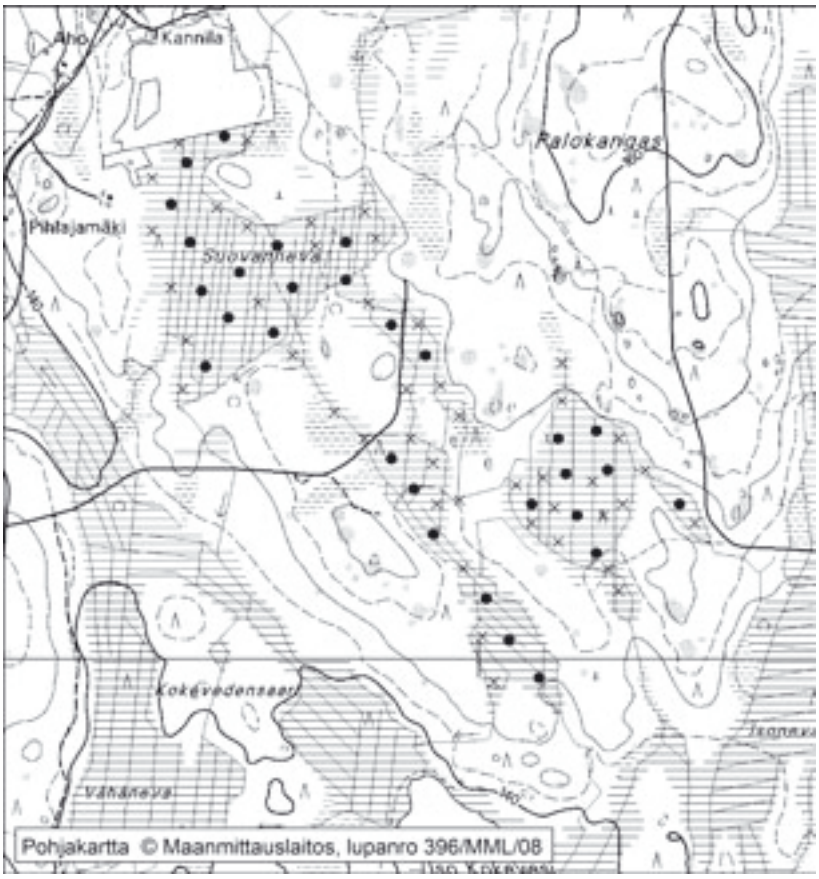

Kuva 41. Suovannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

36. Rajaneva

Rajaneva (kl. 2211 08, x = 6872,4, y = 2444,1) sijaitsee noin 30 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen, lähellä Parkanon rajaa. Se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon itä-, länsi ja koillispuolelle johtaa metsäautotie. Suolla on 37 tutkimuspistettä (kuva 42), ja pistetiheys on 5,6/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 66 ha, yli 1 m syvän alueen 31 ha, yli 1,5 m syvän 19 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 151–157 m, ja pinta viettää länteen noin 5 m/km. Rajaneva on etelä- ja länsiosiltaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin länteen Kokemusjokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,5 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (97 %) ja kallio (3 %).

Rajanevan tutkimuspisteistä on rämeellä 62 %, avosuolla 22 % ja korvessa 16 %. Suon yleisimmät suotyypit ovat varsinainen sararäme ja rahkaräme. Keskiosassa lyhytkorsineva on yleinen. Suotyyppejä esiintyy sekä luonnonvaraisina että muuttumina. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 34 % ja mättäiden korkeus 2,7 dm. Puusto on suon pohjoisosassa usein kitukasvuista ja harvaa männikköä. Eteläosassa puusto on tiheämpää ja varttuneempaa mäntyvaltaista sekametsää.

Rajanevan turpeista on rahkavaltaisia 60 % ja saravaltaisia 40 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 51 %, sararahkaturve (CS) 9 %, saraturve (C) 29 % ja rahkasaraturve (SC) 11 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 16 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 22 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta. Pohjaa kohti turve muuttuu saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,6. Liekoja on yleensä vähän.

Rajanevan keskiosassa on noin 17 ha:n laajuinen yli 1,5 m syvä alue, jonka pintaosasta on tuotettavissa 0,17 milj. suo-m^3 H1–4-maatunutta ympäristöturvetta. Kerroksen alapuolella on energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta noin 0,09 milj. suo-m^3. Tuotantoon vaikuttava tekijä on epätasainen moreenipohja.

Kuva 42. Rajanevan tutkimuspisteet.

37. Huhdanneva

Huhdanneva (kl. 2211 08, x = 6871,4, y = 2444,9) sijaitsee noin 28 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu mäkiseen ja kallioiseen moreenimaastoon. Suon eteläpään poikki kulkee metsäautotie. Suolla on 18 tutkimuspistettä ja 18 syvyyspistettä (kuva 43). Tutkimuspisteitä on 4,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 45 ha, yli 1 m syvän alueen 10 ha ja yli 1,5 m syvän 2 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147–154 m, ja pinta viettää etelään noin 4 m/km. Huhdanneva on kokonaan ojitettu. Suon eteläosasta vedet virtaavat Isonevan ojien kautta Vähä Kokeveteen, siitä Ison Kokeveden kautta Kokemusjokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen. Suon eteläosa kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valumaalue. Pohjoisosan vedet virtaavat laskuojaa pitkin itään Ahvenlampeen, siitä Kylmäojaa pitkin Vääräjokeen, joka laskee Kyrösjärven Heittolanlahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Pohjoisosa kuuluu vesistöalueeseen 35.531, Vääräjoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 1,7 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (69 %) ja hieta (31 %). Liejua ei ole havaittu.

Huhdannevan tutkimuspisteistä on rämeellä 91 %, korvessa 3 %, turvekankaalla 3 % ja palaturpeen nostoalueella 3 %. Yleisimmät suotyypit ovat kangasräme- ja isovarpurämemuuttuma sekä rahkarämeojikko. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 42 % ja mättäiden korkeus 3,3 dm. Puusto on paikoin harvahkoa, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Huhdannevan turpeista on rahkavaltaisia 86 % ja saravaltaisia 14 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 44 %, sararahkaturve (CS) 38 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 4 % ja rahkasaraturve (SC) 14 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 65 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 45 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 24 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu saravaltaiseksi. Tupasvillan ja puun jäännökset ovat erittäin yleisiä turpeen lisätekijöitä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 2,9 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,7. Liekoja on paikoin kohtalaisesti.

Ohuen turvekerroksen takia Huhdanneva ei sovellu turvetuotantoon.

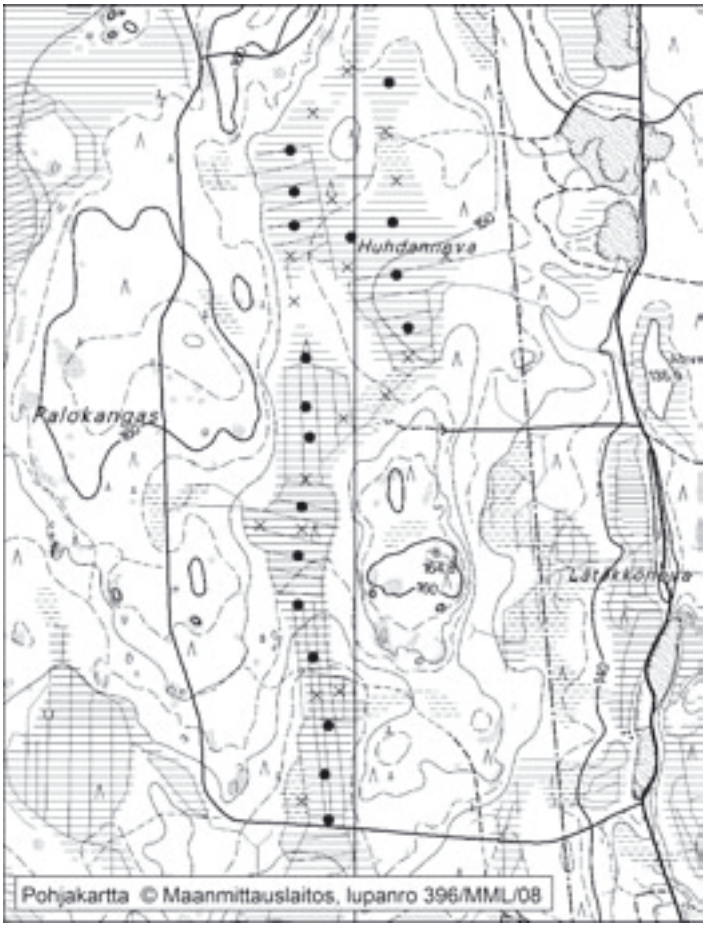

Kuva 43. Huhdannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

38. Vähäneva

Vähäneva (kl. 2211 07, x = 6870,3, y = 2443,1) sijaitsee noin 29 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu pohjoisessa peltoon, kaakossa Isonevaan ja muualla mäkiseen moreenimaastoon. Pohjoisosan poikki kulkee metsäautotie. Suolla on 18 tutkimuspistettä ja 20 syvyyspistettä (kuva 44). Tutkimuspisteitä on 4,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 38 ha, yli 1 m syvän alueen 28 ha, yli 1,5 m syvän 19 ha ja yli 2 m syvän 11 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 138–141 m, ja pinta viettää eri suuntiin. Vähäneva on kokonaan ojitettu. Suon etelä- ja pohjoispäästä on laskuojat Kokemusjokeen, joka laskee Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (87 %) ja savi (11 %). Liejua on suon pohjalla paikoin ohut kerros.

Vähänevan tutkimuspisteistä on rämeellä 76 % ja turvekankaalla 24 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme- ja korpirämemuuttuma sekä puolukkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 18 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on melko harvaa, varttunutta mäntyvaltaista sekametsää.

Vähänevan turpeista on rahkavaltaisia 35 % ja saravaltaisia 65 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 13 %, sararahkaturve (CS) 19 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 3 % ja rahkasaraturve (SC) 65 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 37 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 46 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 22 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on hyvin ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on yleensä hyvin maatunutta rahkasaraturvetta. Tupasvillan ja puun jäännökset ovat erittäin yleisiä turpeen lisätekijöitä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 7,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,4. Liekoja on kohtalaisesti.

Turvelajin ja maatumisasteen puolesta Vähäneva soveltuu energiaturvetuotantoon. Luoteis- ja lounaisosassa on kaksi yli 1,5 m syvää pienimuotoiseen turvetuotantoon soveltuvaa aluetta, joiden yhteispinta-ala on noin 14 ha. Tuotantokelpoiset turvevarat ovat 0,24 milj. suo-m^3.

Kuva 44. Vähänevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

39. Isoneva

Isoneva (kl. 2211 07, x = 6869,9, y = 2445,1) sijaitsee noin 27 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Lounaisosassa on kaksi lampea: Iso Kokevesi (137,7 m mpy) ja Pieni Kokevesi (137,8 m mpy). Suon poikki kulkee kaksi metsäautotietä. Suolla on 41 tutkimuspistettä ja 57 syvyyspistettä (kuva 45). Tutkimuspisteitä on 4,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 85 ha, yli 1 m syvän alueen 45 ha, yli 1,5 m syvän 33 ha ja yli 2 m syvän 20 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 138–146 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 5 m/km. Isoneva on kokonaan ojitettu. Kuivatusmahdollisuudet ovat eteläosassa välttävät. Suon vedet virtaavat etelään, Vähä ja Iso Kokeveteen, edelleen Kokemusjoen kautta Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.525, Kokemusjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (78 %), hiekka (8 %), hieta (5 %) ja savi (5 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella enimmillään puolentoista metrin paksuinen kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 74 %, korvessa 9 % ja turvekankaalla 17 %. Suon keskiosassa yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme- ja isovarpurämemuuttuma. Lounaisosassa on yleisesti korpirämemuuttumaa. Suon reunoilla on puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 15 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on suon koillislahdekkeessa kitukasvuista ja harvaa mäntyä. Etelä- ja lounaisosassa puusto on paikoin järeämpää mäntyvaltaista sekametsää.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 56 % ja saravaltaisia 44 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 24 %, sararahkaturve (CS) 30 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 44 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 39 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 38 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 15 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Tupasvillan ja puun jäännökset ovat erittäin yleisiä turpeen lisätekijöitä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 2,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,2. Liekoja on vähän.

Isonevan pohjoisosassa on noin 7 ha yli 1,5 m syvää pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon soveltuvaa aluetta. Tuotantokelpoiset turvevarat ovat 0,12 milj. suo-m^3.

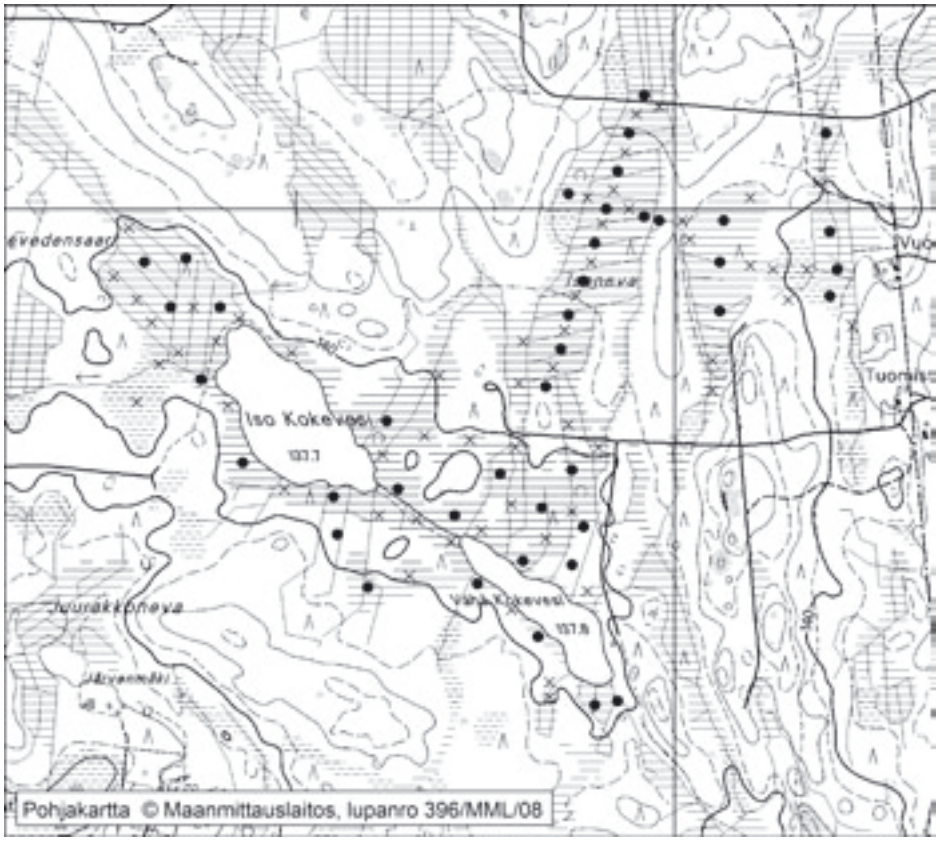

Kuva 45. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

40. Kouranneva

Kouranneva (kl. 2211 07, x = 6867,9, y = 2444,6) sijaitsee noin 26 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu moreenimaastoon. Suon itäreunaan ulottuu metsäautoteitä. Suolla on 12 tutkimuspistettä ja 26 syvyyspistettä (kuva 46). Tutkimuspisteitä on 3,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 37 ha, yli 1 m syvän alueen 22 ha, yli 1,5 m syvän 16 ha ja yli 2 m syvän 13 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 140–142 m, ja pinta on tasainen. Kouranneva on suurimmaksi osaksi luonnontilainen. Vedet virtaavat suon lounaisreunasta lähtevän ojan kautta lounaaseen, Isoon Särkijärveen (kuivattu pelloiksi), siitä Tuhkurinojaa pitkin Kyrösjärven Kovelahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,3 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (89 %) ja savi (11 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella alle puolen metrin paksuinen kerros.

Kourannevan tutkimuspisteistä on rämeellä 74 %, avosuolla 5 % ja korvessa 21 %. Yleisimmät suotyypit ovat keidasräme, korpiräme ja varsinainen korpi. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 47 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on enimmäkseen kitukasvuista ja harvaa mäntyä.

Kourannevan turpeista on rahkavaltaisia 53 % ja saravaltaisia 47 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 38 %, sararahkaturve (CS) 15 % ja rahkasaraturve (SC) 47 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 47 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 36 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 13 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskiosassa on paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti pääasiassa *Acutifolia*- ja *Cuspidata*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvillan jäännökset ovat tässä kerroksessa erittäin yleinen turpeen lisätekijä. Syvemmällä on yleensä hyvin maatunutta sararahkaturvetta, jossa puun jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä. Paikoin saravaltainen turve ulottuu lähelle pintaa.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on vähän.

Kourannevan yli 2 m syvän alueen paksu, rahkavaltainen pintaturvekerros soveltuu pienimuotoiseen kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon. Noin 10 ha:n laajuisella alueella suon pohjoisosassa on noin 0,15 milj. suo-m^3 tuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu lähinnä laatuluokkaan 2. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,10 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

Turvetuotantoa vaikeuttavia tekijöitä ovat suon rikkonainen muoto ja syvimpien kohtien (yli 4 m) mahdolliset kuivatusongelmat. Lisäksi suo on ainakin tutkimushetkellä (2002) ollut luonnontilassa.

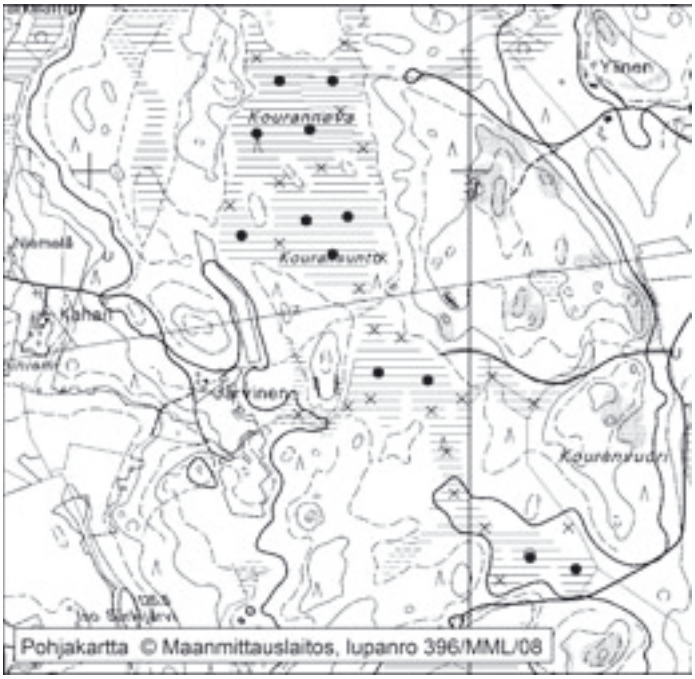

Kuva 46. Kourannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

41. Levonsuo

Levonsuo (kl. 2211 07, x = 6866,6, y = 2445,7) sijaitsee noin 21 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu mäkiseen ja osin kallioiseen moreenimaastoon. Suon halki kulkee suurjännitesähkölinja. Suon itäreunan tuntumassa kulkee valtatie 3 ja länsi- ja eteläreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 39 tutkimuspistettä ja 33 syvyyspistettä (kuva 48). Tutkimuspisteitä on 5,6/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 70 ha, yli 1 m syvän alueen 53 ha, yli 1,5 m syvän 41 ha ja yli 2 m syvän 32 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 126–132 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 4 m/km. Levonsuo on kokonaan ojitettu. Suon eteläpäästä on laskuoja Vähäjärveen, joka laskee Kyrösjärven Jouttulahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.526, Vähäjärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,0 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiesu (60 %), moreeni (24 %) ja hieta (13 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella jopa yli metrin paksuinen kerros.

Levonsuon tutkimuspisteistä on rämeellä 51 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 45 %. Suon pohjoisosa on pääasiassa tupasvillarämemuuttumaa. Etelä- ja keskiosat ovat enimmäkseen puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Paikoin on myös lyhytkorsinevaräme- ja tupasvillarämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 8 % ja mättäiden korkeus 2,1 dm. Puusto on enimmäkseen keskitiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Levonsuon turpeista on rahkavaltaisia 40 % ja saravaltaisia 60 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 22 %, sararahkaturve (CS) 18 % ja rahkasaraturve (SC) 60 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 16 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 31 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suon pohjoisosassa on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Cuspidata*- ja *Acutifolia*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvillan jäännökset ovat yleinen turpeen lisätekijä. Muualla heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros on ohut. Syvemmällä on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat suon pohjaosissa yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,5.

Kuva 47. Avohakkuualue (2008) Levonsuon luoteisosassa. Alue on ollut mustikkaturvekangasta (kuva Tapio Toivonen).

Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,9. Liekoja on yleensä vähän. Levonsuolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä

Levonsuon pohjoisosassa on noin 5 ha:n laajuinen alue, jolta on tuotettavissa 0,08 milj. suo-m^3 lähinnä ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa, H1–4-maatunutta rahkaturvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3. Sen alla ja muualla yhteensä noin 20 ha:n laajuisella alueella on lisäksi noin 0,42 milj. suo-m3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A2.0, Q8.0, S0.15. Turvetuotantoon vaikuttava tekijä on suon lahdekkeinen muoto.

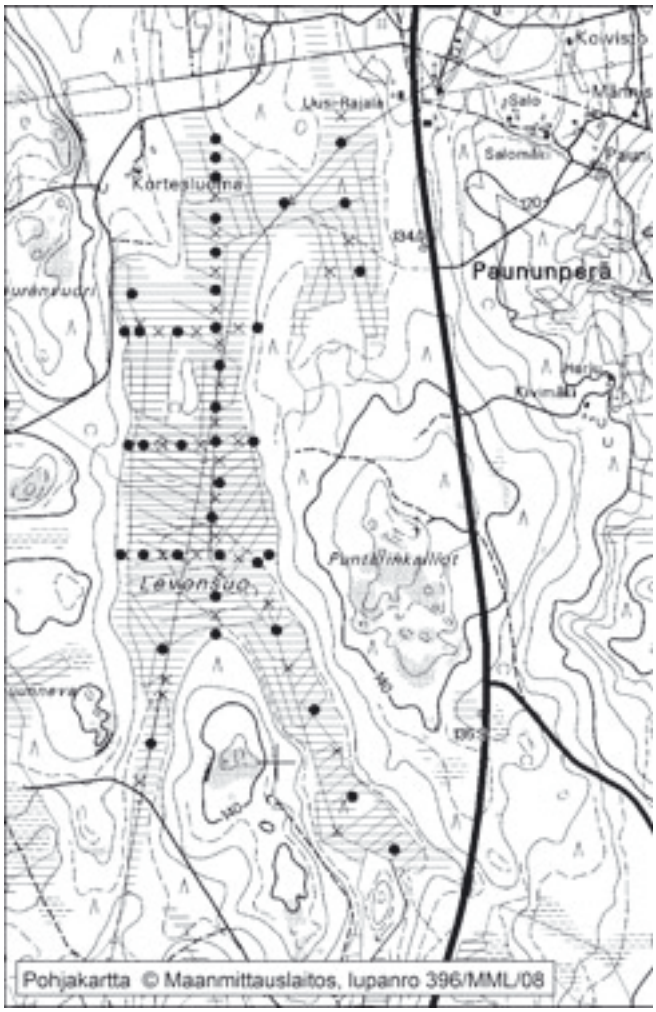

Kuva 48. Levonsuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

42. Ahvenlamminneva

Ahvenlamminneva (kl. 2211 10, x = 6863,9, y = 2453,8) sijaitsee noin 26 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu koillisessa Vähä-Ojajärveen (146,1 m mpy) ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon keskellä on Ahvenlampi (146,4 m mpy). Suon länsireunaa kiertää metsäautotie. Suolla on 17 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 49). Tutkimuspisteitä on 5,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 29 ha, yli 1 m syvän alueen 14 ha, yli 1,5 m syvän 6 ha ja yli 2 m syvän 2 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147 m, ja pinta on tasainen. Ahvenlamminneva on suurimmaksi osaksi ojittamaton. Eteläosassa on jonkin verran ojitusta. Suon vedet valuvat Ahvenlampeen ja Vähä-Ojajärveen, jotka laskevat Ojajärveen ja edelleen ojia pitkin luoteeseen Leppäsjärveen, siitä Poltinjokea ja Vääräjokea pitkin Kyrösjärven Heittolanlahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.571, Poltinjoen–Leppäsjärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,2 m. Suon pohja on epätasainen, ja pohjamaalajina on moreeni. Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Ahvenlamminnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 88 %, turvekankaalla 9 % ja palaturpeen nostoalueella 3 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpu- ja rahkaräme. Suolla on vanhoja turvepehkun nostohautoja. Pirkantaival kulkee suon halki. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 26 % ja mättäiden korkeus 2,5 dm. Puusto on enimmäkseen melko harvaa mäntytaimikkoa.

Ahvenlamminnevan turpeista on rahkavaltaisia 77 % ja saravaltaisia 23 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 47 %, sararahkaturve (CS) 30 % ja rahkasaraturve (SC) 23 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 6 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä alle puoli metriä paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahka- ja sararahkaturvetta. Pohjalla on yleensä saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 2,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,8. Liekoja on paikoin kohtalaisesti.

Suolla olevien lampien takia Ahvenlamminneva ei sovellu turvetuotantoon.

Kuva 49. Ahvenlamminnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

43. Kivineva

Kivineva (kl. 2211 10, x = 6865,7, y = 2455,2) sijaitsee noin 30 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen, osittain Parkanon puolella. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu lounaassa lyhyellä matkalla Ojajärveen (146,1 m mpy) ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon lounaisreunaan ulottuu kylätie. Suolla on 35 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 50). Tutkimuspisteitä on 4,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 72 ha, yli 1 m syvän alueen 47 ha, yli 1,5 m syvän 35 ha ja yli 2 m syvän 24 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147–156 m, ja pinta viettää pohjoisosassa etelään ja eteläosassa länteen noin 6 m/km. Kivineva on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin länteen Leppäsjärveen, siitä Poltinjokea ja Vääräjokea pitkin Kyrösjärven Heittolanlahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.571, Poltinjoen–Leppäsjärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,3 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (61 %), hiesu (16 %) ja savi (16 %). Liejua on suon pohjalla paikoin keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Kivinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 61 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 35 %. Yleisimmät suotyypit ovat rahkaräme- ja isovarpurämemuuttuma; myös tupasvillaräme- ja lyhytkorsinevarämemuuttumaa esiintyy. Reunoilla on puolukka- ja varputurvekangasta sekä kangaskorpea. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 21 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on keskitiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Kivinevan turpeista on rahkavaltaisia 51 % ja saravaltaisia 49 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 35 %, sararahkaturve (CS) 16 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 48 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 27 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 10 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 6 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahka- ja sararahkaturvetta. Pohjaa kohti turve muuttuu saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on erittäin vähän.

Kivineva on muodoltaan erittäin rikkonainen, mikä vaikeuttaa yhtenäisen tuotantoalueen muodostamista. Syvimpien kohtien kuivattaminen voi olla vaikeaa. Suon etelä- ja keskiosassa on noin 10 ha yhtenäistä yli 1,5 m syvää aluetta, joka soveltuu lähinnä energiaturvetuotantoon. Alueella on noin 0,35 milj. suo-m^3 tuotantoon soveltuvaa turvetta.

Kuva 50. Kivinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

44. Rahkaneva

Rahkaneva (kl. 2211 10, x = 6860,9, y = 2456,8) sijaitsee noin 30 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon kaakkoisreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 13 tutkimuspistettä ja 12 syvyyspistettä (kuva 51). Tutkimuspisteitä on 5,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 23 ha, yli 1 m syvän alueen 16 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 9 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 128–132 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 5 m/km. Rahkaneva on kokonaan ojitettu. Suon eteläpäästä on laskuoja Pettupraakinojaan, siitä vedet laskevat Heinälamminojan ja Saukkolammen kautta Kyrösjärven Penijoenlahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.527, Röyhiönjärven–Iso Karppajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (76 %), savi (20 %) ja hiesu (4 %). Liejua on suon pohjalla yhdellä syvyyspisteellä.

Rahkanevan tutkimuspisteistä on rämeellä 84 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 12 %. Yleisin suotyyppi on tupasvillarämemuuttuma. Myös korpirämemuuttumaa esiintyy yleisesti. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 18 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on keskitiheää, melko nuorta männikköä, seassa koivua ja kuusta.

Rahkanevan turpeista on rahkavaltaisia 52 % ja saravaltaisia 48 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 14 %, sararahkaturve (CS) 38 % ja rahkasaraturve (SC) 48 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 33 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 21 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 11 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu rahkavaltainen pintaturvekerros, joka sisältää kuitenkin usein toisena pääturvetekijänä saraa. Tupasvillan jäännökset on yleinen turpeen lisätekijä. Syvemmällä on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,8 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,9. Liekoja on erittäin vähän.

Rahkanevan 12 ha:n laajuinen yli 1,5 m syvä alue soveltuu pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon. Haittana on paikoin paksuhko heikkolaatuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Alueella on noin 0,28 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

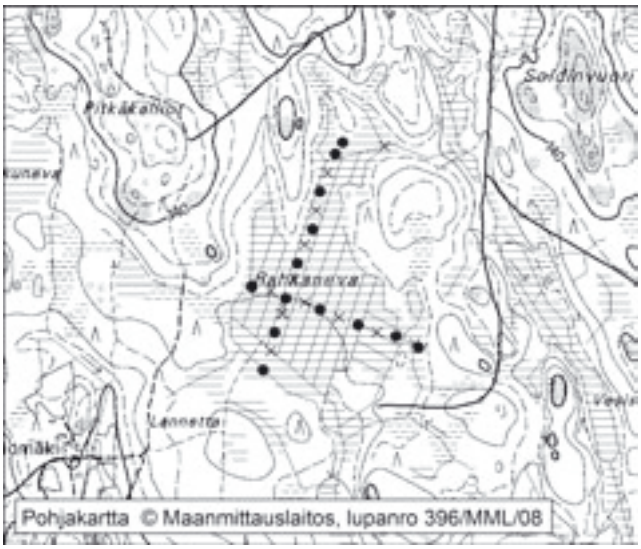

Kuva 51. Rahkanevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

45. Isoneva

Isoneva (kl. 2211 10, x = 686201, y = 2457,9) sijaitsee noin 35 km Ikaalisten keskustasta pohjoiseen. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Kaakkoislahdekkeen poikki kulkee kylätie. Suolla on 19 tutkimuspistettä ja 19 syvyyspistettä (kuva 52). Tutkimuspisteitä on 5,1/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 37 ha, yli 1 m syvän alueen 32 ha, yli 1,5 m syvän 24 ha ja yli 2 m syvän 20 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 132–139 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 5 m/km. Isoneva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon kaakkoispäästä on laskuoja Pettupraakinojaan, joka johtaa vedet Saukkolammen kautta Kyrösjärven Penijoenlahteen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.527, Röyhiönjärven–Iso Karppajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 6,8 m. Suon pohja on epätasainen, ja pohjamaalajit ovat savi (50 %) ja moreeni (50 %). Liejua on suon pohjalla paikoin ohut kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 71 %, avosuolla 3 % ja turvekankaalla 26 %. Yleisin suotyyppi suon keskiosassa on varsinainen sararämemuuttuma. Myös isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttumaa esiintyy yleisesti. Reunoilla on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 10 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista, reunemmalla järeämpää, keskitiheää mäntyvaltaista sekametsää. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 18 % ja saravaltaisia 82 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 3 %, sararahkaturve (CS) 15 % ja rahkasaraturve (SC) 82 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 8 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 28 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 13 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut, heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta. Paikoin saravaltainen turve ulottuu pintaan asti. Puun jäännökset ovat pohjaosassa yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on erittäin vähän.

Isonevan turvekerros soveltuu pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon. Haittana on suon rikkonainen muoto ja epätasainen pohjan muoto. Suolla on noin 20 ha turvetuotantoon soveltuvaa yli 1,5 m syvää aluetta. Alueella on noin 0,54 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

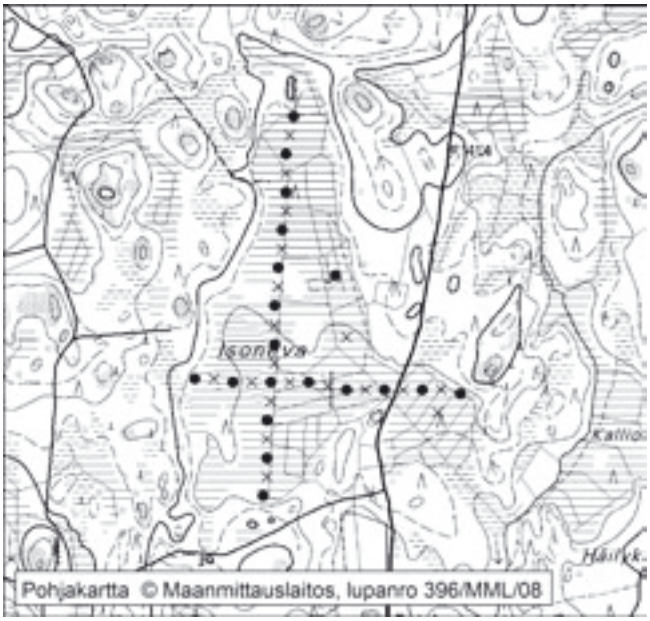

Kuva 52. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

46. Isoneva

Isoneva (kl. 2213 01, x = 6861,6, y = 2462,0) sijaitsee noin 43 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Etelä- ja kaakkoisreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 17 tutkimuspistettä ja 11 syvyyspistettä (kuva 53). Tutkimuspisteitä on 1,9/10 ha. Suon kokonaispintaala on 90 ha, yli 1 m syvän alueen 37 ha, yli 1,5 m syvän 21 ha ja yli 2 m syvän 14 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147–152 m, ja pinta viettää eri suuntiin. Isoneva on kokonaan ojitettu. Suolla on useita pienehköjä lampia (148,7 m mpy). Suon vedet valuvat pääosin ojia pitkin länteen Hörskönjärveen, siitä Alisen Kivijärven ja Silmästeenojan kautta Pääjärveen, siitä Pääjokeen ja edelleen Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen. Suon itäosan (Talvitienneva) vedet virtaavat itään, Puuro-ojaan, siitä Pirttiojan, Mustalammen ja Sisätönjärven kautta Myllyjokeen, Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen. Kyrösjärvestä vesireitti jatkuu edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suon etelä-, pohjois- ja länsiosat kuuluvat vesistöalueeseen 35.584, Pääjärven valuma-alue, ja itäosat vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,4 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat paikoin lohkareinen moreeni (82 %), kallio (11 %) ja savi (7 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 93 % ja turvekankaalla 7 %. Yleisimmät suotyypit ovat rahkaräme- ja isovarpurämemuuttuma. Myös tupasvillaräme- ja lyhytkorsinevarämemuuttumaa esiintyy. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 44 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on keskitiheää tai tiheää melko nuorta männikköä, seassa koivua. Tukkipuustoa kasvaa paikoin.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 97 % ja saravaltaisia 3 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 90 %, sararahkaturve (CS) 7 % ja rahkasaraturve (SC) 3 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 39 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 9 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on yleensä hyvin maatunutta rahkaturvetta. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 2,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,9. Liekoja on erittäin vähän.

Rikkonaisuuden, ohuehkon turvekerroksen, moreenisaarekkeiden ja lampien takia Isonevaa ei suositella turvetuotantoon.

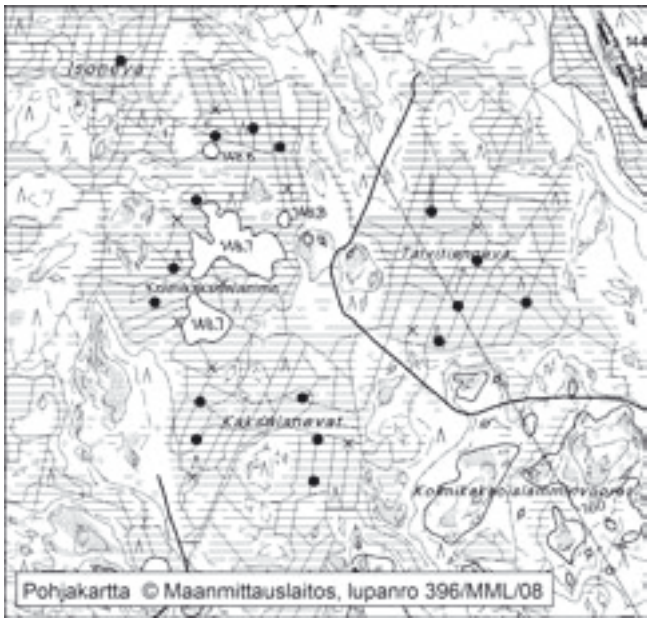

Kuva 53. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

47. Ämmänneva

Ämmänneva (kl. 2213 01, x = 6864,6, y = 2462,7) sijaitsee noin 45 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu osin kallioiseen moreenimaastoon. Suolle johtaa metsäautotie. Suolla on 29 tutkimuspistettä ja 18 syvyyspistettä (kuva 54). Tutkimuspisteitä on 6,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 48 ha, yli 1 m syvän alueen 28 ha, yli 1,5 m syvän 20 ha ja yli 2 m syvän 14 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 145–151 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 5 m/km. Ämmänneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin kaakkoon, Haukilammen kautta Pirttijärveen, siitä Puuro-ojan, Pirttiojan, Mustalammen, Sisätönjärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen, siitä Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,4 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (81 %) ja savi (19 %). Liejua on suon pohjalla monin paikoin keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Ämmännevan tutkimuspisteistä on rämeellä 82 %, avosuolla 9 % ja turvekankaalla 9 %. Suon keskiosan yleisimmät suotyypit ovat isovarpurämeja rahkarämemuuttuma. Paikoin esiintyy tupasvillarämemuuttumaa. Reunaosissa on puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 21 % ja mättäiden korkeus 1,9 dm. Puusto on enimmäkseen keskitiheää nuorta männikköä.

Ämmännevan turpeista on rahkavaltaisia 66 % ja saravaltaisia 34 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 39 %, sararahkaturve (CS) 27 % ja rahkasaraturve (SC) 34 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 32 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 7 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin yli metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka koostuu vaihtelevasti *Palustria-, Cuspidata-* ja *Acutifolia*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvillan jäänteet ovat yleinen turpeen lisätekijä tässä kerroksessa. Syvemmällä on yleensä kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on erittäin vähän.

Ämmänneva on muodoltaan rikkonainen, ja heikosti maatuneen rahkavaltaisen kerroksen paksuus vaihtelee huomattavasti. Pienimuotoinen ympäristö- ja energiaturpeen tuotanto on varauksin mahdollista.

Kuva 54. Ämmännevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

48. Parvilahdenneva

Parvilahdenneva (kl. 2213 01, x = 6865,8, y = 2462,2) sijaitsee noin 46 km Ikaalisten keskustasta koilliseen, osittain Parkanon puolella. Se rajoittuu pohjoisessa Pertunnevaan, idässä Pudotusnevaan ja muualla moreenimaastoon. Luoteisosassa on pieni Alinen Niittulampi (145,1 m mpy) ja koillispuolella Kalantinlampi (145,5 m mpy). Suon pohjois- ja länsireunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 34 tutkimuspistettä ja 28 syvyyspistettä (kuva 55). Tutkimuspisteitä on 6,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 54 ha, yli 1 m syvän alueen 41 ha, yli 1,5 m syvän 33 ha ja yli 2 m syvän 25 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 146–148 m, ja pinta viettää länteen noin 1 m/km. Parvilahdenneva on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat suon poikki kulkevan Kalantinlammen laskuojan kautta länteen Mullilamminojaan, siitä Vahojärveen ja edelleen Vähäjärven, Hankalammen, Hankajärven ja Melajoen kautta Ruojärveen, siitä Muuraslammen kautta Leppäsjärveen ja Poltinjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.572, Vahojärven–Aurejoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,0 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (75 %), hiesu (20 %) ja kallio (3 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Parvilahdennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 79 %, avosuolla 16 % ja turvekankaalla 5 %. Suon keskiosa on pääasiassa keidasrämeojikkoa tai -muuttumaa. Myös tupasvillarämeä- ja lyhytkorsinevamuuttumaa esiintyy. Pohjoisosassa on paikoin rahkarämemuuttumaa ja reunaosissa kangasrämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 22 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista ja harvaa, reunoilla vähän tiheämpää nuorta männikköä.

Parvilahdennevan turpeista on rahkavaltaisia 66 % ja saravaltaisia 34 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 47 %, sararahkaturve (CS) 19 %, saraturve (C) 5 % ja rahkasaraturve (SC) 29 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 38 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 6 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskiosassa on keskimäärin hieman yli puoli metriä paksu, heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jossa on lisätekijänä runsaasti tupasvillan jäännöksiä. Kerroksen alla on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu sarapitoiseksi tai -valtaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän.

Parvilahdennevan eteläosassa on noin 10 ha:n laajuinen alue, jossa on pinnassa noin 0,07 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa turvetta. Sen alla ja muualla noin 20 ha:n laajuisella, lähinnä yli 2 m syvällä alueella on energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta noin 0,35 milj. suo-m3. Huomioitava tekijä on suon poikki Kalantinlammesta virtaava laskuoja.

Kuva 55. Parvilahdennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

49. Pudotusneva

Pudotusneva (kl. 2213 01, x = 6865,5, y = 2463,0) sijaitsee noin 46 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon lounaisosassa on pieni Pudotuslampi (148,2 m mpy). Suon eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 20 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 56). Tutkimuspisteitä on 4,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 41 ha, yli 1 m syvän alueen 19 ha, yli 1,5 m syvän 13 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 148–151 m, ja pinta viettää eri suuntiin. Pudotusneva on kokonaan ojitettu. Suon etelä- ja keskiosan vedet virtaavat ojia pitkin etelään Haukilampeen, siitä Pirttijärven, Puuro-ojan, Pirttiojan, Mustalammen, Sisätönjärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen. Pohjoisosan vedet virtaavat luoteeseen, Kalantinlammen laskuojan kautta Mullilamminojaan, siitä Vahojärveen ja edelleen Vähäjärven, Hankalammen, Hankajärven ja Melajoen kautta Ruojärveen, siitä Muuraslammen kautta Leppäsjärveen ja Poltinjokea pitkin Kyrösjärveen. Kyrösjärvestä vesireitti jatkuu Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suon etelä- ja keskiosa kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue, pohjoisosa vesistöalueeseen 35.572, Vahojärven–Aurejoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,1 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (89 %) ja hiekka (6 %). Liejua on suon pohjalla Pudotuslammen ympärillä yli metrin paksuinen kerros.

Pudotusnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 78 %, avosuolla 11 % ja turvekankaalla 11 %. Suon pohjoisosa on enimmäkseen varsinaista sararämemuuttumaa ja keskiosassa vallitsevat tupasvillarämeja rahkarämemuuttuma. Eteläiset lahdekkeet ovat vaihtelevasti isovarpurämemuuttumaa, lyhytkorsinevamuuttumaa ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 22 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on keskitiheää, suon keskellä nuorta ja reunemmalla varttuneempaa männikköä, seassa koivua.

Pudotusnevan turpeista on rahkavaltaisia 61 % ja saravaltaisia 39 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 29 %, sararahkaturve (CS) 32 % ja rahkasaraturve (SC) 39 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta. Pohjaa kohti turve muuttuu saravaltaiseksi. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän.

Pudotusneva on muodoltaan rikkonainen, heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen paksuus vaihtelee ja yhtenäisen yli 5 ha:n laajuisen tuotantoalueen muodostaminen on vaikeaa. Suota ei suositella turvetuotantoon.

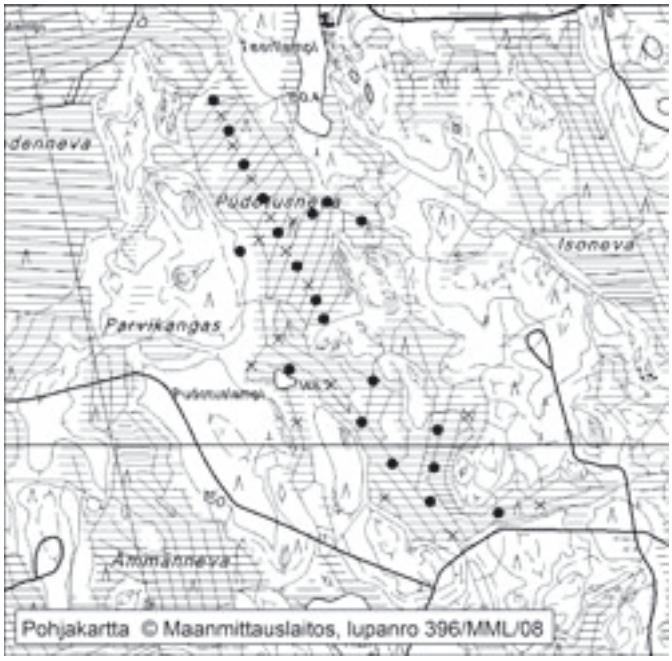

Kuva 56. Pudotusnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

50. Isoneva

Isoneva (kl. 2213 01, x = 6865,4, y = 2464,0) sijaitsee noin 47 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Pohjois-, itä- ja eteläreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 17 syvyyspistettä (kuva 57). Tutkimuspisteitä on 4,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 40 ha, yli 1 m syvän alueen 21 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147–154 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 5 m/km. Isoneva on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin kaakkoon Latoveteen, siitä Pirttijärven, Puuro-ojan, Pirttiojan, Mustalammen, Sisätönjärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,4 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (73 %) ja savi (21 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Isonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 52 %, avosuolla 12 % ja turvekankaalla 36 %. Suon keski- ja pohjoisosa on pääasiassa varsinaista sararämeja isovarpurämemuuttumaa. Eteläosa on enimmäkseen puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 10 % ja mättäiden korkeus 1,3 dm. Puusto on keskitiheää, mäntyvaltaista, nuorta sekametsää.

Isonevan turpeista on rahkavaltaisia 11 % ja saravaltaisia 89 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 6 %, sararahkaturve (CS) 5 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 87 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 14 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 2 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta pohjaan saakka. Paikoin saravaltainen turve ulottuu pintaan asti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,6. Liekoja on erittäin vähän.

Rikkonaisen muodon takia Isonevaa ei suositella turvetuotantoon.

Kuva 57. Isonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

51. Kyntöneva

Kyntöneva (kl. 2213 01, x = 6865,9, y = 2465,5) sijaitsee noin 46 km Ikaalisten keskustasta koilliseen, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon länsireunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 14 tutkimuspistettä ja 13 syvyyspistettä (kuva 58). Tutkimuspisteitä on 7,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 20 ha, yli 1 m syvän alueen 12 ha, yli 1,5 m syvän 8 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 149–150 m, ja pinta on tasainen. Kyntöneva on kokonaan ojitettu. Kuivatusmahdollisuudet ovat hyvät. Suon vedet virtaavat ojia pitkin itään Perkoonojaan, siitä Juurijärven, Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,2 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (70 %), savi (26 %) ja kallio (4 %). Liejua on suon pohjalla syvimmässä kohdassa noin puolen metrin paksuinen kerros. Itäosassa on yhdellä pisteellä yli 2 m:n paksuinen kerros järvimutaa.

Kyntönevan tutkimuspisteistä on rämeellä 92 %, avosuolla 4 % ja turvekankaalla 4 %. Suon keskiosassa on rahkaräme- ja isovarpurämemuuttumaa ja reunemmalla tupasvillarämemuuttumaa. Reunaosissa on mm. kangasrämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 24 % ja mättäiden korkeus 1,9 dm. Puusto on keskitiheää riuku- tai pinotavara-asteen mäntyä.

Kyntönevan turpeista on rahkavaltaisia 78 % ja saravaltaisia 22 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 57 %, sararahkaturve (CS) 21 %, saraturve (C) 1 %, rahkasaraturve (SC) 20 % ja ruskosammalsaraturve (BC) 1 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 24 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on keskimäärin puoli metriä paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on hyvin maatunutta rahkaturvetta. Pohjaa kohti turve muuttuu sarapitoiseksi ja -valtaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on erittäin vähän.

Kyntöneva soveltuu lähinnä pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon. Haittana on paikoin paksuhko heikosti maatunut pintarahkaturvekerros, joka soveltuu parhaiten ympäristöturpeen raaka-aineeksi. Noin 6 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on 0,04 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu lähinnä laatuluokkaan 2. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,11 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

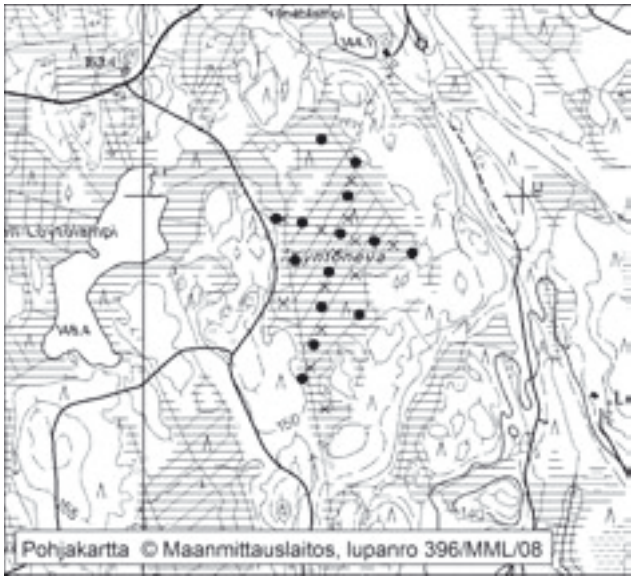

Kuva 58. Kyntönevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

52. Latoneva

Latoneva (kl. 2213 01, x = 6868,6, y = 2464,1) sijaitsee noin 52 km Ikaalisten keskustasta koilliseen, osittain Parkanon puolella, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon itäreunaa sivuaa kylätie. Suolla on 41 tutkimuspistettä ja 51 syvyyspistettä (kuva 59). Tutkimuspisteitä on 4,6/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 89 ha, yli 1 m syvän alueen 73 ha, yli 1,5 m syvän 66 ha ja yli 2 m syvän 57 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 146–152 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 5 m/km. Latoneva on suurimmaksi osaksi ojitettu, eteläosassa on suon keskellä ojittamatonta aluetta. Suon vedet virtaavat luoteeseen Vääräjärveen, siitä Aurejokea pitkin Vahojärveen ja edelleen Vähäjärven, Hankalammen, Hankajärven ja Melajoen kautta Ruojärveen, siitä Muuraslammen kautta Leppäsjärveen ja Poltinjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.572, Vahojärven–Aurejoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 6,5 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (63 %), hieta (23 %) ja hiesu (11 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Latonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 54 %, avosuolla 25 % ja turvekankaalla 21 %. Suon eteläosan ojittamaton alue on pääasiassa lyhytkorsinevaa. Pohjoisosan ojitusalueella on pääasiassa varsinaista sararämemuuttumaa ja tupasvillarämemuuttumaa. Suon reunaosissa on mm. puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 9 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on ojitusalueella harvahkoa tai keskitiheää riuku- ja pinotavara-asteen männikköä.

Latonevan turpeista on rahkavaltaisia 44 % ja saravaltaisia 56 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 25 %, sararahkaturve (CS) 19 %, saraturve (C) 5 % ja rahkasaraturve (SC) 51 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 13 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suon eteläosan lyhytkorsineva-alueella on pinnassa yli metrin paksuudelta *Cuspidata*-valtaista heikosti maatunutta rahkaturvetta, jossa on lisätekijänä yleisesti tupasvillan jäännöksiä. Syvemmällä on maatuneempaa sararahka- ja rahkasaraturvetta. Suon keski- ja pohjoisosassa sekä reunoilla saravaltainen turve ulottuu usein pintaan asti.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 2,9 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,1. Liekoja on erittäin vähän. Latonevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten kahdelta pisteeltä.

Latonevan eteläosassa on noin 16 ha:n laajuisella alueella pinnassa noin 0,20 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla ja muualla lähinnä yli 1,5 m syvällä 60 ha:n laajuisella alueella on noin 1,60 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q8.0, S0.15.

Kuva 59. Latonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

53. Rihkusenneva

Rihkusenneva (kl. 2213 01, x = 6869,3, y = 2465,0) sijaitsee noin 53 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen ja osin kallioiseen moreenimaastoon. Suon lounaispuolella kulkee kylätie, ja metsäautotiet sivuavat sitä pohjois- ja eteläpuolella. Suolla on 25 tutkimuspistettä ja 22 syvyyspistettä (kuva 60). Tutkimuspisteitä on 3,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 71 ha, yli 1 m syvän alueen 33 ha, yli 1,5 m syvän 23 ha ja yli 2 m syvän 16 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 153–157 m, ja pinta viettää länteen noin 6 m/km. Rihkusenneva on kokonaan ojitettu. Suolla on tiheä naveroojitus normaalin ojituksen lisäksi. Suo on Metsäntutkimuslaitoksen koesuo, ja ojissa on ollut tutkimushetkellä vuonna 2002 valuntamittareita. Vedet virtaavat ojia pitkin länteen Vääräjärveen, siitä Aurejokea pitkin Vahojärveen ja edelleen Vähäjärven, Hankalammen, Hankajärven ja Melajoen kautta Ruojärveen, siitä Muuraslammen kautta Leppäsjärveen ja Poltinjokea pitkin Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.572, Vahojärven–Aurejoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,3 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (89 %) ja hiesu (11 %). Liejua on suon pohjalla parissa kohdassa ohut kerros.

Rihkusennevan tutkimuspisteistä on rämeellä 53 % ja turvekankaalla 47 %. Yleisimmät suotyypit ovat puolukkaturvekangas ja varsinainen sararämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 14 % ja mättäiden korkeus 1,6 dm. Puusto on yleensä keskitiheää pinotavara-asteen männikköä. Paikoin on tukkipuustoa ja koivua seassa.

Rihkusennevan turpeista on rahkavaltaisia 24 % ja saravaltaisia 76 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 10 %, sararahkaturve (CS) 14 %, saraturve (C) 8 % ja rahkasaraturve (SC) 68 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 15 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 9 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 6 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on hyvin ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,9. Liekoja on erittäin vähän

Rihkusennevan turvekerros soveltuu maatumisasteen ja turvelajin puolesta energiaturvetuotantoon. Haittana on suon rikkonainen muoto. Suon 23 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella noin 0,44 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta. Suo on Metsäntutkimuslaitoksen koesuo.

Kuva 60. Rihkusennevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

54. Mekkoneva

Mekkoneva (kl. 2213 01, x = 6868,8, y = 2466,8) sijaitsee noin 50 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Seitsemisen kansallispuisto rajoittuu suon itäreunaan. Suon pohjoispäähän ulottuu metsäautotie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 9 syvyyspistettä (kuva 61). Tutkimuspisteitä on 3,6/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 45 ha, yli 1 m syvän alueen 30 ha, yli 1,5 m syvän 24 ha ja yli 2 m syvän 14 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 168–170 m, ja pinta viettää eri suuntiin. Mekkoneva on kokonaan ojitettu. Suon eteläosan vedet virtaavat ojia pitkin etelään, Perkoonojaan, siitä Juurijärven, Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen ja edelleen Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen. Pohjoisosasta vedet virtaavat suo-ojia pitkin Vääräjärveen, siitä Aurejokea pitkin Vahojärveen ja edelleen Vähäjärven, Hankalammen, Hankajärven ja Melajoen kautta Ruojärveen, siitä Muuraslammen kautta Leppäsjärveen ja Poltinjokea pitkin Kyrösjärveen. Kyrösjärvestä reitti jatkuu Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suon eteläosa kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valumaalue, ja pohjoisosa vesistöalueeseen 35.572, Vahojärven–Aurejoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,4 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (68 %), hieta (18 %) ja hiekka (14 %). Liejua ei ole havaittu.

Mekkonevan tutkimuspisteistä on rämeellä 84 % ja avosuolla 16 %. Suon keskiosassa on keidasräme- ja lyhytkorsinevamuuttumaa. Muualla isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttuma ovat yleisiä. Reunaosissa kangasrämemuuttuma on tyypillinen. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on suon keskellä vajaatuottoista ja harvaa männikköä. Muualla on yleensä keskitiheää, usein pinotavara-asteen mäntyvaltaista puustoa.

Mekkonevan turpeista on rahkavaltaisia 78 % ja saravaltaisia 22 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 51 %, sararahkaturve (CS) 27 % ja rahkasaraturve (SC) 22 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 56 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 13 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskiosassa on pinnassa paikoin yli metrin kerros heikosti maatunutta rahkaturvetta. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen turpeen lisätekijä. Syvemmällä on kohtalaisesti maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu yleensä saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,7. Liekoja on erittäin vähän.

Mekkonevan sijainti Seitsemisen kansallispuiston rajalla heikentää oleellisesti suon käyttömahdollisuuksia turvetuotantoon.

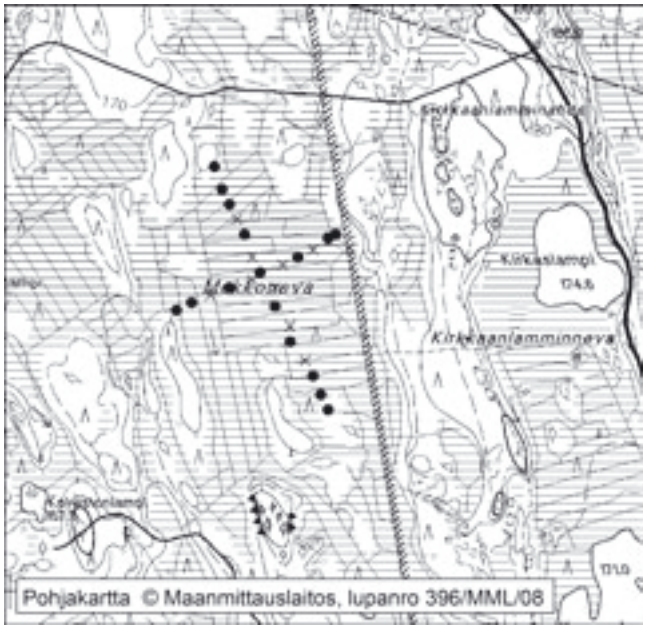

Kuva 61. Mekkonevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

55. Susineva

Susineva (kl. 2213 01, x = 6866,7, y = 2467,1) sijaitsee noin 47 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon pohjois- ja eteläosan yli kulkee kylätie. Suolla on 33 tutkimuspistettä ja 17 syvyyspistettä (kuva 62). Tutkimuspisteitä on 8,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 39 ha, yli 1 m syvän alueen 19 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 159–168 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 5 m/km. Susineva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin länteen Perkoonojaan, siitä Juurijärven, Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen, siitä Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,8 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (89 %), hieta (9 %) ja hiekka (2 %). Liejua on suon pohjalla yhdellä pisteellä puolen metrin paksuinen kerros.

Susinevan tutkimuspisteistä on rämeellä 84 %, avosuolla 2 % ja turvekankaalla 14 %. Pohjoisosassa yleisimmät suotyypit ovat varsinainen sararämemuuttuma ja mustikkaturvekangas. Keski- ja eteläosassa on tupasvillarämemuuttuma varsinaisen sararämemuuttuman ohella yleinen. Lisäksi suolla on mm. ruohoista sararämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 5 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on pääasiassa tiheydeltään vaihtelevaa riuku- ja pinotavara-asteen männikköä, paikoin kookkaampaakin sekapuustoa.

Susinevan turpeista on rahkavaltaisia 42 % ja saravaltaisia 58 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 19 %, sararahkaturve (CS) 23 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 56 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 30 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 32 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros tai se puuttuu kokonaan. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasara- tai sararahkaturvetta. Tupasvillan ja puun jäännökset ovat yleisiä turpeen lisätekijöitä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 2,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,9. Liekoja on kohtalaisesti.

Susineva on muodoltaan rikkonainen, joten yhtenäisen tuotantoalueen muodostaminen on hankalaa. Pienimuotoinen energiaturvetuotanto on mahdollista.

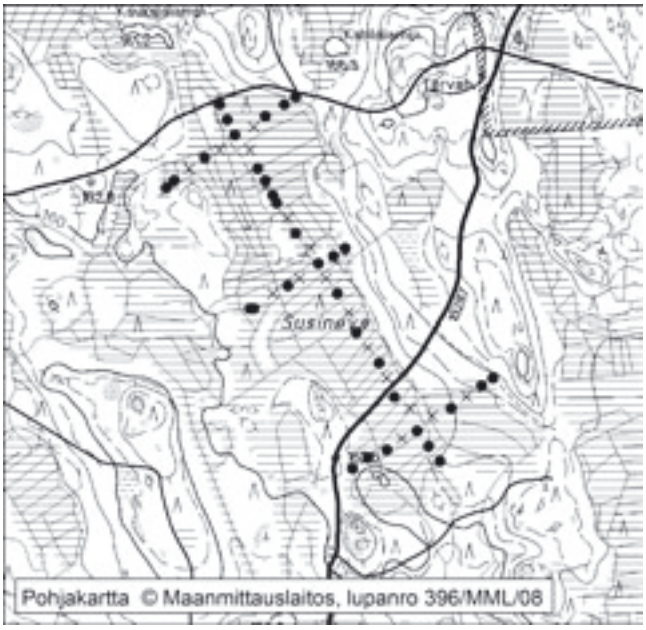

Kuva 62. Susinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

56. Hirvihiedanneva

Hirvihiedanneva (kl. 2213 01, x = 6865,0, y = 2468,3) sijaitsee noin 48 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu idässä moreenipeitteiseen harjuun ja muualla moreenimaastoon. Seitsemisen kansallispuisto rajoittuu suon itäreunaan. Länsireunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 24 tutkimuspistettä ja 22 syvyyspistettä (kuva 63). Tutkimuspisteitä on 6,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 38 ha ja yli 1 m syvän alueen 9 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 152–163 m, ja pinta viettää etelään noin 10 m/km. Hirvihiedanneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin etelään Hulppojärveen, siitä Rajaojan, Vähäjärven ja Majaojan kautta Juurijärveen, edelleen Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen, siitä Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,1 m. Suon pohja on tasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (72 %), hiekka (24 %) ja hieta (4 %).

Hirvihiedannevan tutkimuspisteistä on rämeellä 44 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 52 %. Yleisin suotyyppi on puolukkaturvekangas. Paikoin esiintyy myös rahkaräme-, tupasvillaräme- ja isovarpurämemuuttumaa sekä varputurvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 14 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on yleensä keskitiheää pinotavara- tai tukkipuuasteen mäntyä. Paikoin on myös sekapuustoa.

Hirvihiedannevan turpeista on rahkavaltaisia 59 % ja saravaltaisia 41 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 37 %, sararahkaturve (CS) 22 % ja rahkasaraturve (SC) 41 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 13 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 29 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 8 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros on yleensä ohuehko. Tämän kerroksen alla on yleensä hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat pohjaosassa yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,2. Liekoja on kohtalaisesti.

Ohuen turvekerroksen takia Hirvihiedanneva ei sovellu turvetuotantoon.

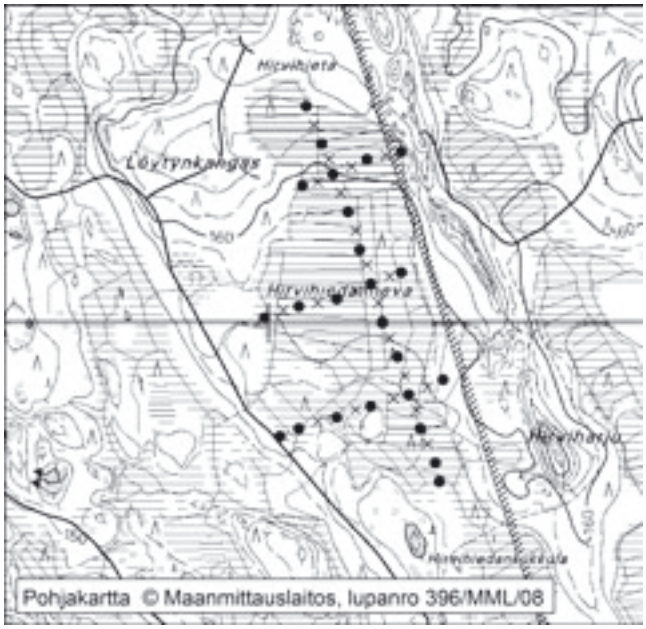

Kuva 63. Hirvihiedannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

57. Hoseusneva

Hoseusneva (kl. 2213 01, x = 6865,4, y = 2469,8) sijaitsee noin 51 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Luoteisreunastaan suo rajoittuu Seitsemisen kansallispuistoon ja itäreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 19 tutkimuspistettä ja 18 syvyyspistettä (kuva 64). Tutkimuspisteitä on 5,1/10 ha. Suon kokonaispintaala on 37 ha, yli 1 m syvän alueen 21 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 11 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 153–158 m, ja pinta viettää etelään noin 4 m/km. Hoseusneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat suo-ojia pitkin kaakkoon Yliseen Särkilampeen, siitä Liesijokea pitkin Vuorijärveen, Vesajärveen ja Kaukajärveen, Hihkiönjokea pitkin Vahojärveen, siitä Sipsiöjärven kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.582, Liesijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,3 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (67 %), hieta (30 %) ja hiekka (3 %).

Hoseusnevan tutkimuspisteistä on rämeellä 46 %, avosuolla 21 %, korvessa 3 % ja turvekankaalla 30 %. Suon keskiosa on pääasiassa lyhytkorsinevamuuttumaa. Reunemmalla on lyhytkorsinevaräme- ja tupasvillarämemuuttumaa. Reunaosissa on mustikkaturvekangas yleinen. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 3 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on suon keskellä keskitiheää riukuasteen männikköä. Reunoilla on kookkaampaa sekapuustoa ja paikoin tukkipuustoa.

Hoseusnevan turpeista on rahkavaltaisia 55 % ja saravaltaisia 45 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 14 %, sararahkaturve (CS) 40 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 45 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 43 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 17 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 15 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskellä on paksuhko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, joka sisältää paikoin toisena pääturvetekijänä saraa. Tupasvilla on yleinen turpeen lisätekijä. Syvemmällä on kohtalaisesti maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,7. Liekoja on erittäin vähän.

Turvelajin ja maatumisasteen puolesta Hoseusnevan turvekerros soveltuu välttävästi energiaturvetuotantoon jyrsinturvemenetelmällä. Koska suon länsireuna on Seitsemisen kansallispuiston puolella, Hoseusnevaa ei suositella turvetuotantoon.

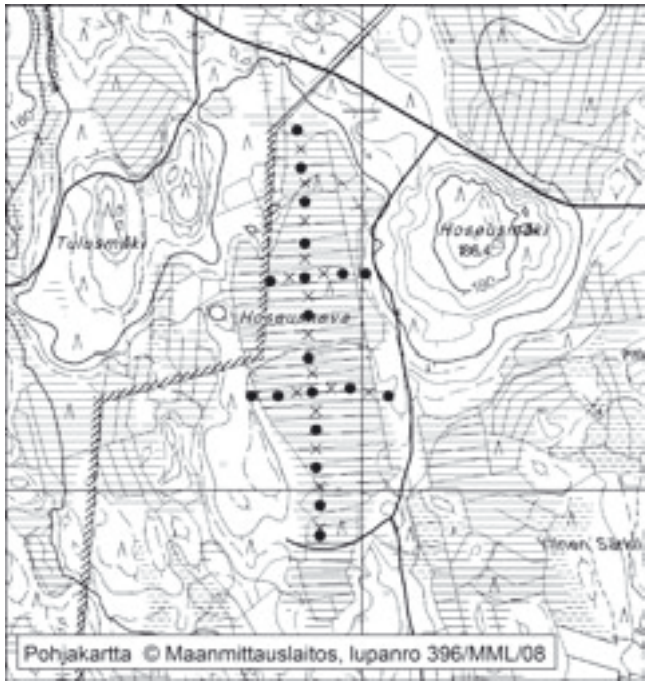

Kuva 64. Hoseusnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

58. Hoseuslampi

Hoseuslampi (kl. 2213 04, x = 6866,2, y = 2470,7) sijaitsee noin 51 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Pohjoisosassa on Hoseuslampi (157,7 m mpy). Seitsemisen kansallispuisto rajoittuu suon pohjoisreunaan ja lounaisreunaa sivuaa kylätie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 18 syvyyspistettä (kuva 65). Tutkimuspisteitä on 5,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 30 ha, yli 1 m syvän alueen 22 ha, yli 1,5 m syvän 20 ha ja yli 2 m syvän 17 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 157–162 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 10 m/km. Hoseuslampi on kokonaan ojitettu. Suon kaakkoispäästä on laskuoja Liesijokeen, joka johtaa Vuorijärveen, Vesajärveen ja Kaukajärveen, edelleen Hihkiönjokea pitkin Vahojärveen, siitä Sipsiöjärven kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.582, Liesijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 7,4 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (76 %) ja hiesu (24 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella ohut kerros.

Hoseuslammen tutkimuspisteistä on rämeellä 62 % ja turvekankaalla 38 %. Suon eteläosassa on tupasvillaräme- ja lyhytkorsinevarämemuuttumaa, paikoin isovarpurämemuuttumaa. Reunaosissa on mm. puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 12 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on suon eteläosassa keskitiheää riukuasteen männikköä. Reunemmalla on yleensä kookasta männyn, koivun ja kuusen sekapuustoa.

Hoseuslammen turpeista on rahkavaltaisia 48 % ja saravaltaisia 52 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 10 %, sararahkaturve (CS) 38 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 51 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 23 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 25 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 9 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on yleensä ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatumisaste on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on erittäin vähän.

Turvelajin ja maatumisasteen puolesta Hoseuslammen turvekerros soveltuu energiaturvetuotantoon. Koska suo rajoittuu pohjoisessa kansallispistoon, sitä ei suositella turvetuotantoon.

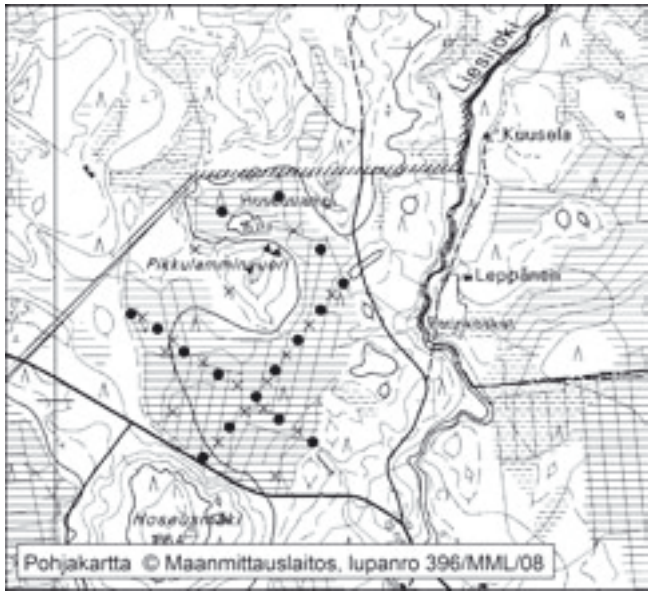

Kuva 65. Hoseuslammen tutkimus- ja syvyyspisteet.

59. Särkilampi

Särkilampi (kl. 2213 04, x = 6864,8, y = 2470,4) sijaitsee noin 48 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon lounaisosaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 6 syvyyspistettä (kuva 66). Tutkimuspisteitä on 3,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 43 ha, yli 1 m syvän alueen 23 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 5 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 144–152 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 7 m/km. Särkilampi on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat ojia pitkin itään Yliseen ja Alaiseen Särkilampeen, siitä Liesijokeen, joka johtaa Vuorijärven, Vesajärven, Kaukajärven ja Hihkiönjoen kautta Vahojärveen, siitä Sipsiöjärven kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.582, Liesijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,2 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalaji on moreeni.

Särkilammen tutkimuspisteistä on rämeellä 86 % ja turvekankaalla 14 %. Vallitseva suotyyppi on varsinainen sararämemuuttuma. Paikoin on rahkarämemuuttumaa ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 24 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on keskitiheää, melko nuorta mäntyvaltaista sekametsää.

Särkilammen turpeista on rahkavaltaisia 20 % ja saravaltaisia 80 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 7 %, sararahkaturve (CS) 13 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 79 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 8 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 10 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut tai paikoin kokonaan puuttuva heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,0. Liekoja on vähän.

Turvelajin ja maatumisasteen puolesta Särkilammen turvekerros soveltuisi energiaturvetuotantoon. Suo on kuitenkin muodoltaan erittäin rikkonainen, ja 1,5 m syvä alue koostuu neljästä erillisestä altaasta. Suota ei suositella turvetuotantoon.

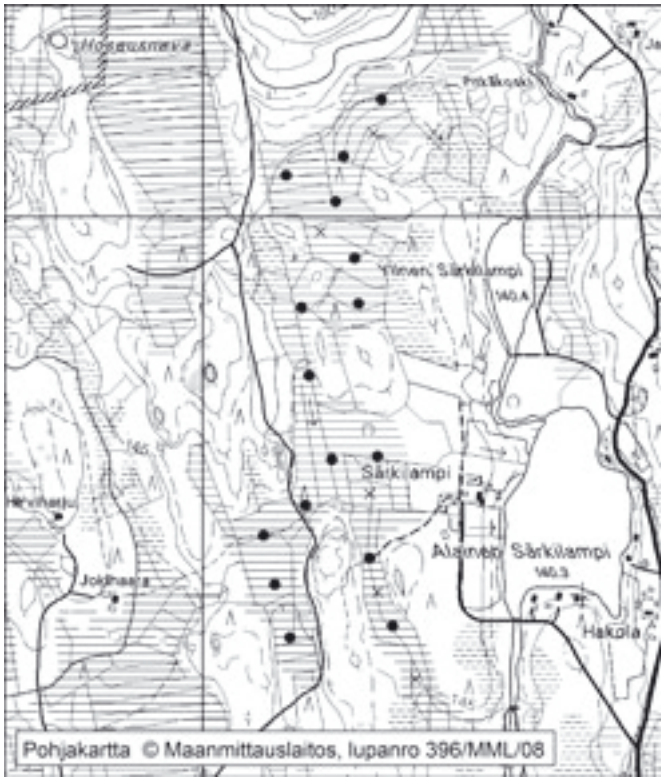

Kuva 66. Särkilammen tutkimus- ja syvyyspisteet.

60. Hirviharju

Hirviharju (kl. 2213 01, x = 6864,0, y = 2469,3) sijaitsee noin 44 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu mäkiseen harju- ja moreenimaastoon. Luoteisosa kuuluu Seitsemisen kansallispuistoon. Eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 22 tutkimuspistettä ja 15 syvyyspistettä (kuva 67). Tutkimuspisteitä on 6,3/10 ha. Suon kokonaispintaala on 35 ha, yli 1 m syvän alueen 18 ha, yli 1,5 m syvän 13 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 142–150 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 12 m/km. Hirviharju on kokonaan ojitettu. Suon kaakkoisosan poikki virtaa Haukilamminoja, mitä pitkin vedet virtaavat Hulppojärveen, siitä Rajaojan, Vähäjärven ja Majaojan kautta Juurijärveen, edelleen Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen, siitä Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,6 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (32 %), moreeni (27 %) ja hiesu (19 %). Liejua on suon pohjalla eteläosassa keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Hirviharjun tutkimuspisteistä on rämeellä 65 %, korvessa 8 % ja turvekankaalla 27 %. Yleisimmät suotyypit ovat lyhytkorsinevarämemuuttuma, varsinainen sararämemuuttuma ja puolukkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 14 % ja mättäiden korkeus 1,8 dm. Puusto on keskitiheää, kehitysluokaltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Hirviharjun turpeista on rahkavaltaisia 29 % ja saravaltaisia 71 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 6 %, sararahkaturve (CS) 23 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 69 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 17 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 8 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,1. Liekoja on erittäin vähän.

Turvelajin ja maatumisasteen puolesta Hirviharjun yli 1,5 m syvä alue soveltuu energiaturvetuotantoon. Koska osa suosta sijaitsee kansallispuiston alueella, Hirviharjua ei suositella turvetuotantoon.

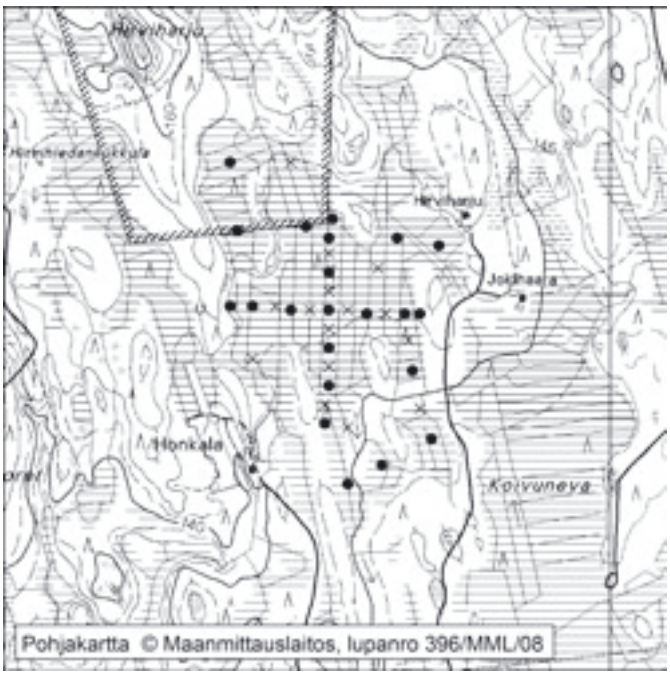

Kuva 67. Hirviharjun tutkimus- ja syvyyspisteet.

61. Koivuneva

Koivuneva (kl. 2213 01, x = 6863,4, y = 2469,8) sijaitsee noin 43 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu mäkiseen ja osin kallioiseen moreenimaastoon. Länsi- ja itäreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 27 tutkimuspistettä ja 24 syvyyspistettä (kuva 68). Tutkimuspisteitä on 5,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 51 ha, yli 1 m syvän alueen 26 ha, yli 1,5 m syvän 19 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 141–144 m, ja pinta viettää pohjoiseen noin 4 m/km. Koivuneva on suurimmaksi osaksi ojitettu, keskiosassa ojitus on kuitenkin melko harvaa. Suon vedet valuvat länsipuolella virtaavaan Haukilamminojaan, mitä pitkin vedet virtaavat Hulppojärveen, siitä Rajaojan, Vähäjärven ja Majaojan kautta Juurijärveen, edelleen Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen, siitä Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,2 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (69 %), hiesu (25 %) ja hieta (4 %). Suon keskiosassa on pohjalla liejua yli metrin paksuinen kerros.

Koivunevan tutkimuspisteistä on rämeellä 70 %, avosuolla 16 % ja turvekankaalla 14 %. Suon eteläosa on pääasiassa tupasvillarämemuuttumaa, keski- ja pohjoisosassa yleisimpiä ovat lyhytkorsineva- ja lyhytkorsinevarämemuuttuma. Reunoilla on mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 30 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on suon keskellä kitukasvuista ja harvaa, reunoilla tiheämpää ja varttuneempaa mäntyvaltaista sekametsää.

Koivunevan turpeista on rahkavaltaisia 71 % ja saravaltaisia 29 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 22 %, sararahkaturve (CS) 49 % ja rahkasaraturve (SC) 29 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 38 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 7 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 5 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskiosassa on yli metrin paksuudelta heikosti maatunutta rahkavaltaista pintaturvetta, josta yli puolet koostuu *Cuspidata*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen turpeen lisätekijä tässä kerroksessa. Kerroksen alla on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on erittäin vähän. Koivunevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Koivunevan heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros on laadultaan heikko, ja soveltuu parhaiten ympäristöturpeen raaka-aineeksi. Yhtenäisellä 19 ha:n laajuisella yli 1,5 m syvällä alueella on noin 0,17 milj. suo-m^3 H1–4-maatunutta turvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,29 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaan kuuluu laatuluokkaan M50, A4.0, Q6.0, S0.15.

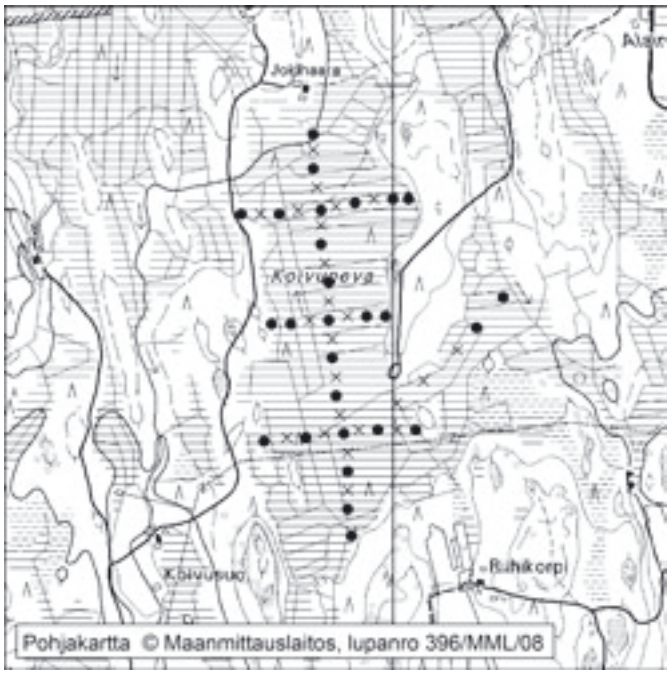

Kuva 68. Koivunevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

62. Koivusuo

Koivusuo (kl. 2213 01, x = 6861,7, y = 2469,6) sijaitsee noin 41 km Ikaalisten keskustasta koilliseen. Se rajoittuu mäkiseen hiekka- ja moreenimaastoon. Suon pohjois-, itä- ja eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 30 tutkimuspistettä ja 19 syvyyspistettä (kuva 69). Tutkimuspisteitä on 6,1/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 49 ha, yli 1 m syvän alueen 25 ha, yli 1,5 m syvän 17 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 140–145 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 4 m/km. Koivusuo on kokonaan ojitettu. Suon halki kulkeva Haukilamminoja laskee länteen Hulppojärveen, ja siitä vedet virtaavat Rajaojan, Vähäjärven ja Majaojan kautta Juurijärveen, edelleen Hirvijärven ja Myllyjoen kautta Vahojärveen, siitä Vahojoen, Sipsiönjärven ja Ohistonlammen kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.585, Juurijärven–Hulppojärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (49 %), savi (35 %), hiesu (6 %) ja hieta (6 %). Suon länsiosassa on pohjalla liejua paikoin yli 2 m paksu kerros.

Koivusuon tutkimuspisteistä on rämeellä 53 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 43 %. Suon keskiosa on pääasiassa tupasvillarämemuuttumaa. Paikoin on isovarpurämemuuttumaa. Reunaosissa ovat puolukka- ja mustikkaturvekangas yleisiä. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 7 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on pääasiassa keskitiheää, paikoin tiheääkin pinotavara- ja tukkipuuasteen mäntyvaltaista metsää. Monin paikoin männyn ja koivun sekapuusto on yleinen.

Koivusuon turpeista on rahkavaltaisia 59 % ja saravaltaisia 41 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 34 %, sararahkaturve (CS) 25 %, saraturve (C) 3 % ja rahkasaraturve (SC) 38 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 24 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 21 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasara- ja sararahkaturvetta. Puun jäännökset ovat pohjakerroksessa yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,1. Liekoja on vähän.

Koivusuon keskiosassa on noin 7 ha:n laajuinen alue, joka soveltuu pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon. Turpeen keskimaatuneisuus ei kuitenkaan ole kovin korkea. Alueella on noin 0,18 milj. suo-m^3 tuotantokelpoista turvetta.

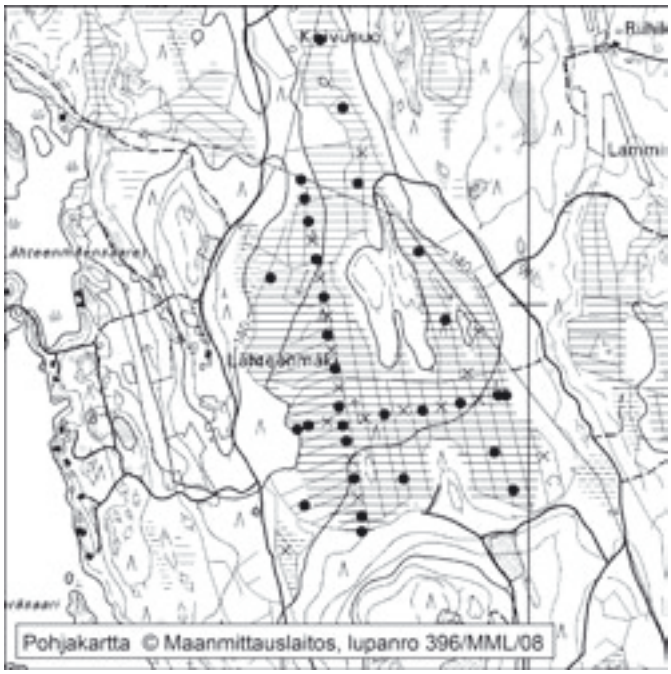

Kuva 69. Koivusuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

63. Alinen Hähkälammi

Alinen Hähkälammi (kl. 2124 03, x = 6856,5, y = 2469,2) sijaitsee noin 37 km Ikaalisten keskustasta itään, osittain Ylöjärven puolella. Se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Suon keskellä on Alinen Hähkälammi (125,4 m mpy). Suon poikki kulkee kylätie. Suolla on 8 tutkimuspistettä, yhteensä 3,1/10 ha (kuva 70). Suon kokonaispinta-ala on 26 ha, yli 1 m syvän alueen 15 ha, yli 1,5 m syvän 11 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 126–128 m, ja pinta viettää lammen suuntaan. Alinen Hähkälammi on kokonaan ojitettu. Suon vedet laskevat länteen ja luoteeseen Hihkiönjokeen, siitä Vahojärven, Vahojoeen ja Sipsiöjärven kautta Kyrösjärveen ja edelleen Kyröskosken, Kirkkojärven, Mahnalanselän, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.581, Sipsiönjärven–Vahojärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,8 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalaji on pääasiassa savea, reunoilla moreenia. Liejua on pohjalla lähes koko suon alueella keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Alisen Hähkälammin tutkimuspisteistä on rämeellä 63 %, avosuolla 12 % ja turvekankaalla 25 %. Yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme- ja isovarpurämemuuttuma sekä puolukkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 6 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on yleensä keskitiheää pinotavara- tai tukkipuuasteen männikköä, jonka seassa on paikoin runsaasti koivua.

Alisen Hähkälammin turpeista on rahkavaltaisia 84 %, saravaltaisia 14 % ja ruskosammalvaltaisia 2 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 45 %, sararahkaturve (CS) 39 %, saraturve (C) 2 %, rahkasaraturve (SC) 12 % ja sararuskosammalturve (CB) 2 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 48 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä 23 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros, jonka alla on yleensä maatuneempaa rahkavaltaista turvetta. Tupasvillan jäännökset ovat erittäin yleinen turpeen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,7. Liekoja on kohtalaisesti.

Alinen Hähkälammi ei sovellu turvetuotantoon suon keskellä sijaitsevan lammen takia.

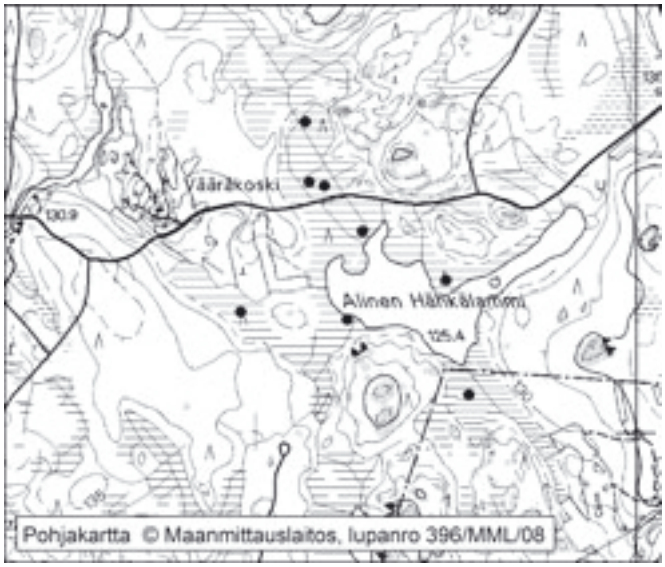

Kuva 70. Alisen Hähkälammen tutkimuspisteet.

64. Kaletonlampi

Kaletonlampi (kl. 2213 04, x = 6860,5, y = 2474,4) sijaitsee noin 38 km Ikaalisten keskustasta itään. Se rajoittuu mäkiseen moreenimaastoon. Keskellä on Kaleton-lampi (156,9 m mpy). Suon kaakkoisosaan ulottuu metsäautotie. Suolla on 31 tutkimuspistettä ja 27 syvyyspistettä (kuva 71). Tutkimuspisteitä on 8,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 38 ha, yli 1 m syvän alueen 27 ha, yli 1,5 m syvän 21 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 157–160 m, ja pinta viettää Kaleton-lampeen. Suo on harvakseltaan ojitettu. Kaleton-lammesta on laskuoja Jokijärveen, mistä vedet virtaavat Pitkäjärven, Parkusojan, Parkusjärven ja Heinäjoen kautta Kuusjärveen, edelleen Jakaman ja Vankaveden kautta Näsijärveen, Tammerkosken kautta Pyhäjärveen ja edelleen Nokianvirran, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.343, Parkusjoen yläosan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 6,0 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (64 %), savi (26 %), hiekka (5 %) ja kallio (5 %). Liejua on suon pohjalla lammen rannalla alle puolen metrin paksuinen ja kaakkoislahdekkeessa jopa yli metrin kerros.

Kaletonlammen tutkimuspisteistä on rämeellä 83 %, avosuolla 10 % ja turvekankaalla 7 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttuma. Paikoin on lyhytkorsinevarämemuuttumaa. Reunaosissa on kangasrämemuuttuma yleinen. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 17 % ja mättäiden korkeus 1,5 dm. Puusto on pääasiassa keskitiheää riukuasteen mäntyä.

Kaletonlammen turpeista on rahkavaltaisia 82 % ja saravaltaisia 18 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 48 %, sararahkaturve (CS) 34 % ja rahkasaraturve (SC) 18 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 24 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 3 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut pintarahkakerros, joka koostuu suureksi osaksi *Acutifolia-* ja *Palustria*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Syvemmällä on hyvin maatunutta rahka- ja sararahkaturvetta. Pohjalla on yleensä saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,9. Liekoja on vähän.

Suon keskellä sijaitseva Kaleton-lampi heikentää oleellisesti suon soveltuvuutta turvetuotantoon.

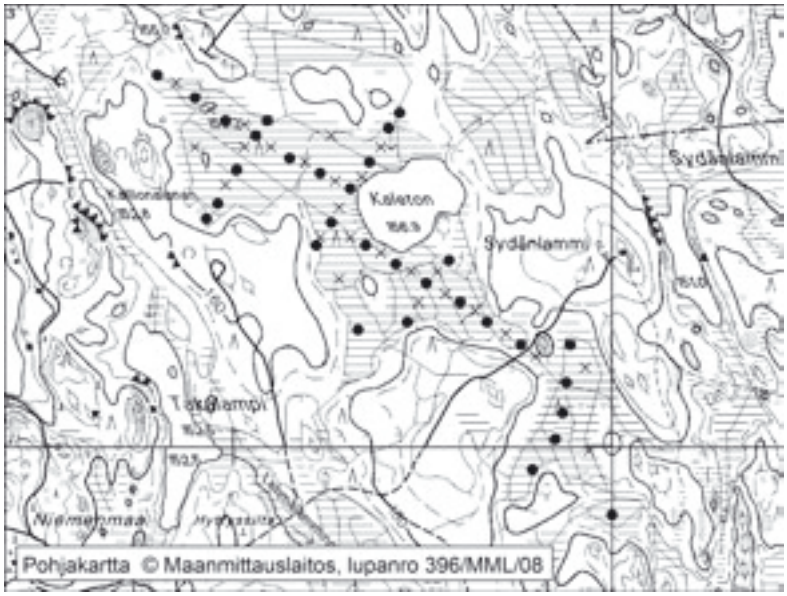

Kuva 71. Kaletonlammen tutkimus- ja syvyyspisteet.

65. Koivuneva

Koivuneva (kl. 2124 06, x = 6857,5, y = 2476,5) sijaitsee noin 44 km Ikaalisten keskustasta itään. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon länsi- ja pohjoisreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 8 tutkimuspistettä, yhteensä 3,3/10 ha (kuva 72). Suon kokonaispinta-ala on 24 ha, yli 1 m syvän alueen 14 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 9 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 145–149 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 8 m/km. Koivuneva on harvakseltaan ojitettu. Kuivatusmahdollisuudet ovat melko hyvät. Suon vedet virtaavat ojia pitkin kaakkoon Parkusojaan, siitä Parkusjärven, Pitkäjärven ja Heinäjoen kautta Kuusjärveen, edelleen Jakaman ja Vankaveden kautta Näsijärveen, Tammerkosken kautta Pyhäjärveen ja edelleen Nokianvirran, Kuloveden, Rautaveden ja Liekoveden kautta Kokemäenjokeen. Suo kuuluu vesistöalueeseen 35.342, Parkusjoen alaosan alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,6 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat moreeni (63 %), hiekka (25 %) ja savi (12 %). Liejua on suon pohjalla eteläosassa alle puolen metrin paksuinen kerros.

Koivunevan tutkimuspisteistä on rämeellä 12 %, korvessa 38 % ja turvekankaalla 50 %. Yleisimmät suotyypit ovat varsinainen korpimuuttuma, tupasvillarämemuuttuma ja erilaiset turvekankaat. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 3 % ja mättäiden korkeus 2,0 dm. Puusto on keskitiheää tukkipuuasteen sekapuustoa.

Koivunevan turpeista on rahkavaltaisia 23 % ja saravaltaisia 77 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 12 %, sararahkaturve (CS) 11 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 76 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 3 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä 9 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on hyvin ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,1. Liekoja on kohtalaisesti.

Koivunevalla on kookas tukkipuusto. Turpeen maatumisaste ei ole kovin korkea. Pienimuotoinen energiaturvetuotanto on suolla mahdollista.

Kuva 72. Koivunevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

TULOSTEN TARKASTELU

Suot ja turvekerrostumat

Ikaalisten maapinta-ala on 752 km^2. Peruskartoilta tehdyssä soiden pinta-alamittauksissa geologisia, 20 ha ja sitä suurempia, soita on kunnassa 4 695 ha (Virtanen ym. 2003), mikä on 6,2 % maa-alasta.

Ikaalisten suot kuuluvat suuralueellisesti Sisä-Suomen viettokeitaisiin, jossa tyypilliset keidassuot ovat pinnan- ja pohjanmuodoltaan johonkin suuntaan viettäviä. Suurin suoalue on 403 ha:n laajuinen Isoneva (5). Muita laajoja soita ovat Unnanneva (31), Isoneva (14) ja Lauttaneva (27). Tutkittujen soiden keskikoko on 62 ha, mutta koko vaihtelee huomattavasti. Suot sijaitsevat eri puolilla kuntaa, painottuen kuitenkin länsi- ja koillisosaan.

Hämeenkankaaseen ja Vatulanharjuun rajoittuville soille on ominaista ohut turvekerros ja hiekka- tai hietapohja. Muualla useimmat suot sijaitsevat mäkisen ja kallioisen moreenimaaston painanteissa, jolloin soille on ominaista rikkonainen muoto ja epätasainen pohja. Turvepaksuus voi paikoin olla pienellä alueella 5–7 m.

Tutkituilla soilla tehtiin kaikkiaan 3 143 suotyyppihavaintoa. Yleisimpiä suotyyppejä ovat erilaiset räme et, joita on 64 % pinta-alasta (suokohtaisesti pinta-aloihin painotettu keskiarvo). Rämetyypeistä yleisimpiä ovat rahkaräme, isovarpuräme ja tupasvillaräme. Avosoita eli nevoja on 11 % ja korpia 5 % pinta-alasta. Lyhytkorsineva ja rahkaneva ovat useimmin esiintyviä nevatyyppejä.

Ojikkovaiheessa olevaa suota on 19 % tutkitusta suopinta-alasta ja muuttumavaiheessa on 43 %. Luonnontilaisen suon osuus on 18 %. Turvekankaiden, vanhojen turvepehkun nostoalueiden ja turvepeltojen osuus on yhteensä 20 %. Ojituksen vaikutuksen alaista suota on havainnoista kaikkiaan 82 %. Kaikki tutkitut suot ovatkin joko kokonaan tai ainakin osittain ojitettuja, mutta joidenkin soiden keskiosat ovat luonnontilassa, vaikka reunoilla on ojitusta. Suot ovat kasvillisuudeltaan yleensä melko karuja. Laajimmat suurimmaksi osaksi luonnontilaiset suot ovat Kouranneva (37) ja Ahvenlamminneva (29). Lisäksi Isonevalla (14) ja Jouhinevalla (15) on laajahkoja ojittamattomia alueita.

Ikaalinen kuuluu Kokemäenjoen vesistöalueeseen (nro 35) (Ekholm 1993). Valtaosa soista sijoittuu Ikaalisten reitin valuma-alueelle (35.5). Osa soista sijaitsee Näsijärven-Ruoveden alueella (35.3) ja Kokemäenjoen alueella (35.1). Monille alueen soille on ominaista, että vedet kulkeutuvat hyvin monimutkaisesti useiden ojien, purojen, pienten jokien, lampien ja järvien kautta ennen kuin ne saavuttavat Kokemäenjoen. Useimpien soiden kuivatusmahdollisuudet turvetuotannon kannalta ovat melko hyvät. Jotkin suot rajoittuvat kuitenkin vesistöön, tai niillä on yksi tai useampi lampi.

Taulukossa 1 esitetään tutkittujen soiden turvemäärät pääturvelajin ja maatuneisuuden mukaan. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen (S) pintaturpeen (H1–4) osuus on 20 % koko turvemäärästä. Yli 1,5 m syvällä alueella sen osuus on 21 %. Koko turvemäärästä 70 % on yli 1,5 m syvällä alueella.

Ikaalisissa tutkittujen soiden turpeen keskipaksuus on 1,4 m, josta heikosti (H1–4) maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen paksuus on 0,3 m. Suot ovat hieman ohuempiturpeisia kuin Pirkanmaalla keskimäärin, missä tutkittujen soiden turpeen keskipaksuus on 1,7 m (Virtanen ym. 2003). Yli 1,5 m syvän alueen osuus tutkitusta suoalasta on 39 %. Tutkittujen soiden yli metrin syvyisten alueiden turvekerrostuman keskipaksuus on 2,2 m, yli 1,5 m syvien 2,5 m ja yli 2 m syvien alueiden 2,7 m. Suurin havaittu pistekohtainen turvepaksuus, 7,4 m, on Hoseuslammella (58).

Taulukko 1. Ikaalisissa tutkittujen soiden turvemäärät eri syvyysalueilla.

Syvyysalue	Pinta-ala ha	Pintarahka (S) milj. suo-m^3 H1–3	H4	Muu turve S H5-10 C H1-10 milj. suo-m^3	Yhteensä milj. suo-m^3
Kokonaissuoala	4 039	4,63	6,85	46,21	57,69
Yli 1 m syvä alue	2 205	3,84	5,79	38,08	47,71
Yli 1,5 m syvä alue	1 584	3,24	5,20	31,84	40,28
Yli 2 m syvä alue	1 076	2,57	4,14	24,85	31,56

Tutkituissa soissa rahkavaltaisen turpeen osuus on 54 %, kun se Pirkanmaalla on keskimäärin 53 % (Virtanen ym. 2003). Saravaltaisten turpeiden osuus on 46 %. Alueen soille on tyypillistä vaihtelevan paksuinen heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintakerros, jossa on usein maatuneempia rahkaturvelinssejä ja -kerroksia. Pintakerros koostuu vaihtelevasti *Cuspidata*- ja *Acutifolia*-ryhmien rahkasammalien jäänteistä, ensin mainitun ryhmän ollessa yleensä enemmistönä. *Palustria*-ryhmän rahkasammalien jäänteitä on paikoin kohtalaisesti. Tupasvillaa on yleisesti turpeen lisätekijänä. Heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros on selvästi ohuempi, kuin kunnan sijainti keidassuoalueella antaisi olettaa.

Rahkasammalkoostumus on tutkittu heikosti maatuneesta (H1–3) pintaturvekerroksesta 47 suosta, joiden yhteispinta-ala on 2 344 ha. Tutkittujen soiden pintaturpeesta 44 % koostuu *Cuspidata*-ryhmän, 25 % *Acutifolia*-ryhmän ja 10 % *Palustria*-ryhmän sammalien jäänteistä. Määrittelemätöntä rahkaturvetta on 9 %, tupasvillan jäänteitä 7 % ja muita turvetekijöitä 5 % pintaturpeesta.

Heikosti (H1–4) maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen alla on yleensä kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu yleensä sarapitoiseksi tai -valtaiseksi. Joillakin soilla sarapitoinen tai -valtainen turve ulottuu lähelle pintaa. Pohjaturpeessa puun jäännökset ovat tyypillinen lisätekijä.

Suokohtaisesti turvemääriin painotettu turpeen keskimaatuneisuus on 5,7 (von Postin kymmenasteikko). Heikosti (H1–4) maatuneen rahkavaltaisen pintaturvekerroksen keskimaatuneisuus on 3,3 ja maatuneemman pohjaosan 6,3.

Turvekerroksessa olevan lahoamattoman puuaineksen eli liekojen määrä on suurimmilla tutkituilla soilla yleensä alhainen, mutta monilla pienillä ja usein metsäisillä soilla liekoisuus on paikoin korkea. Korkea liekoisuus (yli 3 %) aiheuttaa lisäkustannuksia turvetuotannossa, varsinkin jos kyseessä on pientuotanto tai tilakohtainen palaturvetuotanto. Nykyisillä tuotantomenetelmillä se ei kuitenkaan ole este tuotannon aloittamiselle.

Tutkittujen soiden yleisin pohjamaalaji on moreeni, jota esiintyy 42 %:ssa suoalasta (suokohtaisesti pinta-aloihin painotettu keskiarvo). Hiekkaa esiintyy 23 %:ssa suoalasta, savea 13 %:ssa, hietaa 12 %:ssa, hiesua 9 %:ssa ja kalliota 1 %:ssa.

Liejua on havaittu useimpien (53 kpl) soiden pohjalla. Liejukerrokset ovat paikoin paksuja ja laajaalaisia. Tutkittujen soiden tutkimuspisteistä laskettu ja pinta-aloihin painotettu liejun esiintymisprosentti on 17. Liejuja on soiden pohjalla kaikkiaan noin 687 ha:n laajuisella alueella. Lieju on merkkinä suon synnystä vesistön umpeenkasvun tuloksena.

Laboratoriomääritysten tulokset

Laboratoriomäärityksiä varten Ikaalisissa otettiin 13 suosta yhteensä 18 näytepisteeltä 233 turvenäytettä. Turpeiden keskimääräinen pH-arvo on 4,1. Pintaturve on happamampaa kuin syvemmällä oleva turve. Samoin rahkavaltaiset turpeet ovat saravaltaisia happamampia. Keskimääräinen tuhkapitoisuus on 2,5 % kuivapainosta. Tuhkapitoisuudet ovat joitakin pohjanäytteitä lukuun ottamatta alhaisia.

Turpeen vesipitoisuus riippuu mm. turvelajista, maatuneisuudesta sekä suon ojituksesta. Keskimääräinen vesipitoisuus on 90,9 % märkäpainosta. Turpeen tiheydellä eli kuiva-aineen määrällä tarkoitetaan sitä, minkä verran luonnontilassa olevassa tilavuusyksikössä on kuiva-ainetta. Suhde ilmaistaan tavallisesti kilogrammoina suokuutiometriä kohti. Ikaalisten soissa on kuiva-ainetta keskimäärin 85 kg/suo-m^3.

Suossa olevan turpeen kuiva-ainepitoisuuteen vaikuttaa ennen kaikkea vesipitoisuus sekä maatuneisuus ja turvelaji. Turpeen kuiva-ainemäärä on tärkein vaikuttaja suokuution energiasisältöä laskettaessa. Ojitetun suon pintaosan turpeen energiasisältö tilavuusyksikköä kohden on usein selvästi korkeampi luonnontilaiseen suohon verrattuna.

Energiaturpeen yhtenä tärkeänä kelpoisuuden mittana on sen tehollinen lämpöarvo. Se riippuu turvelajista, maatuneisuudesta, tuhkapitoisuudesta sekä vesipitoisuudesta. Tutkittujen soiden turvemääriin painotettu keskimääräinen tehollinen lämpöarvo kuivalla turpeella on 20,7 MJ/kg. Vastaava arvo 50 %:n kosteudessa on 9,1 MJ/kg.

Turpeen keskimääräinen rikkipitoisuus on 0,14 % kuivapainosta. Energiaturpeen laatuohjeen (liite 4) mukaan todellinen rikkipitoisuus tulee ilmoittaa, mikäli se ylittää arvon 0,50 %. Rikkipitoisuus nousee yleensä jonkin verran suon pohjalla, ja varsinkin järviruoko turpeen lisätekijänä kohottaa arvoja.

Soiden soveltuvuus turvetuotantoon

Ikaalisissa on nykyisin turvetuotannossa viisi tutkittua suota: Haukkaneva (26), Lauttaneva (27), Vatilähteenneva (28), Lauttalamminneva (29) ja Heinikeidas (30), jotka sijaitsevat kunnan luoteisosassa lähellä Jämijärven rajaa. Suot on tutkittu vuosina 1982 ja 1983. Lisäksi monella suolla on merkkejä kuiviketurpeen (turvepehkun) nostosta, joka on lopetettu vuosikymmeniä sitten.

Turvetuotantoalueen muodostamista hankaloittaa joidenkin soiden rikkonainen muoto ja mineraalimaa- tai kalliosaarekkeet. Joillakin soilla on lampia, tai ne rajoittuvat vesistöön. Muutama suo rajoittuu suojelualueeseen tai osa suosta kuuluu suojelun piiriin.

Ikaalisissa 32 tutkittua suota soveltuu turvetuotantoon turvelajin, maatuneisuuden ja turvemäärän perusteella (kuva 73, taulukko 2). Suon pintakerroksesta on ensin nostettavissa kasvu- tai ympäristöturvetta 13 suosta, minkä jälkeen loppuosa turpeesta soveltuu energiaturvetuotantoon. Taulukossa 2 lueteltujen soiden lisäksi on joillakin soilla pienialaisia, lähinnä tilakohtaiseen turvetuotantoon soveltuvia alueita, joista ei ole erikseen laskettu tuotantokelpoista turvemäärää. Turvetuotantoon (sekä kasvu- että energiaturve) soveltuvien alueiden yhteispinta-ala on 705 ha.

Kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuu 13 suota, joiden tuotantokelpoinen pinta-ala on yhteensä 167 ha. Tuotantokelpoiset, heikosti maatuneet pintaturvevarat ovat 1,75 milj. suo-m^3. Turve soveltuu lähinnä vaalean kasvuturpeen tai kuivike- ja imeytysturpeen (ympäristöturve) raaka-aineeksi. Hyvälaatuista viljelyturvetuotantoon soveltuvaa aluetta ja turvetta on vähän.

Energiaturvetuotantoon soveltuvaa aluetta on 32 suolla, ja tuotantokelpoinen pinta-ala on 705 ha. Kunnassa on 19 suolla yhteensä 349 ha aluetta, joka soveltuu pelkästään energiaturvetuotantoon. Muilla alueilla on hyödynnettävä ensin heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros kasvu- tai ympäristöturpeena. Tuotantokelpoisen energiaturpeen kokonaismäärä on 13,87 milj. suo-m^3, ja kuivan turpeen energiasisältö on 7,72 milj. MWh. Jyrsinturpeelle lasketussa tuotantokosteudessa (50 %) energiasisältö on 6,78 milj. MWh, jolloin yhden suokuution keskimääräinen energiasisältö on 0,49 MWh. Palaturpeen tuotantokosteuteen (35 %) laskettuna suokuution energiasisältö on noin 5,5 % korkeampi. Koska energiaturpeen laatuvaatimukset ovat melko väljät, on kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon suositeltuja pintakerroksia mahdollista käyttää myös energiaturpeen raaka-aineeksi.

Haukkanevan (26), Lauttanevan (27), Vatilähteennevan (28), Lauttalamminnevan (29) ja Heinikeitaan (30) tuotantoon soveltuvia alueita ja tuotantokelpoisia turvevaroja ei ole laskettu mukaan tuotantoon soveltuvaan turvemäärään, koska suot ovat olleet jo pitkään turvetuotannossa, eikä jäljellä olevasta tuotantokelpoisesta turvemäärästä ole tietoa. Suot on aikanaan tutkittu ennen tuotannon aloittamista. Tiedot on merkitty suluissa taulukkoon 2. Näillä soilla on yhteensä 244 ha tuotantokelpoista aluetta.

Soista, joista on otettu näytteitä laboratoriomäärityksiä varten, ja jotka soveltuvat energiaturvetuotantoon, on määritetty Energiaturpeen laatuohjeen (2006) mukaisesti laatuluokat tuhkapitoisuudelle (A), teholliselle lämpöarvolle (Q) ja rikkipitoisuudelle (S). Oletuksena on ollut, että turpeen kosteus on 50 % (M50). Useimmat suot sijoittuvat tuhkapitoisuuden perusteella luokkiin A2.0 ja A4.0, tehollisen lämpöarvon perusteella luokkaan Q8 ja rikkipitoisuuden perusteella luokkiin S0.15 ja S0.20. Mikäli heikosti maatunutta pintaturvetta käytetään energiaturpeena, sen lämpöarvoluokka on usein Q6. Ilmoitetut laatuluokat ovat lähinnä suuntaa antavia.

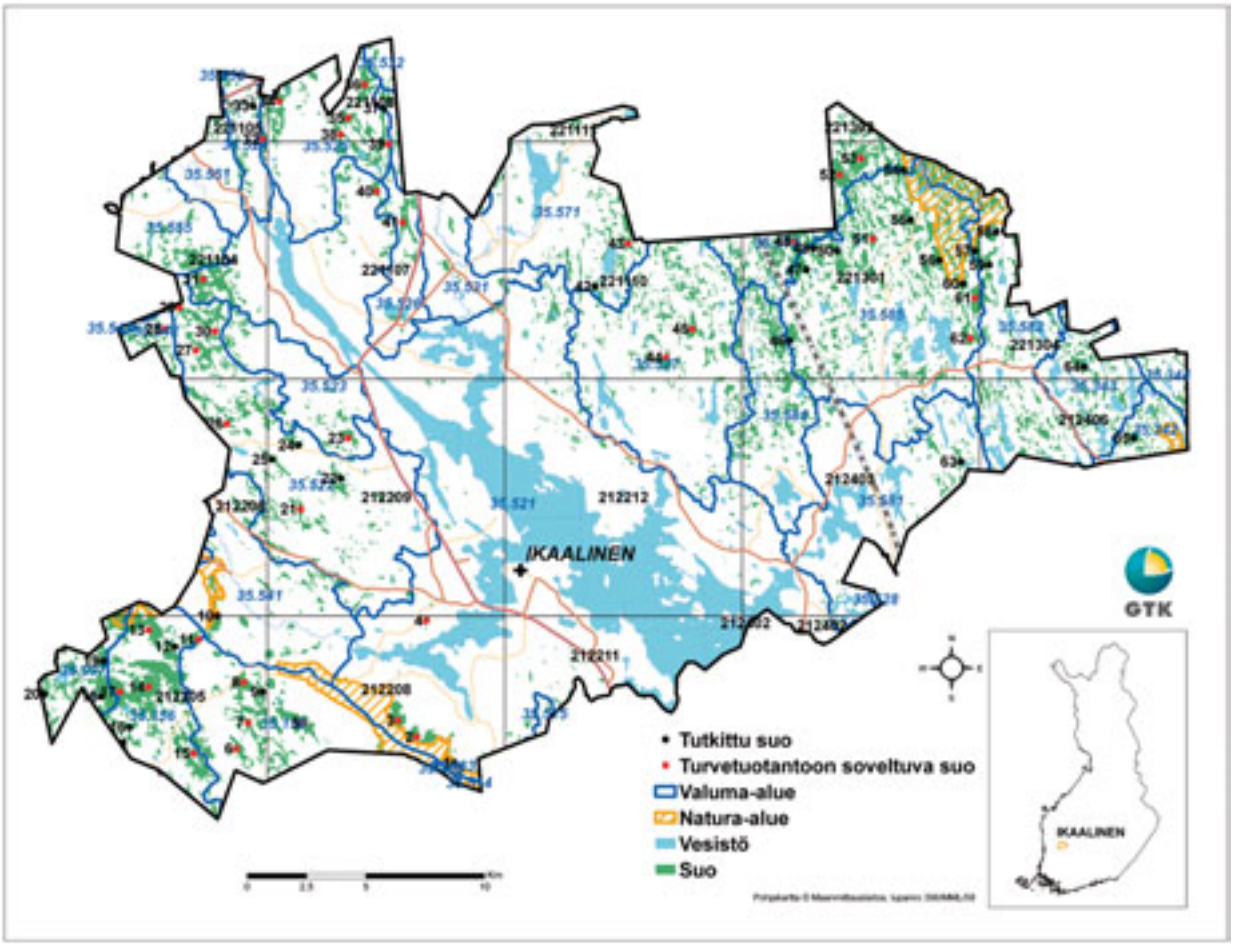

Kuva 73. Turvetuotantoon soveltuvat suot Ikaalisissa.

Taulukko 2. Turvetuotantoon soveltuvat suot Ikaalisissa.

Nro	Suon nimi	Energiaturve			Kasvu- ja ympäristöturve	
		Tuotanto-kelp. pinta-ala ha	Tuotanto-kelp. turvemäärä milj. suo-m^3	Energiasis. 50 %:n kosteudessa milj. MWh	Tuotanto-kelp. pinta-ala ha	Tuotanto-kelp. turvemäärä milj. suo-m^3
2	Ulvaansuo	15	0,21	0,11	0	
3	Hosiaiskorpi	29	0,44	0,19	0	
4	Isoneva	7	0,06	0,04	7	0,08
5	Isoneva	42	1,01	0,53	0	
6	Sunttineva	16	0,34	0,15	0	
7	Porrasneva	24	0,53	0,17	0	
8	Silmäkkeenneva	30	0,81	0,39	0	
11	Vainiokeidas	15	0,11	0,06	15	0,18
13	Vesisuo	5	0,07	0,04	0	
14	Isoneva	120	1,87	0,88	28	0,23
15	Jouhineva	30	0,75	0,40	0	
17	Tuuleksenneva	30	0,33	0,14	20	0,18
21	Susineva	7	0,14	0,06	7	0,14
23	Kurkisuo	18	0,50	0,29	0	
26	(Haukkaneva)	(29)	(0,49)	(0,27)	(29)	(0,29)
27	(Lauttaneva)	(100)	(1,10)	(0,45)	(100)	(0,97)
28	(Vatilähteenneva)	(45)	(1,04)	(0,43)	0	
29	(Lauttalamminneva)	(20)	(0,36)	(0,17)	0	
30	(Heinikeidas)	(50)	(1,00)	(0,53)	0	
31	Unnanneva	35	0,77	0,38	0	
32	Muurainneva	9	0,14	0,08	9	0,06
34	Kiimaneva	15	0,38	0,18	0	
35	Suovanneva	15	0,30	0,15	0	
36	Rajaneva	17	0,09	0,05	17	0,17
38	Vähäneva	14	0,24	0,14	0	
39	Isoneva	7	0,12	0,06	0	
40	Kouranneva	10	0,10	0,06	10	0,15
41	Levonsuo	20	0,42	0,17	5	0,08
43	Kivineva	10	0,35	0,19	0	
44	Rahkaneva	12	0,28	0,14	0	
45	Isoneva	20	0,54	0,29	0	
48	Parvilahdenneva	20	0,35	0,18	10	0,07
51	Kyntöneva	6	0,11	0,06	6	0,04
52	Latoneva	60	1,60	0,74	16	0,20
53	Rihkusenneva	23	0,44	0,22	0	
61	Koivuneva	17	0,29	0,15	17	0,17
62	Koivusuo	7	0,18	0,09	0	
	Yhteensä	**705**	**13,87**	**6,78**	**167**	**1,75**

Taulukko 3. Ikaalisissa tutkittujen soiden pinta-ala, heikosti maatuneen pintakerroksen paksuus, keskisyvyys, keskimaatuneisuus, kokonaisturvemäärä ja vesistöalueen numero.

Nro	Suon nimi	Karttalehti	Pinta-ala ha	Pinta-kerros H1–4S m	Keski-syvyys m	Keski-maatu-neisuus	Turvemää-rä milj. suo-m^3	Vesistöalueen numero
1	RUOKSAMONSUOT	2122 08	61	0,1	0,6	5,6	0,39	35.521
2	ULVAANSUO	2122 08	64	0,1	1,1	6,2	0,68	35.521
3	HOSIASKORPI	2122 08	65	0,1	1,1	6,3	0,74	35.521
4	ISONEVA	2122 08	11	0,9	1,8	5,4	0,20	35.521
5	ISONEVA	2122 08	403	0,0	0,7	6,0	2,77	35.159
6	SUNTTINEVA	2122 05	26	0,1	1,9	5,0	0,50	35.159
7	PORRASNEVA	2122 05	44	0,3	1,9	5,2	0,83	35.159
8	SILMÄKKEENEVA	2122 05	48	0,5	2,3	5,2	1,10	35.159
9	KORTTEENMÄENSUO	2122 05	50	0,2	0,7	5,7	0,36	35.159
10	KONKANKEIDAS	2122 05	60	0,3	1,1	5,5	0,69	35.541
11	VAINIOKEIDAS	2122 05	34	0,7	1,4	5,5	0,47	35.156
12	KORPINEVA	2122 05	39	0,0	1,0	6,3	0,41	35.156
13	VESISUO	2122 05	37	0,0	1,0	5,8	0,37	35.156
14	ISONEVA	2122 05	263	0,3	1,7	5,4	4,47	35.156
15	JOUHINEVA	2122 05	161	0,2	1,5	5,8	2,45	35.159
16	HEINILAMPI	2122 05	39	0,3	1,8	6,1	0,69	35.156
17	TUULEKSENNEVA	2122 05	55	0,8	2,1	5,1	1,17	35.156
18	RYTÖNEVA	2122 05	44	0,4	1,4	6,2	0,60	36.097
19	SEPÄNNEVA	2122 05	59	0,0	1,1	6,4	0,62	36.097
20	PIKKUJÄRVENKEIDAS	2122 05	27	0,4	2,0	5,8	0,54	36.097
21	SUSINEVA	2122 09	35	0,6	2,2	5,4	0,79	35.522
22	SAARISUO	2122 09	36	0,1	1,8	6,3	0,67	35.522
23	KURKISUO	2122 09	30	0,0	2,2	6,4	0,65	35.523
24	KAUPPIASNEVA	2122 09	17	0,7	2,0	5,4	0,33	35.522
25	POLVENNEVA	2122 09	18	0,8	2,2	5,3	0,40	35.522
26	HAUKKANEVA	2122 06	54	0,6	2,0	5,8	1,10	35.522
27	LAUTTANEVA	2211 04	168	0,6	1,8	5,2	3,01	35.522
28	VATILÄHTEENNEVA	2211 04	80	0,3	1,8	5,7	1,45	35.542
29	LAUTTALAMMINNEVA	2211 04	71	0,6	1,4	4,9	1,00	35.522
30	HEINIKEIDAS	2211 04	125	0,3	1,7	5,6	2,07	35.522
31	UNNANNEVA	2211 04	229	0,2	1,2	6,2	2,70	35.555
32	MUURAINNEVA	2211 05	18	0,4	1,6	5,7	0,29	35.525
33	PIKKUMÄENNEVA	2211 05	13	0	0,8	6,1	0,1	35.524
34	KIIMANEVA	2211 08	80	0,2	1,5	6	1,16	35.525
35	SUOVANNEVA	2211 08	65	0,1	1,2	6,6	0,78	35.525
36	RAJANEVA	2211 08	66	0,5	1,0	5,3	0,68	35.525
37	HUHDANNEVA	2211 08	45	0,2	0,7	6,2	0,32	35.531
38	VÄHÄNEVA	2211 08	38	0,1	1,5	7,1	0,57	35.525
39	ISONEVA	2211 07	85	0,1	1,2	6,6	1,05	35.525
40	KOURANNEVA	2211 07	37	0,4	1,6	5,9	0,59	35.521
41	LEVONSUO	2211 07	70	0,2	1,9	6,5	1,31	35.526
42	AHVENLAMMINNEVA	2211 10	29	0,2	1	6,3	0,3	35.571
43	KIVINEVA	2211 10	72	0,2	1,7	6	1,25	35.571
44	RAHKANEVA	2211 10	23	0,3	1,8	5,5	0,41	35.527
45	ISONEVA	2211 10	37	0,2	2,4	6,1	0,88	35.527
46	ISONEVA	2213 01	90	0,1	1,1	6,2	0,96	35.585
47	ÄMMÄNNEVA	2213 01	48	0,4	1,5	5,7	0,74	35.585
48	PARVILAHDENNEVA	2213 01	54	0,5	1,9	5,5	1,01	35.572
49	PUDOTUSNEVA	2213 01	41	0,1	1,2	5,9	0,49	35.585, 35.572
50	ISONEVA	2213 01	40	0,0	1,3	5,5	0,53	35.585
51	KYNTÖNEVA	2213 01	20	0,3	1,7	6,1	0,33	35.585
52	LATONEVA	2213 01	89	0,6	2,7	5,4	2,38	35.572
53	RIHKUSENNEVA	2213 01	71	0,2	1,2	5,6	0,86	35.572
54	MEKKONEVA	2213 01	45	0,7	1,6	4,6	0,71	35.572
55	SUSINEVA	2213 01	39	0,2	1,3	5,5	0,51	35.585
56	HIRVIHIEDANNEVA	2213 01	38	0,2	0,7	6,0	0,28	35.585
57	HOSEUSNEVA	2213 01	37	0,6	1,4	4,8	0,51	35.582
58	HOSEUSLAMPI	2213 04	30	0,2	2,5	6,1	0,74	35.582
59	SÄRKILAMPI	2213 04	43	0,1	1,1	5,8	0,48	35.582
60	HIRVIHARJUNSUO	2213 01	35	0,1	1,4	5,8	0,48	35.585
61	KOIVUNEVA	2213 01	51	0,4	1,4	5,6	0,72	35.585
62	KOIVUSUO	2213 01	49	0,1	1,3	5,9	0,62	35.585
63	ALINEN HÄHKÄLAMMI	2124 03	26	0,5	1,5	4,9	0,39	35.581
64	KALETONLAMPI	2213 04	38	0,6	1,6	5,8	0,62	35.343
65	KOIVUNEVA	2124 06	24	0,3	1,7	4,9	0,42	35.342
	YHTEENSÄ/KESKIM.		4039	0,3	1,4	5,7	57,69	

Soidensuojelu

Ikaalisten soista Hirvihiedanneva (56), Hoseusneva (57) ja Hoseuslampi (58) rajoittuvat Seitsemisen kansallispuistoon. Hirviharjunsuon (60) luoteisosa on kansallispuiston puolella. Lisäksi Konkankeidas (10) rajoittuu Hämeenkankaan harjujensuojelualueeseen. Suolla on paikoin vaateliaita suotyyppejä (lettoisuutta). Yleisesti ottaen Ikaalisissa tutkitut suot ovat melko karuja ja ojituksen vuoksi suotyypeiltään usein pitkälle alkuperäisestä muuttuneita.

Kiitokset

Ikaalisten turvetutkimusten maastotöihin osallistuivat kesällä 2002 tutkimusassistentit Kari Lehmuskoski ja Markku Moisanen, kausiapulainen Liidia Petrell sekä tutkimustyöntekijät Jouko Pöytälaakso, Heikki Raitaniemi ja Erkki Luukkonen. Aiempien vuosien kenttätutkimuksista ovat vastanneet geologit Carl-Göran Stén, Riitta Korhonen ja Markku Mäkilä. Laboratorionäytteet analysoi laboratorioapulainen Pirkko Böök GTK:n Otaniemen turvelaboratoriossa. Profiilikuvien valmistuksesta on vastannut kartanpiirtäjä Satu Moberg ja suokarttojen tulostuksesta tutkimusavustaja Tarja Tuurinmaa. Raportin on tarkastanut tutkija Jukka Häikiö ja taittanut Edita Prima Oy. Tekijät esittävät parhaat kiitoksensa kaikille raportin eri vaiheisiin osallistuneille.

KIRJALLISUUTTA

Ekholm, M. 1993. Suomen vesistöalueet. Vesi- ja ympäristöhallinnon julkaisuja. Sarja A 126. 163 s.

Energiaturpeen laatuohje 2006. Polttoaineluokitus ja laadunmääritys, näytteenotto ja ominaisuuksien määritys. Nordic Innovation Centre 2006. Nordtest, NT ENVIR 009. Method. 23 s.

Hänninen, P., Toivonen, T. ja Grundström, A. 1983. Turvetutkimustietojen laskentamenetelmät. Geologinen tutkimuslaitos, maaperäosasto, raportti P 13.4/83/131. 30 s.

Lappalainen, E., Stén, C.-G. ja Häikiö, J. 1984. Turvetutkimusten maasto-opas. Geologian tutkimuskeskus, Opas N:o 12. 62 s.

Lappalainen, E. ja Häikiö, J. 1985. Suomen suovarat. Geologian tutkimuskeskus, maaperäosasto, raportti P 13.4/85/148. 76 s.

Maa- ja metsätalousministeriö 1981. Valtakunnallinen soidensuojelun perusohjelma. 164 s. ja 1 liite.

Mäkilä, M. 1994. Suon energiasisällön laskeminen turpeen ominaisuuksien avulla. Geologian tutkimuskeskus, Tutkimusraportti 121. 84 s.

Suomen säädöskokoelma N:o 45-47, 1994. Maa- ja metsätalousministeriön päätös eräistä lannoitevalmisteista N:o 46. 164-174.

Toivonen, T. 1997. Heikosti maatuneen rahkaturpeen laatuluokitus. Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 308. 38 s.

Virtanen, K., Hänninen, P., Kallinen R.-L., Vartiainen, S., Herranen, T. & Jokisaari, R. 2003. Suomen turvevarat 2000. Geologian tutkimuskeskus, Tutkimusraportti 156. 101 s.

LIITTEET

LIITE 1

SUOKARTTA MIRE MAP SYMBOLS

Suon ja mineraalimaan raja
Limit between peatland and mineral soil

Epämääräinen rantaviiva
Indefinite shore line

Joki River

Järvi tai lampi Lake or pond

Puro ja oja sekä veden virtaussuunta
Stream, ditch and flow direction

Pelto Field

Lohkare Boulder

Tie Road

Rautatie Railway

2m Syvyyskäyrä
Mire depth contour

Korkeuskäyrä
Regular contour

6,0 Keskimääräinen maatuneisuus
Average humification

3/14 Heikosti maatuneen rahka-valtaisen pintakerroksen / koko turvekerrostuman paksuus dm
Slightly humified Sphagnum predominant surface layer / entire peat layer in dm

P3 Hajapiste Scattered point

22 Turvekerrostuman paksuus dm
Thickness of peat in dm

Näytepiste
Sampling point

PROFIILIT PROFILES

Turvelajit Peat types

S Rahkaturve
Sphagnum peat

C Saraturve
Carex peat

B Ruskosammalturve
Bryales peat

CS Sararahkaturve
Carex–Sphagnum peat

SC Rahkasaraturve
Sphagnum–Carex peat

BC Ruskosammalsaraturve
Bryales–Carex peat

ER Tupasvilla
Eriophorum

TR Tupasluikka
Trichophorum

SH Suolevakko
Scheuchzeria

ML Sinisheina
Molinia

EQ Korte
Equisetum

SP Järvikaisla
Scirpus

PR Järviruoko
Phragmites

MN Raate
Menyanthes

N Varpuaines
Dwarf shrub

L Puuaines
Wood

Pohjamaalajit Bottom soils

LO Lohkareita
Boulders

MR Moreeni
Till

SR Sora
Gravel

HK Hiekka
Sand

HT Hieta
Fine sand

HS Hiesu
Silt

SA Savi
Clay

LJSA Liejusavi
Gyttja clay

KA Kallio
Rock

Liejut Gyttjas

SALJ Savilieju
Clay gyttja

JAMU Järvimuta
Lake mud

HDLJ Hienodetritusliieju
Fine detritus gyttja

KDLJ Karkeadetritusliieju
Coarse detritus gyttja

PILJ Piilevalieju
Diatom gyttja

PIMA Piimaa
Diatomite

LELJ Levälieju
Algal gyttja

KALJ Kalkkilieju
Calcareous gyttja

SMLJ Simpukkamaa
Shell gravel

Muita symboleja Other symbols

Hiilikerros
Coal layer

Saostuma
Precipitate

Rekurenssipinta
Recurrence surface

Veden pinta Surface of water

Liekoisuus Snags

3/2 Lieko-osumien maara 0–1/1–2 m:n syvyydessä
Amount of snags per 10 soundings at depth of 0–1 m and 1–2 m

Turpeen maatuneisuus Peat humification

H_{1-3}

H_4

H_{5-10}

LIITE 2

Suotyyppien sekä turpeen lyhenteet ovat seuraavat:

I AvosuotII

1.	Varsinainen letto	VL
2.	Rimpiletto	RIL
3.	Ruohoinen saraneva	RHSN
4.	Varsinainen saraneva	VSN
5.	Rimpineva	RIN
6.	Lyhytkortinen neva	LKN
7.	Kalvakkaneva	KN
8.	Silmäkeneva	SIN
9.	Rahkaneva	RN
10.	Luhtaneva	LUN

Rämeet

1.	Lettoräme	LR
2.	Ruohoinen sararäme	RHSR
3.	Varsinainen sararäme	VSR
4.	Lyhytkorsinevaräme	LKNR
5.	Tupavillaräme	TR
6.	Pallosararäme	PSR
7.	Korpiräme	KR
8.	Kangasräme	KGR
9.	Isovarpuräme	IR
10.	Rahkaräme	RR
11.	Keidasräme	KER

III Korvet

1.	Lettokorpi	LK
2.	Koivuletto	KOL
3.	Lehtokorpi	LHK
4.	Ruoho- ja heinäkorpi	RHK
5.	Kangaskorpi	KGK
6.	Varsinainen korpi	VK
7.	Nevakorpi	NK
8.	Rääseikkö	RAK

IV Muuttuneet suotyypit

1.	Ojikko	OJ
2.	Muuttuma	MU
3.	Karhunsammalmuuttuma	KSMU
4.	Ruohoturvekangas	RHTK
5.	Mustikkaturvekangas	MTK
6.	Puolukkaturvekangas	PTK
7.	Varputurvekangas	VATK
8.	Jäkäläturvekangas	JATK
9.	Kytöheitto	KH
10.	Pelto	PE
11.	Palaturpeen nostoalue	PTA
12.	Jyrsinturpeen nostoalue	JTA

Pääturvelajit

1.	Rahkaturve	S
2.	Sararahkaturve	CS
3.	Ruskosammalrahkaturve	BS
4.	Saraturve	C
5.	Rahkasaraturve	SC
6.	Ruskosammalsaraturve	BC
7.	Ruskosammalturve	B
8.	Rahkaruskosammalturve	SB
9.	Sararuskosammalturve	CB

Lisätekijät

1.	Tupasvilla (*Eriophorum*)	ER
2.	Puuaines (*Lignidi*)	L
3.	Varpuaines (*Nanolignidi*)	N
4.	Korte (*Equisetum*)	EQ
5.	Järviruoko (*Phragmites*)	PR
6.	Suoleväkkö (*Scheuchzeria*)	SH
7.	Tupasluikka (*Trichophorum*)	TR
8.	Raate (*Menyanthes*)	MN
9.	Siniheinä (*Molinia*)	ML
10.	Järvikaisla (*Scirpus*)	SP

LIITE 3

HEIKOSTI MAATUNEEN RAHKATURPEEN LAATULUOKITUS. GEOLOGIAN TUTKIMUSKESKUS Tapio Toivonen

Peruslähtökohta käyttökelpoiselle suolle:
Vähintään 5 ha:n laajuinen yhtenäinen alue. jossa on yli 0.6 m paksu pintakerros heikosti maatunutta rahkaturvetta. jonka keskimaatuneisuus on korkeintaan 3,0.

1-laatuluokka eli viljelyturve

Heikosti maatunutta (H1-3) turvetta. jossa on vähintään 90 % rahkasammalien jäännöksiä. Näistä yli 80 % täytyy kuulua Acutifolia-ryhmään. Acutifolia-turvetekijää on oltava koko turvemäärästä yli 72 %. Turveinventoinnissa heikosti maatunut rahkaturve jaetaan kolmeen ryhmään (A. Q. P). Lisätekijöinä saa paikallisesti olla tupasvillan. tupasluikan ja varpujen jäännöksiä. Tupasvillaturvetekijän määrä ei saisi ylittää 6 % eikä varputurvetekijän määrä 3 %. Muutamia ohuita maatuneempia rahkavaltaisia linssejä saa olla.

Laatuluokkaan 1 kuuluvaa turvetta on pääasiassa keidassuoalueen soissa. joiden vallitsevia suotyyppejä ovat rahkaneva. rahkaräme. keidasräme sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on runsasta. Mikäli suolla on sarapitoisia alueita. on ne rajattava käyttökelpoisen alueen ulkopuolelle. Vaihtokapasiteettimäärityksissä näytteiden keskiarvon tulee olla yli 100 mek/100 g.

Mikäli turve koostuu lähes puhtaasta H1-3 maatuneesta Acutifolia-turvetekijästä. eikä siinä ole juuri lainkaan havaittavissa varpujen jäännöksiä. ja turvekerros on vähintään 1 m paksu. voidaan puhua EKSTRA-laatuluokan viljelyturpeesta. Tällaiset turvealueet ovat harvinaisia.

1-laatuluokkaan sijoittuva suo ja turve soveltuu viljelyturpeen. vaalean kasvuturpeen sekä kuivike- ja imeytysturpeen raaka-aineeksi.

2-laatuluokka

Heikosti maatunutta (H1–4) turvetta. jossa on vähintään 80 % rahkasammalien jäännöksiä. Keskimaatuneisuus on korkeintaan H4. Maatuneempia 10-50 cm paksuja rahkavaltaisia linssejä saa olla. Turvetekijöiden kokonaismäärästä tulee yli 50 % kuulua Acutifolia- tai Palustria-ryhmään. Lisätekijöiden kokonaismäärä ei saa ylittää 20 %. Tyypillisiä suotyyppejä. joiden alueella on 2-laatuluokan turvetta. ovat 1-laatuluokan kohdalla mainittujen suotyyppien lisäksi isovarpuräme. lyhytkorsinevaräme ja silmäkeneva sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on yleensä runsasta. Tämä laatuluokka voidaan jakaa maatumisasteen perusteella kahteen alaluokkaan:

2a-laatuluokka
Maatumisaste on H1-3.

2b-laatuluokka
Maatumisaste on keskimäärin H4.

2-laatuluokkaan sijoittuva suo ja turve soveltuu osin vaalean kasvuturpeen (2a). osin tumman kasvuturpeen (2b) sekä kuivike- ja imeytysturpeen raaka-aineeksi.

3-laatuluokka

Tähän ryhmään kuuluu kaikki muu heikosti maatunut (H1–4) rahkavaltainen pintaturve. jossa on vähintään 80 % rahkasammalien jäännöksiä. Eli ryhmään kuuluu mm. lähes kaikki heikosti maatunut (H1–4). selvästi Cuspidata-valtainen rahkaturve. Tyypillisiä suotyyppejä. joiden alueella on 3-laatuluokan turvetta. ovat lyhytkorsineva. kalvakkaneva. lyhytkorsinevaräme ja tupasvillaräme sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on ojittamattomalla alueella vähäistä. Tämä laatuluokka voidaan jakaa maatumisasteen perusteella kahteen alaluokkaan:

3a-laatuluokka
Maatumisaste on H1-3.

3b-laatuluokka
Maatumisaste on keskimäärin H4.

Määrittelemätön rahkaturve sijoittuu aina 3-luokkaan. Raja 1- ja 2-luokan välillä on helppo. Se on suoraan luettavissa lannoitelaissa. 2- ja 3-luokan välistä rajaa ei ole missään määritelty. mutta käytännössä paksun heikosti maatuneen. selvästi Cuspidata-valtaisen pintaturpeen omaavat suot ovat jääneet yleensä hyödyntämättä. Edellä kuvatun luokituksen lisäksi voidaan suot esimerkiksi kunta- tai kuntainliittokohtaisessa tarkastelussa asettaa heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen sisältämien turvetekijöiden osuuksien perusteella paremmuusjärjestykseen. jolloin on entistä helpompi valita kiinnostavimmat suot lähemmän tarkastelun kohteeksi.

Liite 4 (1)

Taulukko 5. Laatuluokat palaturpeelle.

	Päätaulukko		
	Alkuperä	Turve	
	Kauppanimike	Palaturve	
Vaivoittavat	**Mitat** (mm)[a]		
	Muoto	Halkaisija (D) / pituus (L)	
	sylinteri 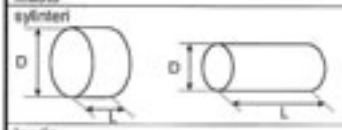	P40	≤ 40 mm ja L ≤ 5 x halkaisija
		P60	≤ 60 mm ja L ≤ 5 x halkaisija
		P80	≤ 80 mm ja L ≤ 5 x halkaisija
	kuutio 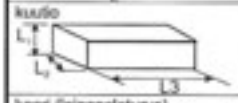	P30	L_1 ≤ 30 mm, L_2 ≤ 40 mm L_3 ≤ 200 mm
	kaari (lainepalaturve) 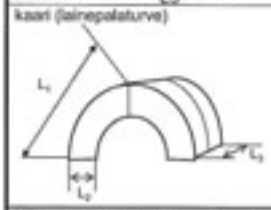	P70	L_1 ≤ 250 mm, L_2 ≤ 70 mm L_3 ≤ 250 mm
	Yliisuuret kappaleet (% painosta), yliisuurien kappaleiden enimmäispaino yksittäisessä kuormassa		
	OP0.5	≤ 0,5 %	
	OP1.0	≤ 1,0 %	
	Yliisuuret kappaleet, yksittäisen kappaleen suurin mitta ja ulottuvuuksien summa (mm)		
	MD300	300 mm ja ulottuvuuksien summa 450 mm	
	MD500	500 mm ja ulottuvuuksien summa 700 mm	
	MD700	700 mm ja ulottuvuuksien summa 900 mm	
	Kosteus (p-% saapumistilassa)		
	M30	20 ≤ M ≤ 30 %	
	M38	25 ≤ M ≤ 38 %	
	M47	30 ≤ M ≤ 47 %	
	M55	40 ≤ M ≤ 55 %	
	Tuhka (p-% kuiva-aineesta)		
	A2.0	≤ 2,0 %	
	A4.0	≤ 4,0 %	
	A6.0	≤ 6,0 %	
	A8.0	≤ 8,0 %	
	A10.0	≤ 10 %	
	A10.0+	> 10,0 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Tehollinen lämpöarvo saapumistilassa (MJ/kg (= MWh/t))[b, c]		
	Q14.0	≥ 14,0 (≥ 3,9 MWh/t)	vastaa M30-kosteusarvoa
	Q12.0	≥ 12,0 (≥ 3,3 MWh/t)	vastaa M38-kosteusarvoa
	Q10.0	≥ 10,0 (≥ 2,8 MWh/t)	vastaa M47-kosteusarvoa
	Q8.0	≥ 8,0 (≥ 2,2 MWh/t)	vastaa M55-kosteusarvoa
	tai energiatiheys saapumistilassa (E) (MWh/irto-m^3)		
	E1.30	≥ 1,30 MWh/irto-m^3	vastaa M30-kosteusarvoa
	E1.15	≥ 1,15 MWh/irto-m^3	vastaa M38-kosteusarvoa
	E1.00	≥ 1,00 MWh/irto-m^3	vastaa M47-kosteusarvoa
	E0.80	≥ 0,80 MWh/irto-m^3	vastaa M55-kosteusarvoa
	Hienoaineksen määrä (p-%, < 20 mm P40–P80-luokissa ja < 5 mm P30-luokassa) tuotannon jälkeen		
	F5.0	≤ 5,0 %	
	F10.0	≤ 10,0 %	
	F15.0	≤ 15,0 %	
	F15.0+	> 15,0 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Rikki (p-% kuiva-aineesta)		
	S0.15	≤ 0,15 %	
	S0.20	≤ 0,20 %	
	S0.25	≤ 0,25 %	
	S0.30	≤ 0,30 %	
	S0.35	≤ 0,35 %	
	S0.40	≤ 0,40 %	
	S0.45	≤ 0,45 %	
	S0.50	≤ 0,50 %	
	S0.50+	> 0,50 %, todellinen arvo ilmoitettava	
Opastavat	**Typpi** (p-% kuiva-aineesta)		
	N1.0	≤ 1,0 %	
	N1.5	≤ 1,5 %	
	N2.0	≤ 2,0 %	
	N2.5	≤ 2,5 %	
	N3.0	≤ 3,0 %	
	N3.0+	> 3,0 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Irtotiheys saapumistilassa (kg/irto-m^3)	Suositeltavaa ilmoittaa, jos palaturvetta myydään tilavuuden mukaan jossain seuraavista laatuluokista: (BD280, BD300), enintään BD550.	
	Kloori, Cl (p-% kuiva-aineesta)	Klooripitoisuus on suositeltavaa ilmoittaa jonain seuraavista laatuluokista: Cl 0.03, Cl 0.05 tai Cl 0.07, Cl 0.10 tai Cl 0.10+ (jos Cl > 0,10 %, todellinen arvo ilmoitettava).	
	Tuhkan sulamiskäyttäytyminen (hapettava ilmakehä), muodonmuutoslämpötila (DT) °C	DT on suositeltavaa ilmoittaa, mikäli lämpötila on <1100 °C. HUOM: Kaikki mitatut lämpötilat ja käytetyt testausmenetelmät (ISO tai CEN) on suositeltavaa ilmoittaa.	

[a] Lainepalaturpeen piirros esittää tuotantovaihetta. Toimituksessa turvepala katkeaa 2–4 osaan.

[b] Valitaan joko tehollinen lämpöarvo saapumistilassa tai energiatiheys.

[c] Tehollisen lämpöarvon (kuiva-aineesta) vähimmäisvaatimus ≥ 18 MJ/kg.

Liite 4 (2)

Taulukko 6. Laatuluokat jyrsinturpeelle.

	Päätaulukko		
	Alkuperä		Turve
	Kauppanimike		Jyrsinturve
Velvoittavat	**Ylisuuret kappaleet** [a]		
	Ylisuuret kappaleet (OP), paino (p-%), ylisuurien kappaleiden enimmäispaino yksittäisessä kuormassa		
	OP0.5	≤ 0,5 %	
	OP1.0	≤ 1,0 %	
	Ylisuuret kappaleet, yksittäisen kappaleen suurin mitta ja ulottuvuuksien summa (mm)		
	MD400	400 mm ja ulottuvuuksien summa 600 mm	
	MD750	750 mm ja ulottuvuuksien summa 1000 mm	
	MD1000	1000 mm ja ulottuvuuksien summa 1500 mm	
	Kosteus (p-% saapumistilassa) (liite E)		
	M45	40 ≤ M ≤ 45 %	yksittäisessä kuormassa enintään 50 %, vähintään 38 %
	M50	40 ≤ M ≤ 50 %	yksittäisessä kuormassa enintään 55 %, vähintään 38 %
	M55	45 ≤ M ≤ 55 %	yksittäisessä kuormassa enintään 60 %, vähintään 38 %
	M60	50 ≤ M ≤ 60 %	yksittäisessä kuormassa enintään 65 %, vähintään 38 %
	Tuhka (p-% kuiva-aineesta)		
	A2.0	≤ 2,0 %	
	A4.0	≤ 4,0 %	
	A6.0	≤ 6,0 %	
	A8.0	≤ 8,0 %	
	A10.0	≤ 10,0%	
	A10.0+	> 10,0 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Tehollinen lämpöarvo saapumistilassa (MJ/kg[b] = MWh/t)		
	Q10.0	≥ 10 MJ/kg (≥ 2,8 MWh/t)	vastaa M45-kosteusarvoa
	Q8.0	≥ 8 MJ/kg (≥ 2,2 MWh/t)	vastaa M50-kosteusarvoa
	Q6.0	≥ 6 MJ/kg (≥ 1,7 MWh/t)	vastaa M55-kosteusarvoa
	Q5.0	≥ 5 MJ/kg (≥ 1,4 MWh/t)	vastaa M60-kosteusarvoa
	Q5.0-	< 5,0 MJ/kg (< 1,4 MWh/t)	kosteuspitoisuus ≥ 60 p-%
	tai energiatiheys (E) (MWh/irto-m^3)[c]		
	E0.8	≥ 0,8 MWh/irto-m^3	vastaa M45-kosteusarvoa
	E0.7	≥ 0,7 MWh/irto-m^3	vastaa M50-kosteusarvoa
	E0.5	≥ 0,5 MWh/irto-m^3	vastaa M55-kosteusarvoa
	E0.4	≥ 0,4 MWh/irto-m^3	vastaa M60-kosteusarvoa
	Rikki (p-% kuiva-aineesta)		
	S0.15	≤ 0,15 %	
	S0.20	≤ 0,20 %	
	S0.25	≤ 0,25 %	
	S0.30	≤ 0,30 %	
	S0.35	≤ 0,35 %	
	S0.40	≤ 0,40 %	
	S0.45	≤ 0,45 %	
	S0.50	≤ 0,50 %	
	S0.50+	> 0,50 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Tuhkan sulamiskäyttäytyminen (hapettava ilmakehä), muodonmuutoslämpötila (DT) °C		
	DT on suositeltavaa ilmoittaa, jos lämpötila on <1100 °C. HUOM: Kaikki mitatut lämpötilat ja käytetyt testausmenetelmät (ISO tai CEN) on suositeltavaa ilmoittaa.		
Opastavat	**Typpi** (p-% kuiva-aineesta)		
	N1.0	≤ 1,0 %	
	N1.5	≤ 1,5 %	
	N2.0	≤ 2,0 %	
	N2.5	≤ 2,5 %	
	N3.0	≤ 3,0 %	
	N3.0+	> 3,0 %, todellinen arvo ilmoitettava	
	Kloori, Cl (p-% kuiva-aineesta)		Klooripitoisuus on suositeltavaa ilmoittaa jonain seuraavista laatuluokista: Cl 0.03, Cl 0.05 tai Cl 0.07, Cl 0.10 tai Cl 0.10+ (jos Cl > 0,10 %, todellinen arvo ilmoitettava).
	Irtotiheys saapumistilassa (kg/irto-m^3)		Suositeltavaa ilmoittaa, mikäli jyrsinturvetta myydään tilavuuden mukaan seuraavissa laatuluokissa: vähintään BD200, BD220, BD240, BD 350, enintään BD470.

[a] Mittojen numeeriset arvot viittaavat kappaleisiin, jotka läpäisevät mainitun kokoisen pyöreäreikäisen seulan (ISO-mitat). Todellisten kappaleiden mitat voivat poiketa näistä arvoista, erityisesti pituuden osalta.

[b] Katso myös liite D, jyrsinturpeen laadunvalintakaavio.

[c] Tehollista lämpöarvoa suositellaan käytettäväksi mieluummin kuin energiatiheyttä.

[d] Tehollisen lämpöarvon (kuiva-aineesta) vähimmäisvaatimus ≥ 18 MJ/kg.

VUOSIEN 1980 – 2007 AIKANA ILMESTYNEET TURVETUTKIMUSRAPORTIT

1. Erkki Raikamo (1980). Sysmän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 55 s.
3. Erkki Raikamo (1980). Hollolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 71 s.
5. Markku Mäkilä (1980). Tutkimus Toholammin soiden käyttökelpoisuudesta ja turpeen eri ominaisuuksien riippuvuuksista. 149 s.
6. Erkki Raikamo (1980). Kärkölän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 65 s.
7. Erkki Raikamo (1980). Koski HL:n turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 40 s.
8. Erkki Raikamo (1980). Hartolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 128 s.
10. Jukka Leino (1980). Rantasalmen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 81 s.
13. Erkki Raikamo (1980). Asikkalan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 63 s.
14. Erkki Raikamo (1980). Orimattilan ja Artjärven turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 70 s.
15. Erkki Raikamo (1980). Nastolan ja Lahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 57 s.
16. Erkki Raikamo (1980). Heinolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 64 s.
17. Erkki Raikamo (1980). Padasjoen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 76 s.
20. Eino Lappalainen ja Hannu Pajunen (1980). Lapin turvevarat, yhteenveto vuosina 1962 – 1975 Lapissa tehdyistä turvetutkimuksista. 229 s.
23. Erkki Raikamo (1980). Päijät-Hämeen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 110 s.
55. Carl-Göran Stén ja Timo Varila (1981). Raportti Punkalaitumen turvevaroista ja niiden käyttömahdollisuuksista. 67 s.
60. Helmer Tuittila (1981). Laitilan turvevarat. 150 s.
61. Jukka Leino (1981). Karttulassa tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 59 s.
62. Jukka Leino (1981). Pielavedellä tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 61 s.
63. Markku Mäkilä ja Tapio Toivonen (1981). Pyhäjärven (01.) turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 215 s.
64. Jukka Häikiö ja Hannu Pajunen (1981). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 58 s.
91. Helmer Tuittila (1982). Mynämäen turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 175 s.
98. Tapio Toivonen (1982). Pihtiputaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osaraportti Pihtiputaan soiden turvevarojen kokonaisinventoinnista. 73 s.
99. Jukka Häikiö, Jouko Saarelainen ja Pirjo Löytynoja (1982). Sotkamon kunnassa inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 84 s.
100. Ari Luukkanen (1982). Väliraportti Pielavedellä 1981 tutkittujen soiden turvevaroista ja niiden käyttökelpoisuudesta. 137 s.
105. Jukka Häikiö (1982). Tutkimus Kiimingin soista ja turvevaroista. 73 s.
106. Jukka Leino (1982). Joroisten turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 145 s.
109. Jukka Leino ja Juha Saarinen (1982). Tuupovaaran turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 283 s.
110. Carl-Göran Stén, Riitta Korhonen ja Lasse Svahnbäck. Petäjäveden karttalehden (2234) itäosan suot. Väliraportti Petäjävedellä, Korpilahdella , Jyväskylän mlk:ssa ja Jämsänkoskella tehdyistä turvetutkimuksista. 119 s.
113. Jukka Häikiö, Jouko Saarelainen ja Pirjo Löytynoja (1982). Kuhmon kunnassa tutkitut turvevarat ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. 141 s.
114. Erkki Raikamo ja Jouko Kokko (1982). Isojoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 287 s.
115. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1982). Kauhajoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. Loppuraportti Kauhajoen turvevarojen kokonaisinventoinnista. 311 s.
116. Timo Varila (1982). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa ll. 116 s.
118. Pauli Hänninen (1983). Pudasjärven inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 229 s.
119. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1983). Luumäen ja lähikuntien eräiden soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 83 s.
120. Helmer Tuittila (1983). Pöytyän turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 97 s.
121. Tapio Toivonen (1983). Jaalan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 88 s.
122. Kimmo Virtanen (1983). Tyrnävällä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 45 s.
123. Kimmo Virtanen ja Olli Ristaniemi (1983). Kuivaniemellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 169 s.
124. Jukka Leino (1983). Virtasalmen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 119 s.
125. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1990). Miehikkälän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Uusittu ja täydennetty painos. 109 s.
126. Juha Saarinen (1983). Jäppilän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 65 s.
127. Ari Luukkanen (1983). Pielavedellä 1981 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 196 s.
128. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1983). Karijoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 84 s.
129. Erkki Raikamo, Jouko Kokko ja Riitta Lappalainen (1983). Teuvan suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 179 s.
132. Jukka Leino (1983). Kerimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 85 s.
133. Kimmo Virtanen (1983). Pihtiputaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa II. Osaraportti Pihtiputaan soiden turvevarojen kokonaisselvityksestä. 94 s.

134. Jouko Kokko (1983). Karttalehdillä 2222 (Seinäjoki) ja 2311 (Lapua) v. 1982 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 111 s.
135. Jouko Kokko (1983). Ylihärmän suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 35 s.
136. Pauli Hänninen (1983). Pudasjärven inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa II. 138 s.
137. Jukka Häikiö, Hannu Pajunen ja Kimmo Virtanen (1983). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 100 s.
138. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1983). Jämijärven suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. 68 s.
139. Helmer Tuittila (1983). Yläneen turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 144 s.
140. Ari Luukkanen (1983). Juankosken turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 114 s.
141. Eino Lappalainen ja Tapio Toivonen (1984). Laskelmat Suomen turvevaroista. 104 s.
142. Matti Maunu (1983). Tervolassa vuonna 1982 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s.
143. Jouko Saarelainen (1984). Sonkajärven suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 254 s.
144. Matti Maunu (1984). Simossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
145. Jukka Leino (1984). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 107 s.
146. Olli Ristaniemi (1984). Petäjäveden kunnan länsiosan turvevarat. 108 s.
147. Olli Ristaniemi ja Carl-Göran Sten (1984). Petäjäveden kunnassa suoritetut turvetutkimukset. 12 s.
149. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1984). Ristijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
150. Hannu Pajunen (1984). Yli-Iissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 100 s.
152. Jukka Leino ja Juha Saarinen (1984). Haukivuorella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 62 s.
154. Tapio Muurinen ja Anne Nokela (1984). Kittilässä vuosina 1981 – 1983 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden tuotantokelpoisuus. 441 s.
156. Pauli Hänninen (1984). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 95 s.
157. Eino Lappalainen, Pauli Hänninen, Pekka Hänninen, Leevi Koponen, Jukka Leino, Heikki Rainio ja Raimo Sutinen (1984). Geofysikaalisten mittausmenetelmien soveltuvuus maaperätutkimuksiin. 36 s.
158. Tapio Toivonen (1984). Valkealan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 331 s.
159. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1984). Anjalankosken turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 280 s.
160. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1984). Elimäen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 53 s.
161. Markku Mäkilä, Kari Lehmuskoski ja Ale Grundström (1984). Savitaipaleen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 114 s.
162. Ari Luukkanen (1984). Pielavedellä 1982 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 85 s.
163. Juha Saarinen ja Riitta Lappalainen (1984). Jurvan suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 171 s.
164. Hannu Pajunen ja Timo Varila (1984). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa III. 167 s.
165. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1984). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 110 s.
166. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1984). Sievissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 288 s.
167. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1984). Vihannissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 169 s.
168. Ari Luukkanen (1985). Kaavilla 1982 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 66 s.
169. Jukka Leino (1985). Kuopiossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 95 s.
170. Eino Lappalainen ja Pauli Hänninen (1985). Maatutkaluotaimen ja suosondin soveltuvuus turvetutkimuksiin. 24 s.
171. Jouko Saarelainen (1985). Sonkajärven suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa 2. 235 s.
172. Jukka Häikiö, Pirjo Löytynoja ja Heimo Porkka (1985). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 178 s.
173. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1985). Kankaanpään itäosan suot ja niiden turvevarojen käyttökelpoisuus. 115s.
174. Pauli Hänninen (1985). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 113 s.
175. Jukka Häikiö, Pirjo Löytynoja ja Heimo Porkka (1985). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 142 s.
176. Kimmo Virtanen (1985). Pattijoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 163 s.
177. Matti Maunu (1985). Ranualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 234 s.
178. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1985). Virolahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 90 s.
179. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1985). Kristiinan kaupungin suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 203 s.
180. Ari Luukkanen (1986). Pielavedellä 1983 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 174 s.
181. Riitta Korhonen (1986). Jämsässä ja Jämsänkoskella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 160 s.
182. Hannu Pajunen (1986). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 135 s.
183. Jouko Saarelainen (1986). Vieremän suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 208 s.
184. Jukka Leino ja Jouko Kokko (1986). Lieksan suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa I. 212 s.
185. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1986). Haapajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 179 s.
186. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1986). Vehkalahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 195 s.
187. Tapio Muurinen (1986). Rovaniemen alueen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa I. 185 s.
188. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1986). Vihannissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 207 s.
189. Hannu Pajunen (1986). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 98 s.

190. Jukka Häikiö (1986). Pulkkilassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 98 s.
191. Tapio Toivonen (1986). Virtain turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 225 s.
192. Pauli Hänninen (1986). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 121 s.
193. Jukka Leino (1987). Kerimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 191 s.
194. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1987). Haapavedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 131 s.
195. Jouko Saarelainen (1987). Vieremän suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa II. 221 s.
196. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1987). Ylivieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 77 s.
197. Ari Luukkanen (1987). Siilinjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat sekä turpeiden soveltuvuus jätevesilietteen käsittelyyn ja polttoturvetuotantoon. 57 s.
198. Tapio Muurinen (1987). Turvevarojen inventointi Kittilässä vuonna 1984. 71 s.
199. Tapio Toivonen (1987). Mäntyharjun turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 217 s.
200. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1987). Kotkan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 99 s.
201. Tapio Muurinen (1987). Rovaniemen alueen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa II. 73 s.
202. Pauli Hänninen ja Eino Lappalainen (1987). Maatutkan ja suosondin soveltuvuus turvevarojen määrän ja laadun selvittämiseen. 31 s.
203. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1987). Ruukissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 163 s.
204. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1987). Pyhtään turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 88 s.
205. Sirkka Lojander (1987). SPSSX-tilasto-ohjelmiston käyttö turvetutkimuksissa. 51 s.
206. Hannu Pajunen (1987). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 83 s.
207. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1987). Vuolijoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 192 s.
208. Tapio Toivonen (1988). Närpiön turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 275 s.
209. Jukka Leino (1988). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 259 s.
210. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1988). Ruukissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 158 s.
211. Tapio Muurinen (1988). Turvetutkimukset Tervolassa vuonna 1985. 58 s.
212. Pauli Hänninen (1988). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 136 s.
213. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1988). Kuusankoskella ja Kouvolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 56 s.
214. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1988). Haapajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 51 s.
215. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1988). Kankaanpään länsiosan suot ja niiden turvevarojen käyttökelpoisuus. 93 s.
216. Jouko Saarelainen (1988). Juuan kunnassa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 242 s.
217. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1988). Iitin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 102 s.
218. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1988). Oulaisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 239 s.
219. Jukka Leino ja Pertti Silén (1988). Suonenjoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 270 s.
220. Pekka Hänninen (1988). Atk:n hyväksikäyttö turveinventoinnin ja tutkimuksen apuna. 37 s.
221. Riitta Korhonen (1988). Keuruulla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 184 s.
222. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1988). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 168 s.
223. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1989). Lestijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
224. Jukka Leino (1989). Jäppilässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2 ja yhteenveto. 116 s.
225. Tapio Toivonen (1989). Ähtärin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 1. 219 s.
226. Jouko Saarelainen (1989). Ilomantsin kunnassa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa 1. 177 s.
227. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1989). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VII. 324 s.
228. Timo Suomi (1989). Isokyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 69 s.
229. Hannu Pajunen (1989). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 137 s.
230. Tapio Muurinen (1989). Simossa vuosina 1985 – 1986 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 213 s.
231. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1989). Ylämaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 142 s.
232. Jukka Leino (1989). Hankasalmella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 112 s.
233. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1989). Reisjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 96 s.
234. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1989). Parkanon suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 174 s.
235. Ari Luukkanen (1989). Nilsiässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 109 s.
236. Carl-Göran Stén ja Tapio Toivonen (1990). Kihniössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 151 s.
237. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1990). Limingassa, Lumijoella ja Temmeksellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 148 s.
238. Jukka Leino ja Jouko Saarelainen (1990). Outokummussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 161 s.
239. Tapio Muurinen (1990). Simon suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa II. 238 s.
240. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1990). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VIII. 403 s.
241. Hannu Pajunen (1990). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 141 s.
242. Tapio Toivonen (1990). Kuortaneen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 212 s.

243. Timo Suomi (1991). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa II. 150 s.
244. Martti Korpijaakko (1991). Kannonkoskella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 58 s.
245. Tapio Toivonen (1991). Töysässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 107 s.
246. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1991). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IX. 129 s.
247. Tapio Toivonen (1991). Ähtärin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 196 s.
248. Jukka Leino (1992). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 4. 38 s.
249. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1992). Mäntsälän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 50 s.
250. Hannu Pajunen (1992). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 22 s.
251. Jukka Leino (1992). Pieksämäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 19 s.
252. Pauli Hänninen ja Satu Jokinen (1992). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa X. 20 s.
253. Tapio Toivonen (1992). Alavudella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 48 s.
254. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1992). Tuuloksen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 36 s.
255. Carl-Göran Stén (1992). Valkeakosken suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 38 s.
256. Riitta Korhonen (1992). Leivonmäellä tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. 34 s.
257. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1992). Haapavedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 72 s.
258. Tapio Toivonen (1993). Nurmossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 50 s.
259. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 23 s.
260. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1993). Lammin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 58 s.
261. Timo Suomi (1993). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa III. 24 s.
262. Jukka Häikiö, Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Paltamossa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 39 s.
263. Timo Suomi (1993). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa IV. 25 s.
264. Tapio Muurinen (1993). Kuivaniemen soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa II. 95 s.
265. Riitta Korhonen (1993). Peräseinäjoella tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. 40 s.
266. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Ristijärvellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa 2. 33 s.
267. Tapio Toivonen ja Pertti Silén (1993). Kurikassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
268. Tapio Toivonen (1993). Seinäjoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s
269. Hannu Pajunen (1993). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 27 s.
270. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1993). Karkkilan suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 44 s.
271. Jukka Häikiö (1993). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XI. 27 s.
272. Riitta Korhonen (1993). Multialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 25 s.
273. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1994). Hyrynsalmella tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. 55 s.
274. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1994). Humppilan ja Jokioisten suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 41 s.
275. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1994). Pyhäsalmella tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa II.18 s.
276. Jukka Häikiö ja Heikki Sutinen (1994). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XII. 37 s.
277. Jukka Leino ja Heimo Porkka (1994). Uuraisten kunnassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 22 s.
278. Tapio Toivonen (1994). Lapualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 49 s.
279. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1994). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XIII, 43 s.
280. Hannu Pajunen (1994). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 35 s.
281. Timo Suomi (1994). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa V. 41 s.
282. Hannu Pajunen ja Heikki Sutinen (1994). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VII. 30 s.
283. Tapio Toivonen (1994). Eurassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 33 s.
284. Carl-Göran Stén & Markku Moisanen (1994). Tammisaaren suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 32 s.
285. Hannu Pajunen ja Heikki Sutinen (1995). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VIII. 44 s.
286. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1995). Kärsämäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 88 s.
287. Carl-Göran Stén & Markku Moisanen (1995). Karvian suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 40 s.
288. Riitta Korhonen (1995). Lehtimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
289. Tapio Toivonen (1995). Ilmajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 41 s.
290. Hannu Pajunen (1995). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IX. 28 s.
291. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1995). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 83 s.
292. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1995). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XIV. 33 s.
293. Tapio Toivonen (1995). Ylistarossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 36 s.
294. Martti Korpijaakko (1995). Perhossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 32 s.
295. Hannu Pajunen (1996). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 28 s.
296. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1996). Kurussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 23 s.

297. Tapio Toivonen (1996). Isossakyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 22 s.
298. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1996). Lappi Tl:n suot ja niiden turvevarat. 26 s.
299. Timo Suomi (1996). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa VI. 40 s.
300. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1996). Nurmeksessa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 1. 35 s.
301. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1996). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XV. 29 s.
302. Riitta Korhonen (1996). Jalasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 34 s.
303. Hannu Pajunen (1997). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 33 s.
304. Tapio Toivonen (1997). Laihialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 37 s.
305. Tapio Muurinen (1997). Yli-Iin soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 2. 58 s.
306. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1997). Inkoon, Siuntion ja Kirkkonummen tutkitut suot sekä turpeen käyttökelpoisuus. 61 s.
307. Martti Korpijaakko (1997). Karstulassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 19 s.
308. Tapio Toivonen (1997). Heikosti maatuneen rahkaturpeen laatuluokitus. 38 s.
309. Carl-Göran Stén (1997). Huittisten tutkitut suot ja turpeen käyttökelpoisuus. 41 s.
310. Jukka Häikiö, Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1997). Sotkamossa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa II. 48 s.
311. Hannu Pajunen (1998). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 43 s.
312. Martti Korpijaakko (1998). Kyyjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 23 s.
313. Markku Mäkilä ja Tapio Toivonen (1998). Turvetutkimusten ja johtavuusluotausten käyttömahdollisuudet suoalueen ympäristötutkimuksissa: esimerkkinä Lapuan Löyhinkinevan jätevesialue. 25 s.
314. Carl-Göran Stén (1998). Tammelan suot ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa 1. 46 s.
315. Jukka Leino ja Heimo Porkka (1998). Kangasniemellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 62 s.
316. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1998). Sonkajärvellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 3. 85 s.
317. Heikki Sutinen (1999). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XVI. 30 s.
318. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1999). Piippolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 66 s
319. Tapio Toivonen (1999). Maalahdessa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 42 s.
320. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1999). Forssan suot ja turpeen käyttökelpoisuus. 40 s.
321. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1999). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 73 s.
322. Martti Korpijaakko (2000). Vetelissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 57 s.
323. Tapio Muurinen (2000). Iin soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 44 s.
324. Martti Korpijaakko (2000). Evijärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 28 s.
325. Martti Korpijaakko (2000). Kaustisen kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
326. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (2000). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 3. 62 s
327. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2000). Espoon ja Kauniaisten suot. 59 s.
328. Hannu Pajunen (2001). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 7. 29 s.
329. Martti Korpijaakko (2001). Evijärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 35 s.
330. Martti Korpijaakko (2001). Kortesjärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 49 s.
331. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2001). Sallassa tutkitut suot, niiden turvevarat ja käyttökelpoisuus. Osa 1. 47 s.
332. Heikki Sutinen (2001). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XVII. 31 s
333. Ari Luukkanen (2001). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 51 s.
334. Tapio Toivonen (2001). Porvoossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 29 s.
335. Martti Korpijaakko ja Pertti Silén (2002). Halsualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
336. Jukka Leino (2002). Mikkelin kunnassa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 106 s.
337. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2002). Hämeenlinnan suot. 34 s.
338. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2002). Rengon suot ja niiden turvevarat. 53 s.
339. Tapio Toivonen (2002). Alajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 39 s.
340. Hannu Pajunen (2002). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 8. 46 s.
341. Ari Luukkanen (2002). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 4. 68 s.
342. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2002). Tutkimus Haukiputaan soista ja turvevarojen käyttökelpoisuudesta. 58 s.
343. Riitta Korhonen ja Timo Suomi (2003). Jalasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 36 s.
344. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (2003). Piippolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 78 s.

345. Kimmo Virtanen, Riitta-Liisa Kallinen ja Teuvo Herranen (2003). Alavieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 47 s.
346. Ari Luukkanen (2003). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 5. 69 s.
347. Tapio Toivonen (2003). Honkajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 40 s.
348. Ari Luukkanen (2003). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 6. 62 s.
349. Jukka Häikiö ja Teuvo Herranen (2004). Merijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 45 s.
350. Riitta-Liisa Kallinen (2004). Kaavilla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 28 s.
351. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2004). Kiimingin suot, turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 39 s.
352. Tapio Toivonen (2004). Multialla tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 65 s.
353. Tapio Toivonen (2004). Pernajassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s.
354. Ari Luukkanen (2004). Lapinlahdella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 50 s
355. Jukka Leino (2004). Tohmajärven kunnassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 58 s.
356. Hannu Pajunen (2004). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 9. 51 s.
357. Timo Suomi ja Riitta Korhonen (2004). Karviassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 42 s.
358. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2004). Tammelan suot ja turpeen käyttökelpoiduus. Osa 2. 108 s.

www.gtk.fi
info@gtk.fi

359. Carl-Göran Stén ja Tapio Toivonen (2005). Kokemäen suot ja niiden turvevarat. 44 s.
360. Jukka Turunen ja Teuvo Herranen (2005). Ylivieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 67 s.
361. Jukka Häikiö ja Teuvo Herranen (2005). Merijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 31 s.
362. Ari Luukkanen (2005). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 7. 44 s.
363. Tapio Toivonen (2005). Siikaisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 64 s.
364. Tapio Toivonen ja Timo Suomi (2006). Merikarvialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 48 s.
365. Riitta Liisa Kallinen (2006). Lestijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 34 s.
366. Hannu Pajunen (2006). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niden turvevarat. Osa 10. 39 s.
367. Jukka Turunen (2006). Kalajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 67 s.
368. Ari Luukkanen (2006). Iisalmessa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 46 s.
369. Tapio Toivonen (2006). Noormarkussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 50 s.
370. Tapio Toivonen ja Onerva Valo (2006). Hämeenkyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 52 s.
371. Carl-Göran Stén (2006). Ahvenanmaan tutkitut suot. 65 s.
372. Timo Suomi ja Kari Lehmuskoski (2006). Kalvolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 59 s.
373. Hannu Pajunen (2007). Oulun turvevarat. Osa 1. 42 s.
374. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2007). Kolarissa tutkitut suot, niiden turvevarat ja käyttökelpoisuus. Osa 1. 100 s.
375. Tapio Toivonen ja Onerva Valo (2007). Kauhavalla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 98 s.
376. Ari Luukkanen (2007). Lapinlahdella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 54 s.
377. Jukka Turunen ja Matti Laatikainen (2007). Pyhäjoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 78 s.
378. Tapio Toivonen ja Onerva Valo (2007). Alahärmässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 80 s.
379. Kimmo Virtanen ja Timo Hirvasniemi (2007). Turvetuotantoalueiden hankintaopas PK-turvetuottajille. 44 s.
380. Tapio Toivonen ja Samu Valpola (2007). Pomarkussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 82 s.
381. Tapio Toivonen ja Teuvo Herranen (2008). Pyhännällä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 102 s.
382. Riitta-Liisa Kallinen (2008). Karstulassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 58 s.
383. Jukka Häikiö (2008). Vaalassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 108 s.
384. Ari Luukkanen (2008). Iisalmessa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 63 s.
385. Tapio Toivonen ja Onerva Valo (2008). Ikaalisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 106 s.

Tutustu turvepaikkaan:
http://www.geo.fi

Julkaisun myynti:
Geologian tutkimuskeskus / Kirjasto
PL 1237, 70211 Kuopio
Puh. 020 550 3250 tai 020 550 3255
Fax 020 550 13
s-posti: kuolibrary@gtk.fi

EDITA PRIMA OY
Helsinki 2008

ISBN 978-952-217-062-0
ISSN 1235-9440

9 789522 170620